

บทที่ 4

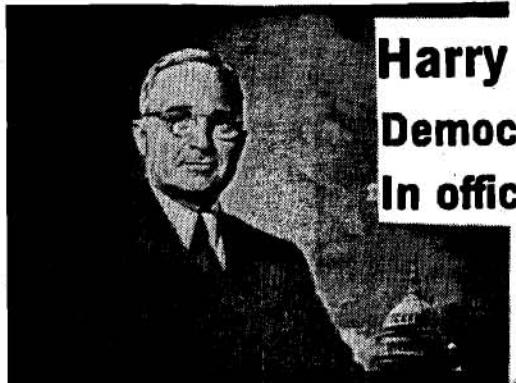
ยุติสังคมโอลกครั้งที่สองและเพชรบูรณ์สังคมเย็นช่วงต้นพร้อมการใช้
แผนข้อตกลงที่ยุติธรรมและแผนรีพับลิกันทันสมัย (1945 - 1961)

ปีเหตุการณ์สำคัญ 1945-1961

1945-1953	สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของชาาร์ลี เอส. ทรูแมน - P ₃₃
1945	The San Francisco Conference (25 เมษายน - 26 มิถุนายน) ยุติการรบในยุโรป - 8 พฤษภาคม สหรัฐอเมริกาคิดเบ็ดปรมาณูได้ - 16 กรกฎาคม The Potsdam Conference (17 กรกฎาคม - 2 สิงหาคม) ทึ่งระเบิดปรมาณูจุดแรกที่เมืองชิโรชิมา - 6 สิงหาคม ทึ่งระเบิดปรมาณูจุดที่สองที่เมืองนางาซากิ - 9 สิงหาคม ยุติการรบในเอเชีย - 14 สิงหาคม ก่อตั้งองค์การสหประชาชาติ - 24 ตุลาคม
1946	The Atomic Energy Act - 1 สิงหาคม สหกรณ์อินโอดีจิน (1946-1954) - 19 ธันวาคม
1947	The Truman Doctrine - 12 มีนาคม The Marshall Plan - 5 มิถุนายน The Labor Management Relations Act - 23 มิถุนายน The Presidential Succession Act - 18 กรกฎาคม The National Security Act - 26 กรกฎาคม
1948	The Organization of American States - 30 เมษายน แบ่งแยกเกาหลี (เกาหลีได้ - 10 พฤษภาคม, เกาหลีเหนือ - 9 กันยายน) ก่อตั้งประเทศอิสราเอล - 14 พฤษภาคม สหกรณ์อาหรับ - อิสราเอลครั้งที่ 1 (1948-1949) - 15 พฤษภาคม The Berlin Airlift (มิถุนายน 1948 - พฤษภาคม 1949)
1949	The Point Four Program - 20 มกราคม The North Atlantic Treaty Organization - 4 เมษายน แบ่งแยกเยอรมัน (เยอรมันตะวันตก - 8 พฤษภาคม, เยอรมันตะวันออก - 7 ตุลาคม) แบ่งแยกจีน (1 ตุลาคม - สาธารณรัฐประชาชนจีนและสาธารณรัฐจีน) รุสเซียคิดเบ็ดปรมาณูได้ - 23 กันยายน
1950	The Korean War (1950-1953) - 25 มิถุนายน

	The Internal Security Act - 23 กันยายน ประชานาธิบดีรอดพ้นการถูกกลบสังหาร - 1 พฤษภาคม
1951	The Twenty-Second Amendment - 26 กุมภาพันธ์
	The Treaty of ANZUS - 1 กันยายน
1952	สหรัฐอเมริกาคิดเบ็ดໄ乂โครเจนได์ - 6 เมษายน
1953-1961	สหรัฐอเมริกากายได้การนำของคีไวท์ ดี. ไอเซนഹาวร์ - P ₃₄
1953	จัดตั้งกระทรวงสาธารณสุข การศึกษาและสวัสดิการ - 30 มีนาคม The Tidelands Oil Bill - 22 พฤษภาคม
	บุติสิกรรมเก่าหลี (1950-1953) - 27 กรกฎาคม
	The Refugee Relief Act - 7 สิงหาคม
	รัฐเชียคิคระเบ็ดໄ乂โครเจนได์ - 8 สิงหาคม
1954	จัดตั้งวิทยาลัยทัพอากาศ - 1 เมษายน บุติสิกรรมอินโคจิน (1946-1954) - 7 พฤษภาคม
	พิพากษารัฐ The Brown : Board of Education of Topeka - 17 พฤษภาคม
	The Geneva Agreement - 21 กรกฎาคม
	The Southeast Asia Treaty Organization - 8 กันยายน
1955	The Baghdad Pact - 24 กุมภาพันธ์
	The Spirit of Geneva - 21 กรกฎาคม
	The Rosa Park Case - 1 ธันวาคม
1956	The Soil Bank Act - 28 พฤษภาคม
	The Interstate Highway Act - 29 มิถุนายน
	The Suez Crisis (สหกรณอาหรับ-อิสราเยลครั้งที่ 2) 26 กรกฎาคม - 6 พฤษภาคม
1957	The Eisenhower Doctrine - 5 มกราคม
	The Vietnam War (1957-1975)
	Martin Luther King, Jr.-The Southern Christian Leadership Council (SCLC)
	The Little Rock Crisis - กันยายน
	The Civil Rights Act

- รุสเซียส่งดาวเทียมสปูนิก I สู่อวกาศ - 4 ตุลาคม
 รุสเซียส่งดาวเทียมสปูนิก II พร้อมสูนัขชื่อไลก้าสู่อวกาศ - 3 พฤษภาคม
 1958 สาธารณรัฐอเมริกาส่งดาวเทียมเอ็กเพลอร์ 1 สู่อวกาศ - 31 มกราคม
 สาธารณรัฐอเมริกาส่งดาวเทียมแวนการ์ด 1 สู่อวกาศ - 17 มีนาคม
 จัดตั้งองค์กรการอวากาศและการบินแห่งชาติ (นาซา) - 29 กรกฎาคม
 The National Defense and Education Act - 2 กันยายน
 1959 พิเดล กัสโตรเข็นปักครองคิวบา - 1 มกราคม
 อะล่าสก้าเข้ารวมเป็นรัฐที่ 49 - 3 มกราคม
 อาવายเข้ารวมเป็นรัฐที่ 50 - 21 สิงหาคม
 The Central Treaty Organization
 The Labor-Management Reporting and Disclosure Act - 14 กันยายน
 The Spirit of Camp David (15-27 กันยายน)
 1960 The Student Nonviolent Coordinating Committee - SNCC
 The Civil Rights Act - 21 เมษายน
 The U-2 Incident - 5 พฤษภาคม
 The Summit Conference at Paris - 16 พฤษภาคม
 จดทั่ว เอฟ. เคนเนดี้ชนะการเลือกตั้ง



Harry S. Truman

Democrat

In office: 1945-1953

The Truman Administration

President	Harry S Truman	1945-1953
Vice President	Alben W. Barkley	1949-1953
Secretary of State	Edward R. Stettinius, Jr.	1945
	James F. Byrnes	1945-1947
	George C. Marshall	1947-1949
	Déan G. Acheson	1949-1953
Secretary of Treasury	Fred M. Vinson	1945-1946
	John W. Snyder	1946-1953
Secretary of War	Robert P. Patterson	1945-1947
	Kenneth C. Royall	1947
Attorney General	Tom C. Clark	1945-1949
	J. Howard McGrath	1949-1951
	James P. McGranery	1952-1953
Postmaster General	Frank C. Walker	1945
	Robert E. Hannegan	1945-1947
	Jesse M. Donaldson	1947-1953
Secretary of Navy	James V. Forrestal	1945-1947
Secretary of Interior	Harold L. Ickes	1945-1946
	Julius A. Krug	1946-1949
	Oscar L. Chapman	1949-1953
Secretary of Agriculture	Clinton P. Anderson	1945-1948
	Charles F. Brannan	1948-1953
Secretary of Commerce	Henry A. Wallace	1945-1946
	W. Averell Harriman	1946-1948
	Charles W. Sawyer	1948-1953
Secretary of Labor	Lewis B. Schwellenbach	1945-1948
	Maurice J. Tobin	1948-1953
Secretary of Defense	James V. Forrestal	1947-1949
	Louis A. Johnson	1949-1950
	George C. Marshall	1950-1951
	Robert A. Lovett	1951-1953

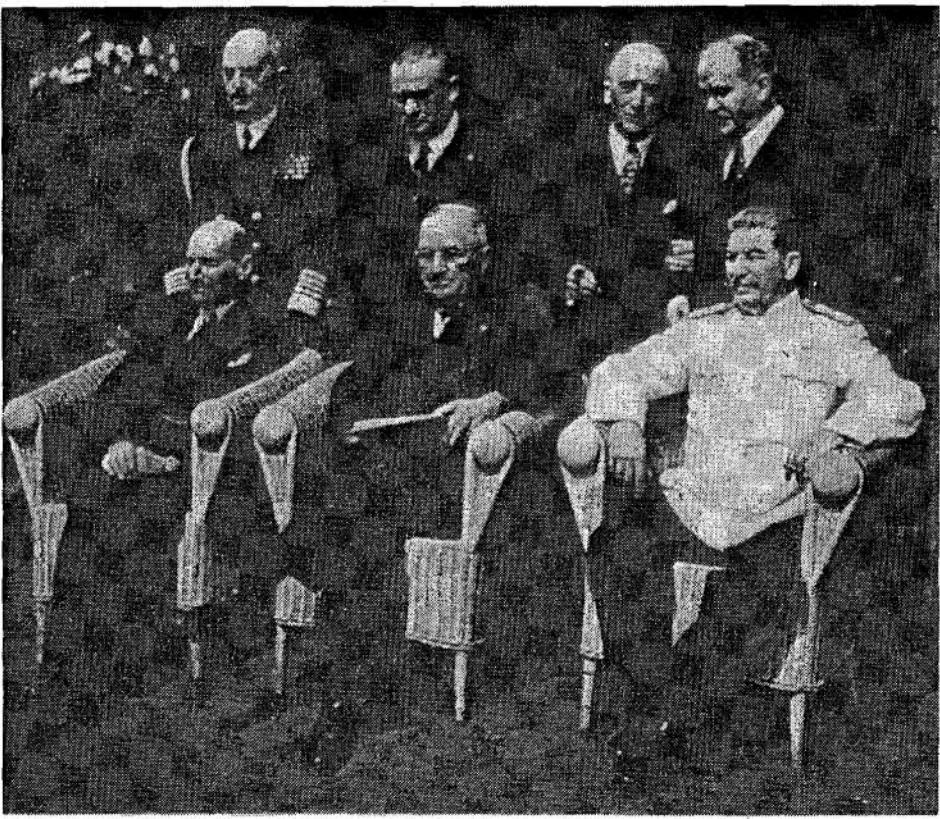


DWIGHT D. EISENHOWER

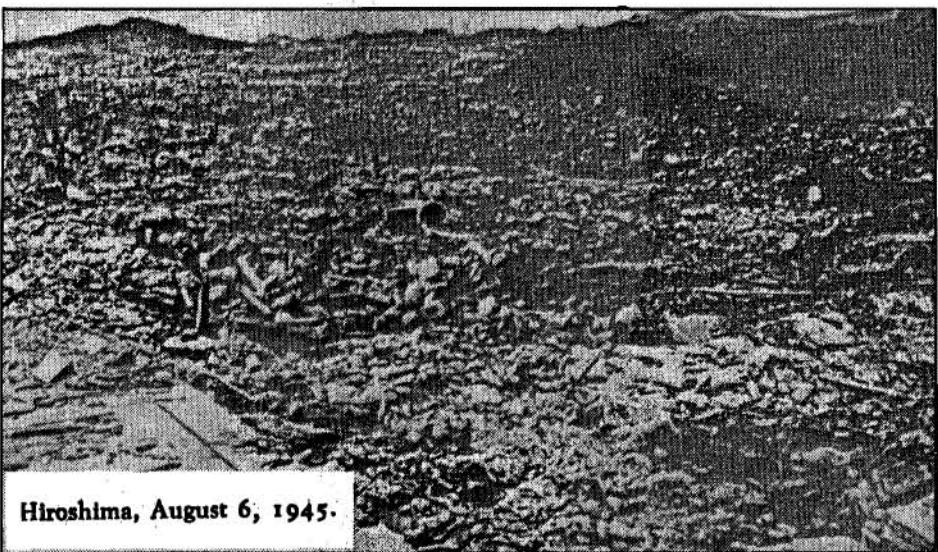
*34th President of the United States
(1890-1969; president, 1953-61)*

The Eisenhower Administration

President	Dwight D. Eisenhower	1953-1961
Vice President	Richard M. Nixon	1953-1961
Secretary of State	John Foster Dulles	1953-1959
	Christian A. Herter	1959-1961
Secretary of Treasury	George M. Humphrey	1953-1957
	Robert B. Anderson	1957-1961
Attorney General	Herbert Brownell, Jr.	1953-1958
	William P. Rogers	1958-1961
Postmaster General	Arthur E. Summerfield	1953-1961
Secretary of Interior	Douglas McKay	1953-1956
	Fred A. Seaton	1956-1961
Secretary of Agriculture	Ezra T. Benson	1953-1961
Secretary of Commerce	Sinclair Weeks	1953-1958
	Lewis L. Strauss	1958-1959
	Frederick H. Mueller	1959-1961
Secretary of Labor	Martin P. Durkin	1953
	James P. Mitchell	1953-1961
Secretary of Defense	Charles E. Wilson	1953-1957
	Neil H. McElroy	1957-1959
	Thomas S. Gates, Jr.	1959-1961
Secretary of Health, Education, and Welfare	Oveta Culp Hobby	1953-1955
	Marion B. Folsom	1955-1958
	Arthur S. Flemming	1958-1961



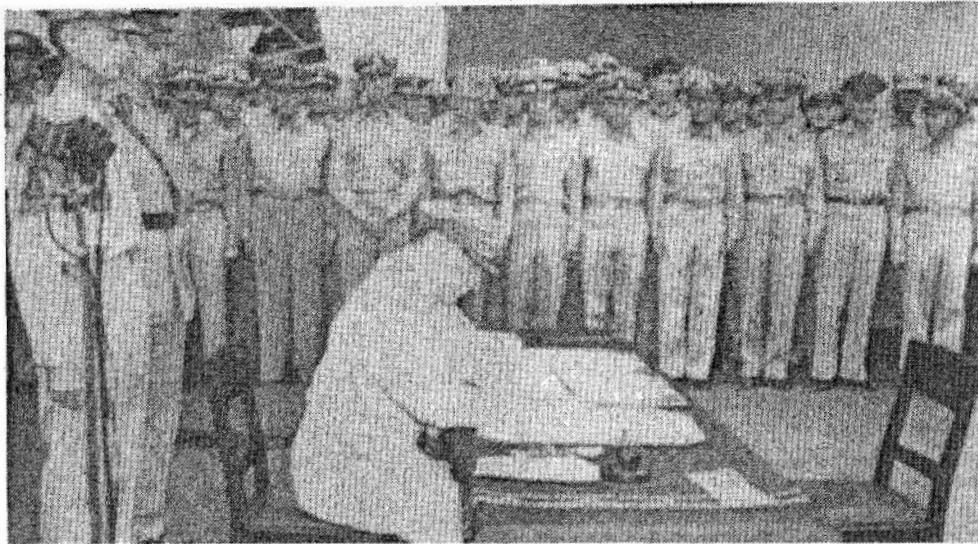
Atlee, Truman, and
Stalin in the palace garden
at the end of the Potsdam
Conference in August
1945.



THE CREW OF THE ENOLA GAY

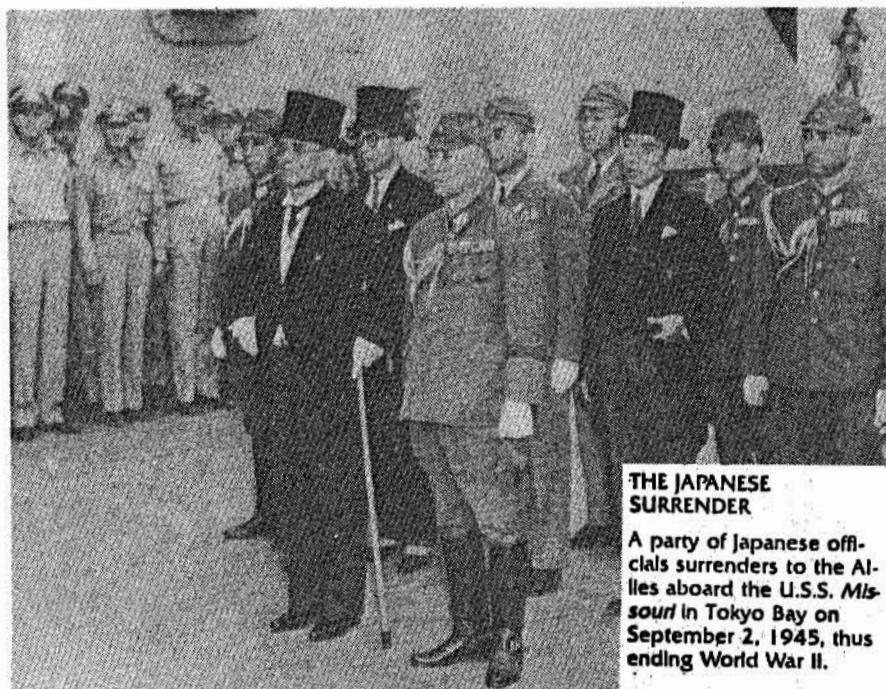
Pictured here are Major Thomas W. Farshee, bombardier; Colonel Paul W. Tibbets, pilot; Captain Theodore J. Van Kirk, navigator; and Captain Robert Lewis—the crew of the B-29 bomber that dropped the first nuclear weapon over Hiroshima. (UPI)





GENERAL MACARTHUR ACCEPTS THE SURRENDER OF JAPAN

At formal ceremonies aboard the U.S.S. "Missouri" anchored in Tokyo Bay, General of the Army Douglas MacArthur, as Supreme Commander of Allied Powers, signed the document that officially ended hostilities with Japan.



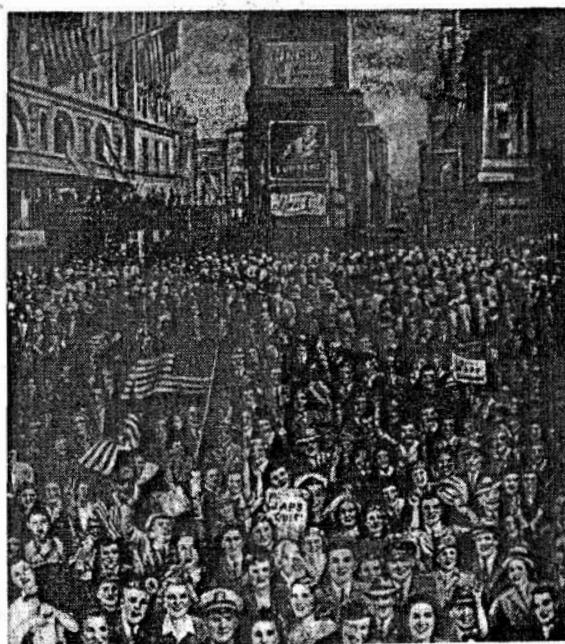
THE JAPANESE SURRENDER

A party of Japanese officials surrenders to the Allies aboard the U.S.S. *Missouri* in Tokyo Bay on September 2, 1945, thus ending World War II.

V-E Day, May 8, 1945 In New York's Times Square



V-J (Victory in Japan) Day, August 15, 1945, In Times Square, New York





Douglas MacArthur

Emperor Hirohito



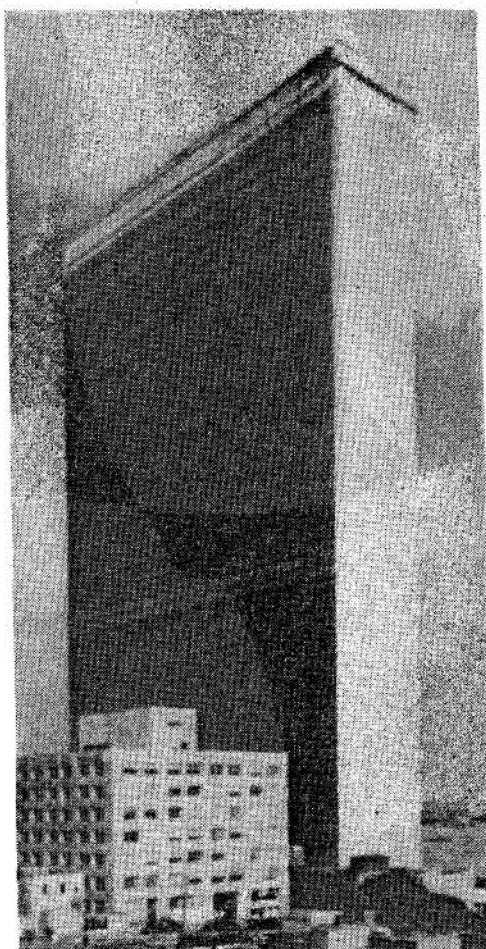
GENERAL DOUGLAS MACARTHUR

General Douglas MacArthur was chief of Southwest Pacific operations in World War II, administrator of postwar Japan, and commander of United Nations forces in Korea.



TRYGVE LIE

Mr. Lie was elected the first Secretary-General of the United Nations on February 1, 1946, and was re-elected to that position in 1950.



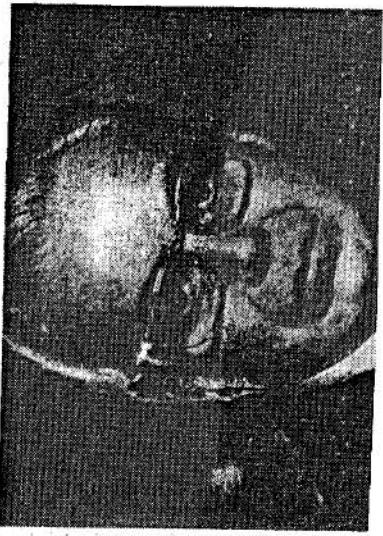
HOME OF THE UNITED NATIONS

This towering 39-story skyscraper of steel and glass is the Secretariat Building of the UN permanent headquarters in New York.

The Secretary-General

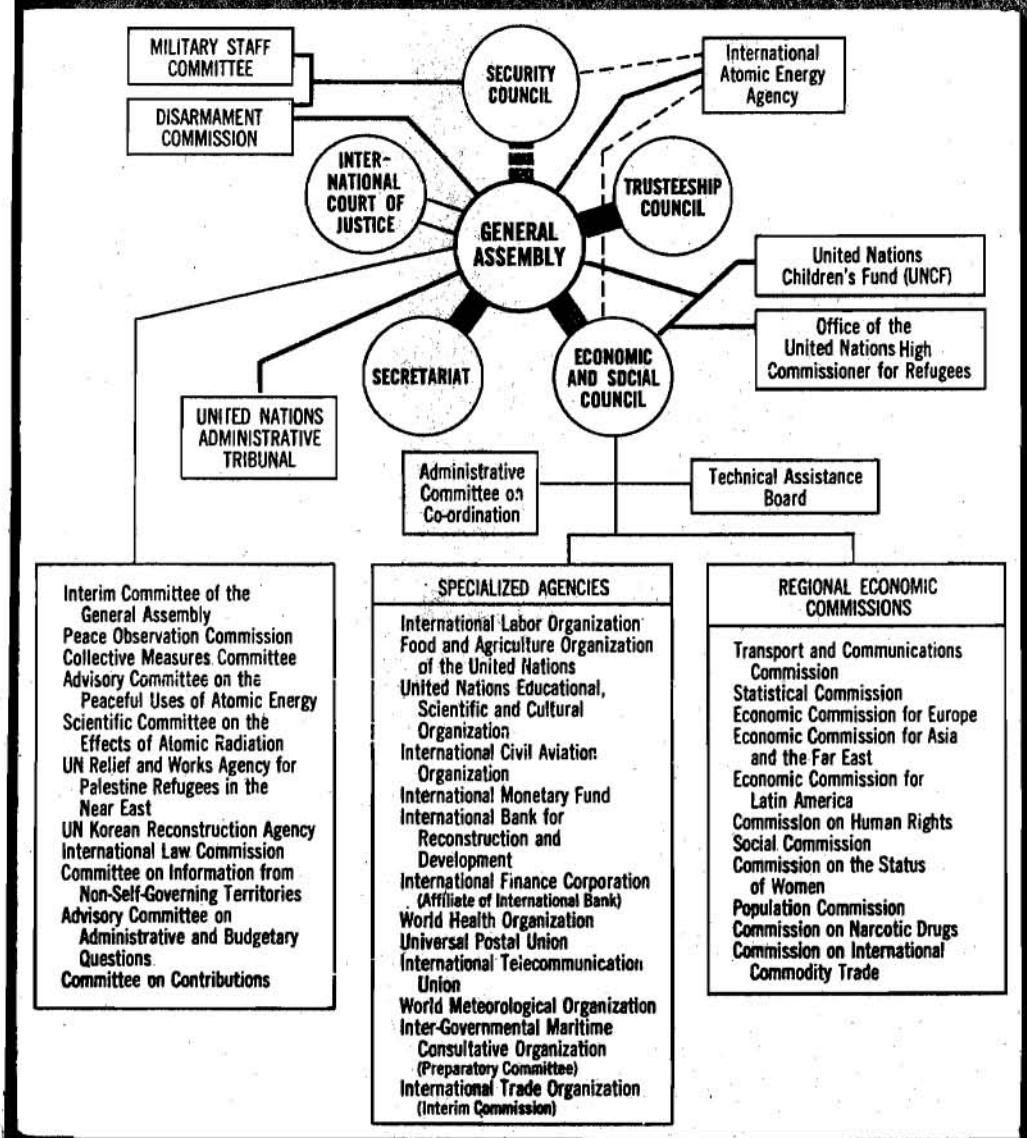


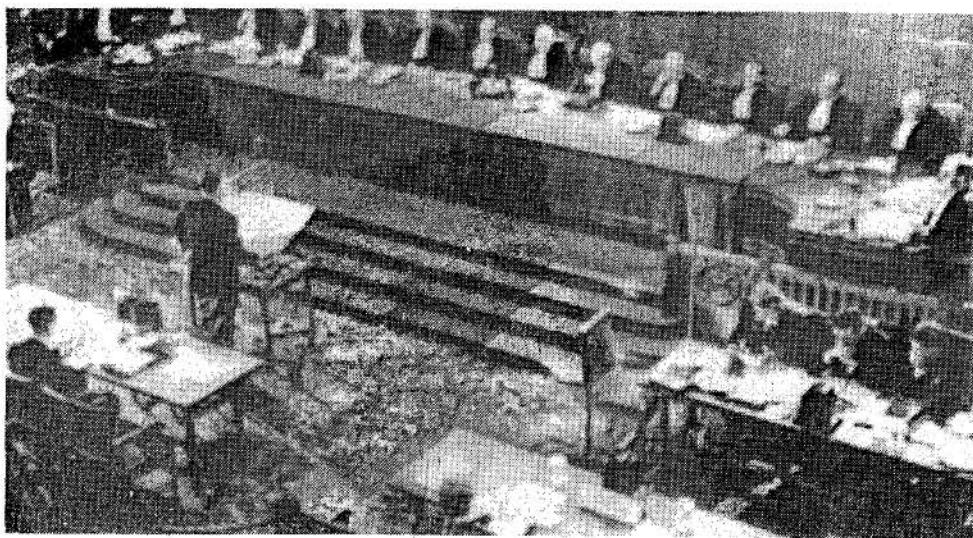
The first four secretaries-general of the UN were, from left to right above: Trygve Lie of Norway, who served from 1946 to 1953; Dag Hammarskjöld of Sweden, 1953 to 1961; U Thant of Burma, 1961 to 1971; and Kurt Waldheim of Austria, 1972 to 1982.



Javier Pérez de Cuellar of Peru became secretary-general in 1982. He succeeded Kurt Waldheim of Austria.

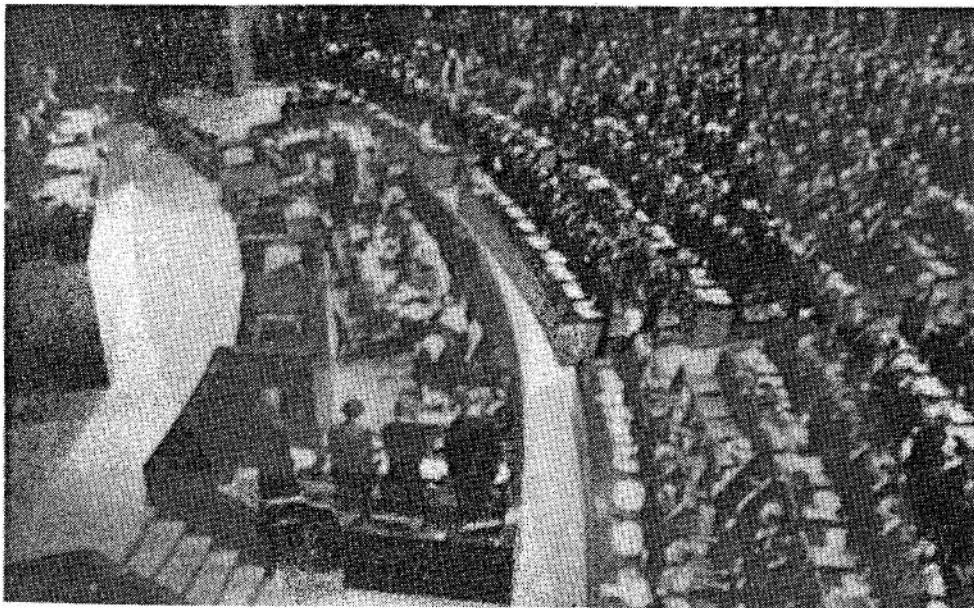
ORGANS OF THE UNITED NATIONS





THE INTERNATIONAL COURT OF JUSTICE CONVENES

In this photo the justices are hearing a case concerning the interpretation of the peace treaties with Bulgaria, Hungary, and Romania. The proceedings took place at the Peace Palace, The Hague, Netherlands, on February 28, 1950.

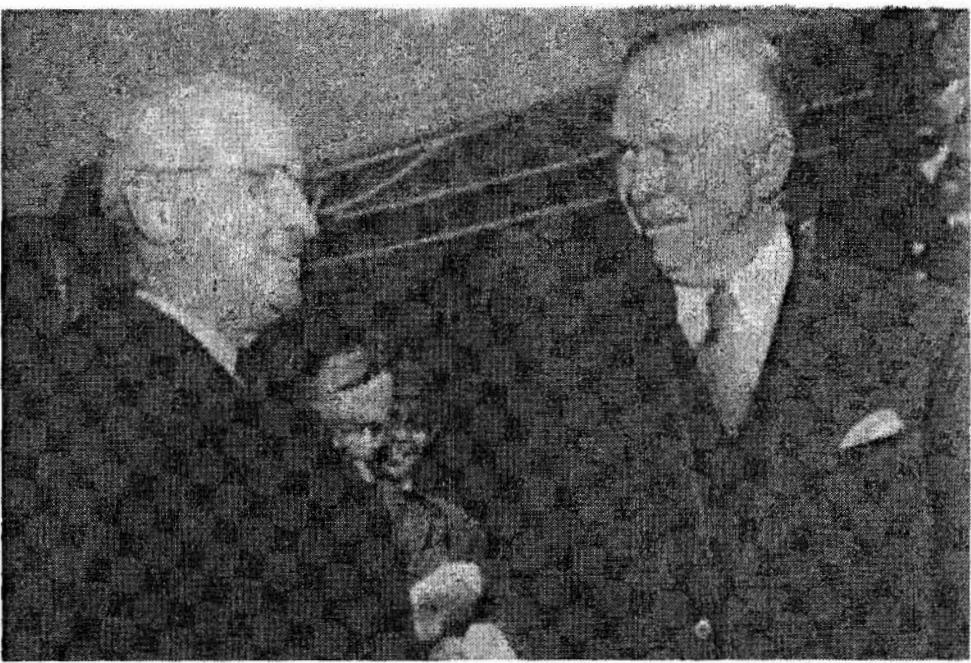


GREAT HOPES FOR PEACE ATTEND BIRTH OF UNITED NATIONS

A war-weary world shared momentary optimism in 1946 for an effective peace organization. Hopes grew less bright as world tension grew. This view shows the General Assembly delegates standing in silent prayer at the opening session of September, 1950, at Flushing Meadow, New York.



The G-I Bill Financed by the federal government, thousands of World War II veterans crowded into college classrooms in the 1940s.



HARRY S. TRUMAN AND GEORGE C. MARSHALL

Pictured here are the two principals after whom the Truman Doctrine and the Marshall Plan were named.



**United States Foreign Aid,
Military and Economic, 1945–
1954** Marshall Plan aid swelled the
outlay for Europe. Note the emphasis
on the "developed" world, with rela-
tively little aid going to what are now
called "Third World" countries.

The Berlin Airlift

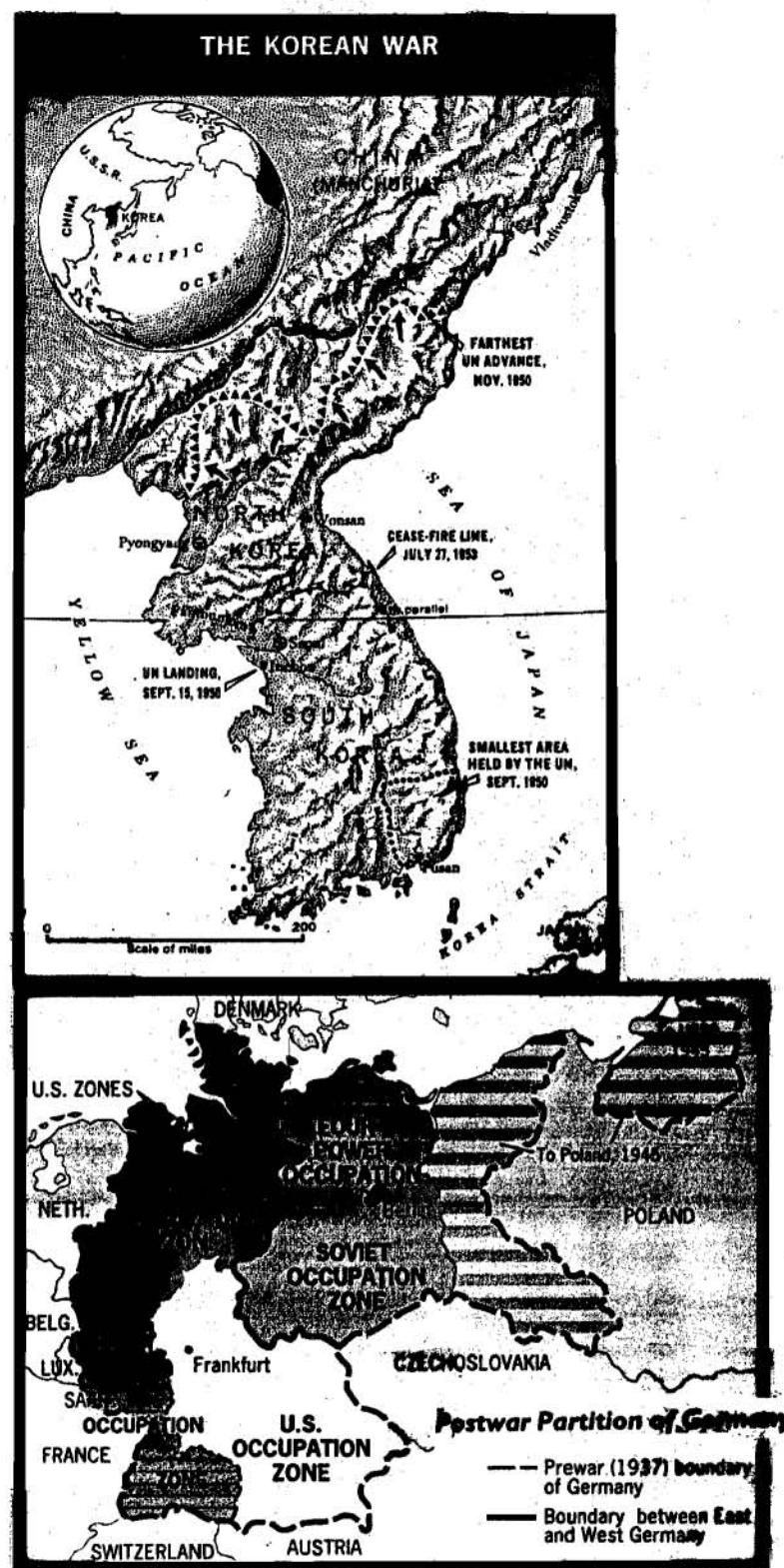




Chiang Kai-shek.



MAO TZE-TUNG





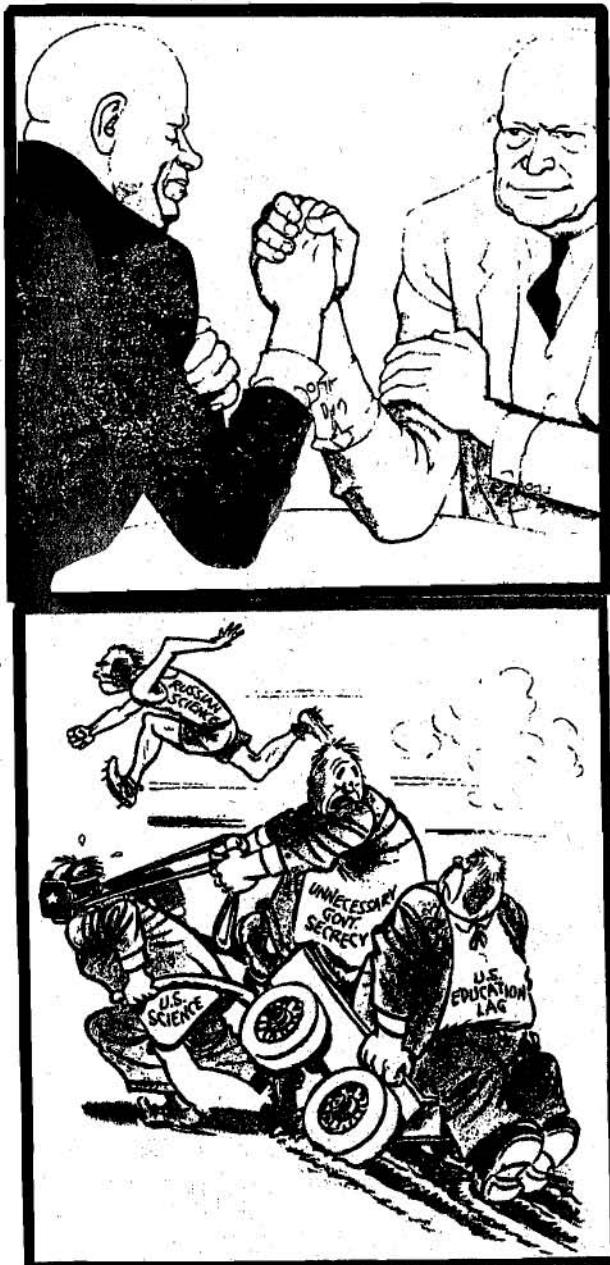


During World War II, General Eisenhower, right, served as supreme commander of the Allied forces in Europe. He directed the D-Day invasion of Europe on June 6, 1944.



Premier Nikita S. Khrushchev of the Soviet Union, second from right, and his wife, left, were guests of the Eisenhowers in 1959. Khrushchev's visit temporarily eased U.S.-Soviet tensions.

"Handshake" is the title of this cartoon depicting a British view of relations between Soviet Premier Khrushchev and U.S. President Eisenhower during the Cold War. But the "handshake" between the two superpowers is more a contest of strength than a gesture of cooperation.

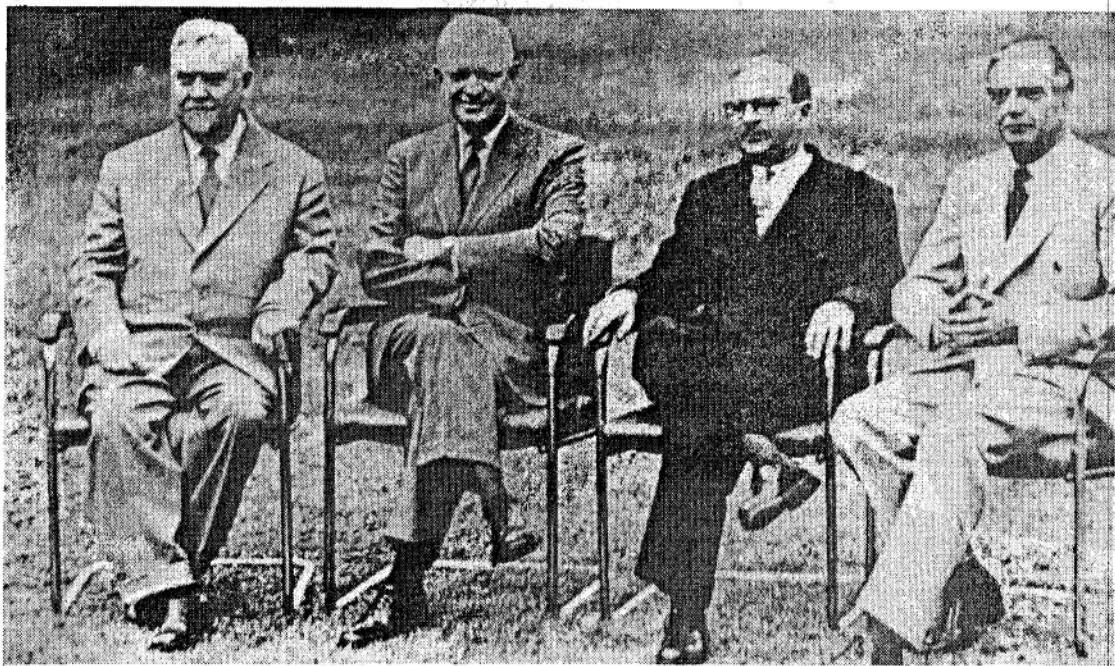


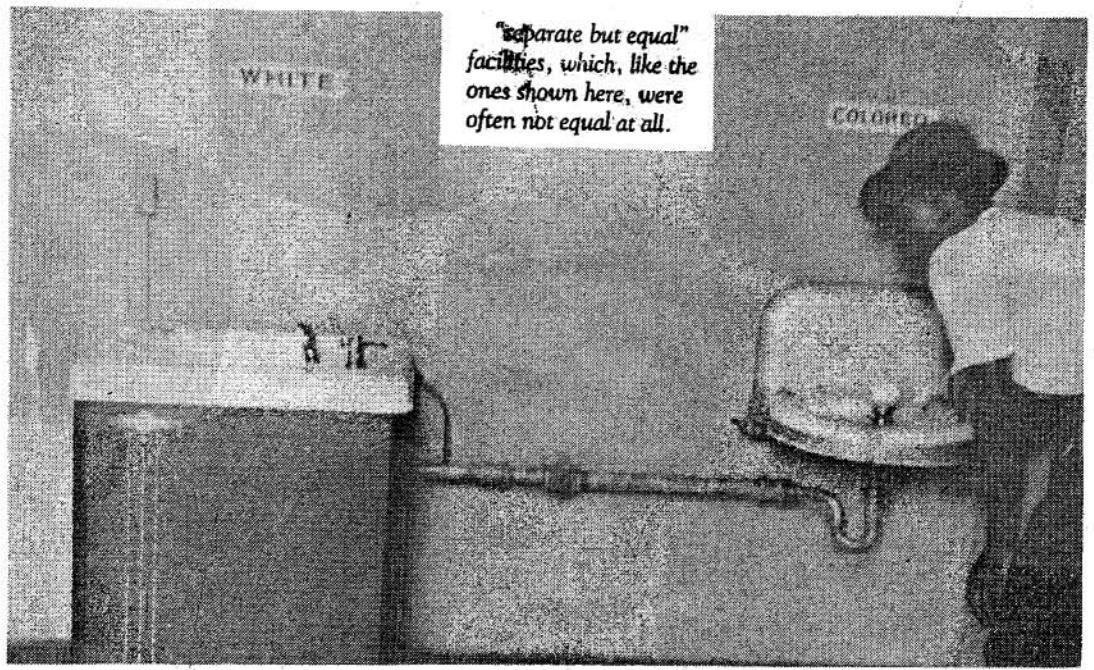
"Wonder Why We're Not Keeping Pace?"

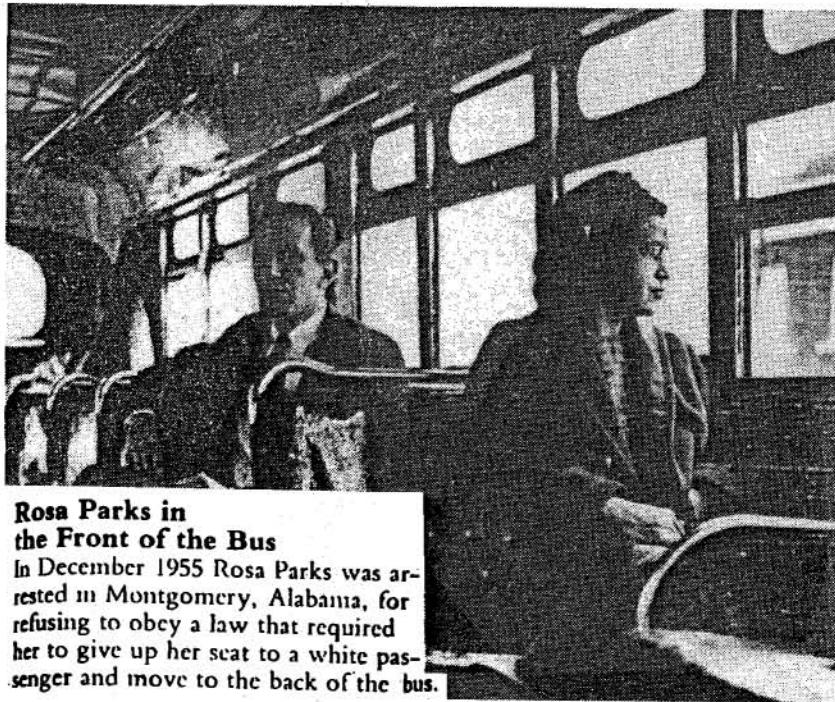
A Response to Sputnik

To account for the USSR's lead in the space race, cartoonist Herblock focuses on American weaknesses rather than Soviet strengths.

In 1955, the "spirit of Geneva"







**Rosa Parks in
the Front of the Bus**

In December 1955 Rosa Parks was arrested in Montgomery, Alabama, for refusing to obey a law that required her to give up her seat to a white passenger and move to the back of the bus.



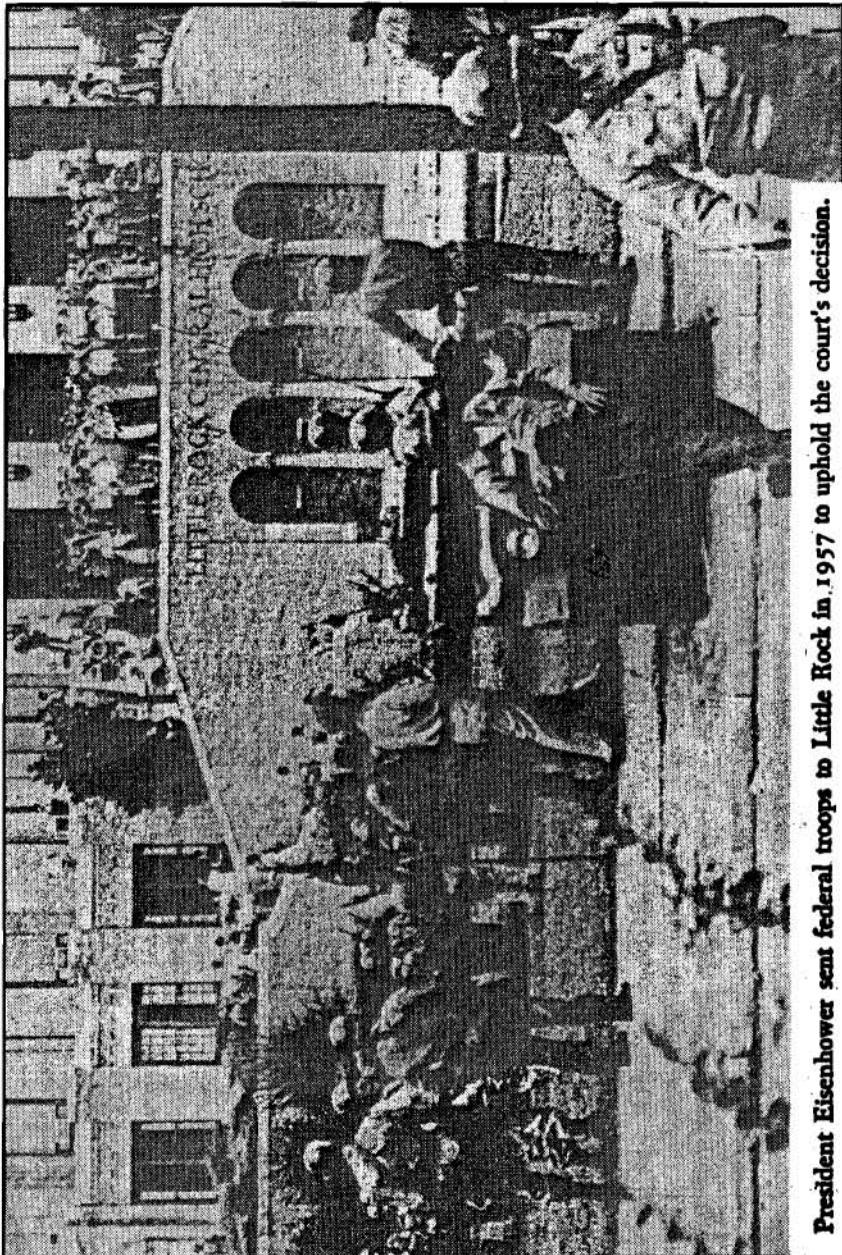
Angry whites taunt one of the African American students trying to pass through the lines of Arkansas National Guardsmen to enroll in Little Rock's Central High School in 1957.

Martin Luther King, Jr., and His Wife, Coretta, Arrested King and his wife were arrested for the first time in Montgomery, Alabama, in 1955 while organizing a bus boycott.



Egyptian President Gamal Abdel Nasser in Cairo, 1956





President Eisenhower sent federal troops to Little Rock in 1957 to uphold the court's decision.

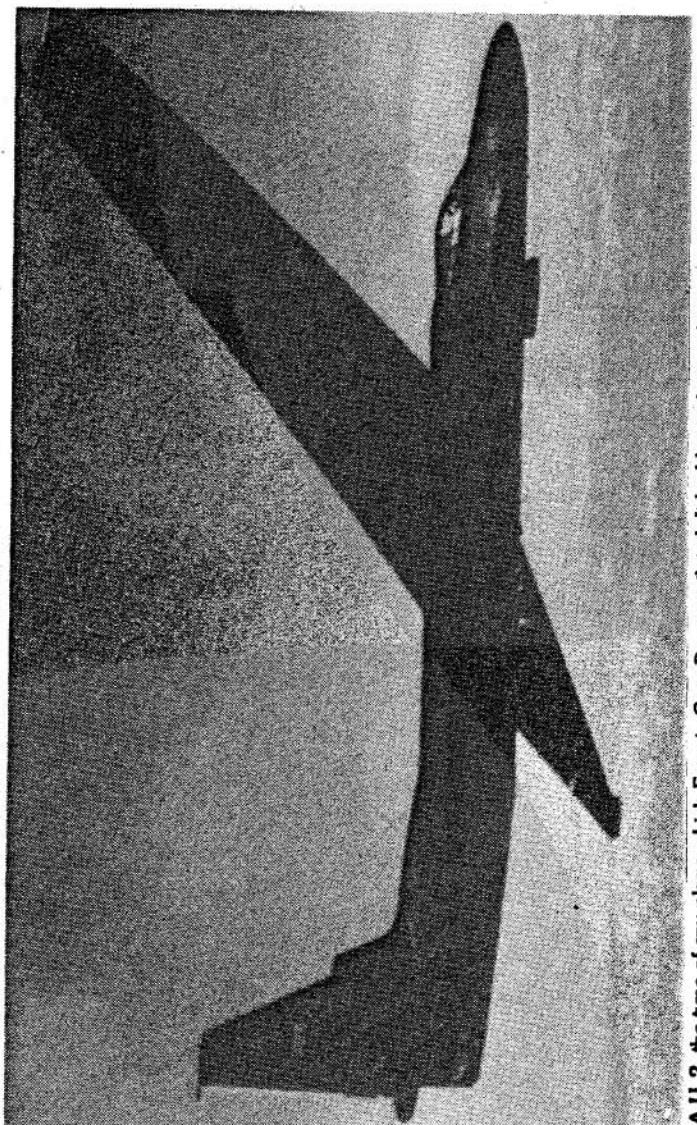


JAMES DEAN

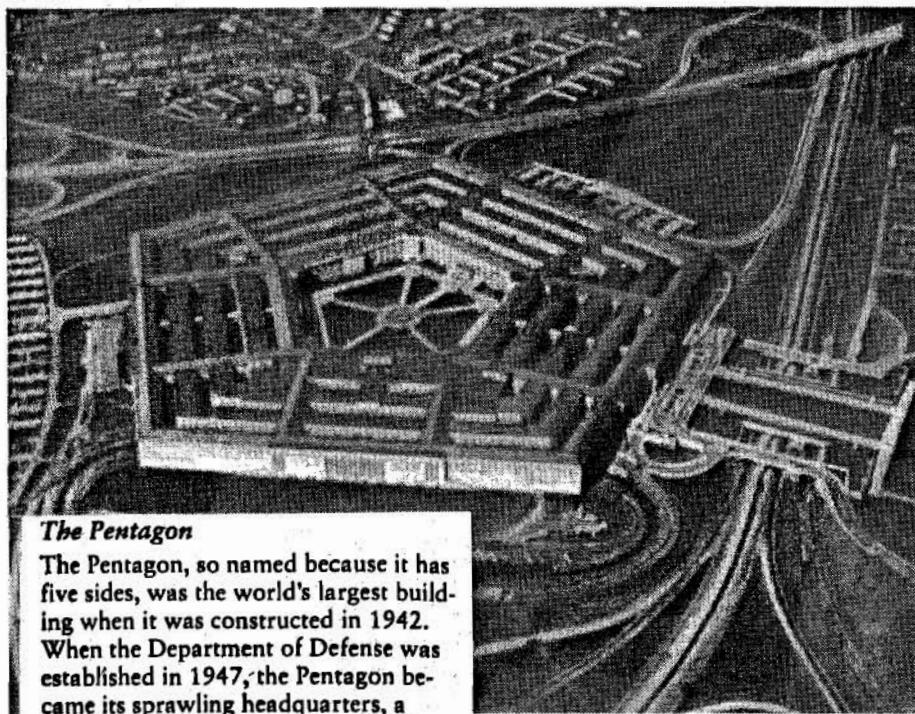
Actor James Dean had a brief but brilliant screen career before his fatal auto accident in 1955.



The King Rock superstar Elvis Presley autographs photos for adoring fans in the 1950s.



A U-2, the type of spy plane which Francis Gary Powers piloted. It had been designed specifically for high-altitude photographic and electronic surveillance



The Pentagon

The Pentagon, so named because it has five sides, was the world's largest building when it was constructed in 1942. When the Department of Defense was established in 1947, the Pentagon became its sprawling headquarters, a symbol of America's postwar global responsibilities.



Fidel Castro

After a long struggle in the Cuban countryside, Castro's rebel forces marched toward Havana in the last days of 1958 and, as the government of Fulgencio Batista fled the country, seized control of the capital city on New Year's Day, 1959.

บทที่ 4

ยุติสังคมโลกครั้งที่สองและเพชญสังคมเย็นช่วงต้นพร้อมการใช้แผน ข้อตกลงที่ยุติธรรมและแผนรีพับลิกันทันสมัย (1945 - 1961)

ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงปี 1945-1961 อยู่ภายใต้การนำของประธานาธิบดีเออร์ลีส. ทรูแมน (Harry S. Truman 1945-1953) และประธานาธิบดีดีไวท์ ดี. ไอเซน豪ว์ (Dwight D. Eisenhower 1953-1961) เป็นช่วงก่อนสิ้นสังคมโลกครั้งที่ 2 และหลังสังคมโลกครั้งที่ 2 บทบาทด้านการต่างประเทศเริ่มด้วยพิษามยุติสังคมโลกครั้งที่ 2 นำการจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ เพชญสังคมเย็นและกำหนดมาตรการสำคัญที่นับถือของการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ ภายในประเทศหลังสังคมโลกครั้งที่ 2 เหตุการณ์ที่เด่นเริ่มด้วยเกิดความมั่งคั่งเพื่องานเศรษฐกิจ เกิดรูปแบบการดำเนินใหม่ของคนอเมริกัน เกิดภาวะเศรษฐกิจชนชาติคดดอย เกิดปัญหาความยากจนและการแบ่งแยกเชื้อชาติ ความมั่งคั่งเพื่องานเศรษฐกิจ (Prosperity Returns) เกิดจากกระหว่างสังคมคนอเมริกันมีเงินออม (สินค้าราคาถูกเพราะรัฐบาลคุมราคา รับค่าแรงงานอย่างเป็นธรรมรายได้มากกว่ารายจ่าย มีเงินเหลือ) ทหารผ่านศึกษาสังคมได้รับสวัสดิการด้านการเงินมากเพียงพอทำให้มีกำลังในการซื้อ สภาพแรงงานมีความเข้มแข็งพอในการต่อรองกับนายจ้างเพื่อการเพิ่มอัตราค่าจ้างแรงงาน รัฐบาลผ่านกฎหมายกำหนดอัตราค่าจ้างแรงงานต่ำสุด 75 เซนต์ต่อชั่วโมงเพื่อให้ลูกจ้างแรงงานได้รับค่าจ้างแรงงานได้สัดส่วนกับการครองชีพ รวมถึงการเกิดเพิ่มนักเรียนของประชากรและกำลังในการซื้อของคนอเมริกันบวกกับความต้องการในสินค้าขาดแคลนมาก ระหว่างสังคมทำให้สินค้าอุตสาหกรรมได้แก่เครื่องไฟฟ้า ของใช้พลาสติก อาหารแช่แข็ง รถบันต์ และบ้าน ขายดีเศรษฐกิจกลับมั่งคั่งเพื่องานอิเล็กทรอนิกส์ หลังสิ้นสังคมโลกครั้งที่ 2 รูปแบบการดำเนินชีวิตใหม่ของคนอเมริกัน (New Life Style) เริ่มจากบริษัทสร้างบ้านเอกชนทำการสร้างเมืองใหม่บริเวณเมืองไม่ห่างจากสังคมเมืองมากนัก ที่เมืองใหม่มีการวางแผนอย่างดี บ้านทุกหลังปูลูกอิ่มเป็นระเบียบมีบริเวณ อาคารและสภาพแวดล้อมดี มีโรงเรียน โบสถ์และร้านค้า คุณภาพดี เป็นพาหนะเพื่อบริการถนนส่วนกลางระหว่างบ้านเมืองกับเมืองไม่ต่างกัน จากการเพิ่มมาก

จีนของจำนวนรถยกส่วนบุคคลจำเป็นต้องสร้างถนนเพิ่มเพื่อการคมนาคม จากการเพื่องฟูทางเศรษฐกิจคนอเมริกันมีเงินมากพอเพื่อการท่องเที่ยวที่สามารถเป็นผลให้เกิดธุรกิจโรงแรมสำหรับผู้เดินทางที่มีห้องนอนคิดกับที่จอดรถ (Motel) ร้านอาหารที่เอกสารถน์เข้าเที่ยวนานอาหารได้เลย (fast-service restaurant) และปั้มน้ำมันเกิดขึ้นเป็นจำนวนมาก ความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์น่าสู่การประดิษฐ์โทรทัศน์ (Television) คนอเมริกันส่วนใหญ่ในทศวรรษ 1950 มีโทรทัศน์คุณภาพดีให้รับดูในเหตุการณ์โลกความถึงมีเครื่องล้างงานขนาด เครื่องซักผ้า เครื่องอบผ้า และเครื่องทุ่นแรงอันวยความสะดวกอื่น ๆ เป็นต้น ปัญหาความยากจนและการเหยียดผิว (Poverty & Discrimination) เกิดกับคนอเมริกันทั้งผิวสีและผิวขาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนอเมริกันผิวขาวถูกเหยียดผิวอย่างมากในเรื่องการทำงาน การศึกษาและที่อยู่อาศัย ความยากจนเกิดกับคนอเมริกันผิวขาวขาดการศึกษาและว่างงาน จากการที่ความยากจนนี้ทำมูลความมั่งคั่งเพื่องฟูทางเศรษฐกิจหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นเหตุนำคนอเมริกันผิวขาวมาประท้วงสังคมและรัฐบาล ผู้นำคนสำคัญคือมาร์ติน ลู瑟์ คิง (Martin Luther King, Jr.) นำการประท้วงเรียกร้องเลิกการแบ่งแยกเหยียดผิว ในเรื่องภาวะเศรษฐกิจชั่วคราว (Recession) เกิดสองครั้งช่วงปี 1953-1954 และ 1957-1958 ภาวะเศรษฐกิจชั่วคราวด้วยเกิดจากสหราชอาณาจักรและประเทศต่างๆ การเพิ่มนากขึ้นของคู่แข่งและปริมาณการผลิตมีมากกว่าความต้องการในการบริโภค ภาวะเศรษฐกิจชั่วคราวด้วยช่วงปี 1957-1958 รุนแรงมาก คนว่างงานถึง 5.5 ล้านคน หุ้นราคากลางต่ำลง ตลาดหุ้นชนบท คนอเมริกันหวาดกลัวต่อการต้องกลับมาเผชิญภาวะเศรษฐกิจตกต่ำชั่วครั้งช่วงทศวรรษ 1930 ในปี 1959 ภาวะเศรษฐกิจเริ่มดีขึ้น งานน้ำหนัก น้ำมันกำลังในการซื้อ ธุรกิจเริ่มหมุนปรับเปลี่ยนคืบหน้าเป็นลำดับ เพื่อการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคมประธานาธิบดีทรูแมนกำหนดแผนข้อตกลงที่ยุติธรรม (The Fair Deal Program) และประธานาธิบดีไอเซน豪ว์กำหนดแผนริพับลิกันทันสมัย (The Modern Republicanism) เป็นแนวทางการบริหารประเทศช่วงปี 1945-1961

1. สมัยของประธานาธิบดี Harrington S. Truman 1945-1953

Harrington S. Truman (1884-1972) ประธานาธิบดีลำดับที่ 33 จากพรรครีพับลิกันนำการบริหารประเทศช่วงปี 1945-1953 ภายหลังการเสียชีวิตอย่างกะทันหันของประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ ด้วยโรคเส้นโลหิตในสมองแตกในเวลาเพียงวันเดียวที่ 12 เมษายน 1945 Harrington S. Truman ในฐานะรองประธานาธิบดีได้เพียง 83 วัน ต้องทำพิธีสาบานตน : เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีทันทีในเวลา 19.09 น. ของวันที่ 12 เมษายน 1945 เพื่อให้ทันสืบทอดงานหลักคือยุติสังคมโลกครั้งที่ 2 โดยกองกำลังสัมพันธมิตรต้องเป็นฝ่ายชนะและจัดตั้งองค์

การสหประชาชาติ สีปีแรก (1945-1949) ที่รับช่วงการบริหารประเทศมาจากประธานาธิบดีรูสเวลท์ ประธานาธิบดีทรูเมนน์ได้เลือกให้เข้าร่วมงานในตำแหน่งรองประธานาธิบดี แต่สีปีหลัง (1949-1953) ขณะการเลือกตั้งนี้รองประธานาธิบดีคือ อัลเบน ดับเบลยู. บาร์คเลย์ (Alben W. Barkley) งานด้านต่างประเทศเป็นงานที่ต้องทำทันทีคือขุติสังคมโลกครั้งที่ 2 และจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ

ผลงานด้านการต่างประเทศของประธานาธิบดีอาร์รี ออส. ทรูเมน ในปี 1945

งานด้านการต่างประเทศที่ประธานาธิบดีทรูเมนต้องเร่งทำทันทีคือ ขุติสังคมโลกครั้งที่ 2 และจัดตั้งองค์การสหประชาชาติ

1. ขุติสังคมโลกครั้งที่ 2 ในปี 1945 การรบในยุโรปยุติได้ในวันที่ 7 พฤษภาคม 1945 เยอรมันยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข (รวมเวลาหนึ่งปีภายหลังยกพลขึ้นบกที่นอร์มังดีใน 6 มิถุนายน 1944 หรือ 25 วันภายหลังทรูเมนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี) การรบในยุโรปช่วงเดือนกุมภาพันธ์-เมษายน 1945 กองกำลังสัมพันธมิตรเป็นฝ่ายบุกเข้าโขมตีเยอรมันโดยเริ่มจากวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 1945 เป็นต้นไป และข้ามแม่น้ำไร่น์เข้าสู่เยอรมันได้ในวันที่ 7 มีนาคม 1945 ผู้เดินทัวร์เข้ากรุงเบอร์ลินทางตะวันตก ในช่วงเวลาเดียวกันนี้รัสเซียเข้าซึบชนะการผลักดันกองกำลังเยอรมันออกจากอุคraiine (Ukraine) รูmania (Rumania) บัลกาเรีย (Bulgaria) ซัคการี และโปแลนด์ ผู้เดินทัวร์เข้ากรุงเบอร์ลินทางตะวันออก ที่กรุงเบอร์ลินชิดเลอร์มัน ใจว่าเยอรมันต้องแพ้แน่ กองกำลังสัมพันธมิตรกำลังเคลื่อนเข้ากรุงเบอร์ลินและเกรงต้องรับโทษขั้นรุนแรงในฐานะอาชญากรรมสงครามจึงนำตัวตายในวันที่ 30 เมษายน 1945¹ กองกำลังสัมพันธมิตรเข้ากรุงเบอร์ลินได้ในวันที่ 2 พฤษภาคม 1945 เป็นผลให้กองกำลังเยอรมันในออสเตรีย เคนมาร์ก เนเทอร์แลนด์ และอิตาลียอมจำนน ฝ่ายนุสไสลินจูกพรคพวงจั๊บและถูกฆ่าตาย² ในวันที่ 7 พฤษภาคม 1945 รัฐบาลใหม่ของเยอรมันยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไขต่อผู้บัญชาการกองกำลังสัมพันธมิตรคือนายพลดีไวท์ ดี. ไอเซนชาร์ ในวันที่ 8 พฤษภาคม 1945 ถือเป็นวันสิ้นสุดการรบในยุโรป (V-E Day-Victory in Europe Day)

ยุติการรบในเอเชียและแปซิฟิก การรบในเอเชียยุติได้ในวันที่ 14 สิงหาคม 1945 ญี่ปุ่นยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข (รวมเวลาเกือบสี่เดือนภายหลังทรูเมนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดี) การรบในแปซิฟิกต้นปี 1945 เป็นไปอย่างดุเดือดเพระเมื่อกองกำลังสัมพันธมิตรเคลื่อนเข้าใกล้หมู่เกาะญี่ปุ่น ญี่ปุ่นต่อต้านอย่างแข็งกร้าวคุ้นเคยหน่วยพลีชีพปราภกจนชัดในเดือนมีนาคม 1945 เมื่อกองกำลังสัมพันธมิตรยกพลขึ้นบกที่เกาะโอกินาวา ทหารอเมริกันบาดเจ็บและเสียชีวิตเป็น

หนึ่นคน การแสวงหาแนวทางเพื่อยุติการรบในเยอรมันและแปซิฟิกมีขึ้นในการประชุมที่พอยท์ฟอร์ดเมื่อปี 1945 (The Potsdam Conference of 1945) ระหว่างวันที่ 17 กรกฏาคม - 2 สิงหาคม 1945 ผู้นำของสามชาติคือ ประธานาธิบดีทูร์เมนแห่งสหรัฐอเมริกา นายกรัฐมนตรีสตาลินแห่งรัสเซีย และนายกรัฐมนตรีคลีเมนท์ อัลเลต (Clement Attlee) แห่งอังกฤษร่วมประชุมกันที่เมืองพอยท์ฟอร์ด เมื่อปี 1945 กล่าวในเยอรมันนี้ นัดการประชุมประการที่หนึ่งเรื่องญี่ปุ่น² เรียกร้องให้ญี่ปุ่นยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไขทั้งก่อตัวเดือนญี่ปุ่นหากคงทำสงครามต่อไปจะถูกปราบปรามจนทำลายล้างเด็ดขาด ญี่ปุ่นตอบอย่างเป็นทางการในวันที่ 29 กรกฏาคม 1945 ว่าจะคงทำสงครามต่อไป แม้นญี่ปุ่นจะถอนข้ามจากทางถูกใจติ่งระเบิดของฝ่ายสัมพันธมิตรบนเกาะญี่ปุ่น นัดประการที่สองเรื่องเยอรมัน³ กำหนดปลดอา汝ของกำลังเยอรมัน ห้ามการผลิตอา汝ของไประบณ์ในเยอรมัน ยกเลิกลัทธินาซีในเยอรมัน แบ่งดินแดนเยอรมันให้กองกำลังทหารสีขาวคือสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซียเข้ามีครองเพื่อควบคุมไม่ให้เยอรมันก่อความวุ่นวายในเขตยึดครองของสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศส รวมเริกว่า เยอรมันตะวันตก (West Germany) ในเขตยึดครองของรัสเซีย ให้สีขาวร่วมดูแลรักษาความสงบ ในเขตยึดครองของสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศสที่เบอร์ลิน รวมเริกว่า เบอร์ลินตะวันตก (West Berlin) ในเขตยึดครองของรัสเซียที่เบอร์ลิน เริกว่า เบอร์ลินตะวันออก (East Berlin) ค่าปฏิกรณ์สงเคราะห์ (reparation) ให้แต่ละชาติเริกเก็บจากเยอรมันในเขตยึดครองของตน (ในทางปฏิบัติเพื่อที่นี่ฟุศรายรัฐกิจรัสเซียขึ้นเนื่องจากความเสียหายจากสงครามโลกครั้งที่ 2 รัสเซียสามารถรัฐเงินค่าปฏิกรณ์สงเคราะห์ให้กับเยอรมันตะวันออกได้ปีละ \$1.5 พันล้าน - \$3 พันล้าน) นัดประการที่สามเรื่องเวียดนามกำหนดค่าเมื่อญี่ปุ่นแพ้สงครามให้จันเข้าปลดอา汝ญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเวียดนามเหนือเส้นขวางที่ 17° ขึ้นไป ให้อังกฤษเข้าปลดอา汝ญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเวียดนามใต้เส้นขวาง 17° ลงมา นัดประการที่สี่ เรื่องเกาหลีกำหนดค่าเมื่อญี่ปุ่นแพ้สงครามให้รัสเซียเข้าปลดอา汝ญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเกาหลีเหนือเส้นขวางที่ 38° ขึ้นไป ให้สหรัฐอเมริกาเข้าปลดอา汝ญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเกาหลีใต้เส้นขวางที่ 38° ลงมา

โครงการแม่น้ำตัน (The Manhattan Project)⁴ ผลิตระเบิดปรมาณู (Atomic bomb) ได้ในวันที่ 16 กรกฏาคม 1945 เริ่มจากในเดือนธันวาคม 1938 สหรัฐอเมริกากำภัยได้การนำของประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ เห็นชอบในงานวิจัยลับสุดยอดเพื่อสร้างระเบิดปรมาณูมุ่งใช้ต่อต้านญี่ปุ่นจากการก้าวร้าวของเยอรมันและญี่ปุ่นหากจำเป็น งานวิจัยลับสุดยอดนี้รู้จักกันในนาม

โครงการแม่น้ำแมตต์แทน (The Manhattan Project) ดำเนินการศึกษาที่นักวิชาชีวะของมหาวิทยาลัยชิคาโกเริ่มในวันที่ 2 ธันวาคม 1942 โดยกลุ่มนักวิทยาศาสตร์ชาวอิตาลีและเยอรมันที่ลี้ภัยมาสหราชอาณาจักร เงินที่ใช้เพื่อศึกษาวิจัยในโครงการแม่น้ำแมตต์แทนมีมูลค่าถึง \$2000 ล้าน มีนักวิชาการร่วมโครงการ 120,000 คน ใช้ห้องปฏิบัติการศึกษาวิจัย 37 แห่งใน 19 รัฐ ภายใต้การควบคุมของนายพลเลสไอล อาร์. โกรฟส์ (General Leslie R. Groves) ผู้การศึกษาวิจัยนำสู่การสร้างระเบิดปรมาณูที่ฐานปฏิบัติการกลางทะเลทรายร้าง เมืองคอส อัลามอส (Los Alamos) ในนิวเม็กซิโก รับผิดชอบงานการสร้างเฉพาะกลุ่มนักวิทยาศาสตร์และประธานาริบบิลิตี้เวทท์เท่านั้น แม้มันแต่ก่อนอเมริกันสามารถรักษาความลับของประธานาริบบิลิตี้เวทท์ไม่สำเร็จ การทดลองมีขึ้นในวันที่ 16 กรกฎาคม 1945 ที่กลางทะเลทรายเมืองอลามาโกร์โด (Alamogordo) ในนิวเม็กซิโก แรงระเบิดเป็นรูปปอดหัวใจใหญ่พุ่งสูงเหนือทะเลทรายสีหม่นฟุต เป็นการเริ่มยุคปรมาณู (The Atomic Age) ประธานาริบบิลิตี้เวทท์รับรู้ความสำเร็จของโครงการแม่น้ำแมตต์แทนระหว่างการประชุมที่พอทสดัน และรายงานความสำเร็จนี้แก่โจเซฟ สถาเดินและคลีเมนท์ แอลฟред โลกรับรู้เมื่อมีการทิ้งระเบิดปรมาณูถูกแรกในวันที่ 6 สิงหาคม 1945 ที่เมืองชิโรชิมา

ประธานาริบบิลิตี้เวทท์ตัดสินใจสั่งทิ้งระเบิดปรมาณูถูกแรกในวันที่ 6 สิงหาคม 1945 สาเหตุที่สหราชอาณาจักรต้องใช้ระเบิดปรมาณูกับญี่ปุ่น เพราะต้องการยุติสงครามโลกครั้งที่สอง ในภาคพื้นเอเชียและแปซิฟิกซึ่งยังดำเนินนานแล้ว (7 ธันวาคม 1941-6 สิงหาคม 1945) ทั้งญี่ปุ่นเองคงยืนอย่างเป็นทางการในวันที่ 29 กรกฎาคม 1945 ว่าจะคงทำสงครามต่อไปจนกว่าจะชนะ ต้องการรักษาชีวิตทหารอเมริกันซึ่งเป็นกองกำลังหลักด้านท่านการรบด้วยหน่วยพลีชีพของญี่ปุ่น สร้างความเสียหายอย่างมากต่อกองกำลังอเมริกัน การใช้ระเบิดปรมาณูช่วยรักษาชีวิตทหารอเมริกันได้ถึง 250,000 คน และขณะนายทหารอเมริกันนำโดยรัฐมนตรีกระทรวงศึกษาธิการ เฮนรี เอล. สติมสัน (Henry L. Stimson) ให้การสนับสนุนเห็นสมควรใช้ระเบิดปรมาณูเพื่อปราบปรามญี่ปุ่นขั้นทำลายล้างเด็ดขาดเพื่อบังคับให้ญี่ปุ่นยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข เช้าวันที่ 6 สิงหาคม 1945 เวลา 8.15 น. ระเบิดปรมาณูถูกแรกถูกทิ้งลงที่เมืองชิโรชิมา (Hiroshima) บนเกาะชิโอมุ แรงระเบิดสร้างความเสียหายครอบคลุมพื้นที่สี่ตารางไมล์ คนบาดเจ็บและตายกว่า 135,000 คน ในวันที่ 8 สิงหาคม 1945 รัฐเชิญประกาศสงเคราะห์กับญี่ปุ่นและเคลื่อนกองกำลังรุสเซียเข้ารุกรานแมนจูเรีย ภายใต้การบี้ครองของญี่ปุ่น ทำลายบัญชีและกำลังใจของญี่ปุ่นอย่างมาก เพื่อบังคับให้ญี่ปุ่นยอมจำนนยุติสงคราม ประธานาริบบิลิตี้เวทท์ตัดสินใจสั่งทิ้งระเบิดปรมาณูถูกที่สองในวันที่ 9 สิงหาคม 1945 ที่เมืองนางาซากิ (Nagasaki) บนเกาะคิวชู (นางาซากิเป็นศูนย์กลางการปักครองของ

เกาะคิวชู และเป็นฐานทัพเรือทางตอนใต้ของญี่ปุ่น) สร้างความเสียหายอย่างมากเป็นครั้งที่สองแก่ญี่ปุ่น องค์จักรพรรดิ Hirohito (Hiroyoshi) เรียกร้องให้กษัตริยานา落ญี่ปุ่นยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข เพื่อรักษาชาติพันธุ์ญี่ปุ่น เป็นผลให้ในวันที่ 10 สิงหาคม 1945 รัฐบาลญี่ปุ่นประกาศยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไขต่อกองกำลังสัมพันธมิตร และในวันที่ 14 สิงหาคม 1945 เป็นวันหยุดการรบในเอเชียแปซิฟิก (V-J Day-Victory in Japan Day) การลงนามสงบศึกอย่างเป็นทางการมีในวันที่ 2 กันยายน 1945 บนภาคพื้นเรือรัฐมิสซูรี (Missouri) ในอ่าวโตเกียว เป็นการสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2

สงครามโลกครั้งที่ 2 ใช้สมรภูมิรบสามทวีปสองมหาสมุทรคือ ในทวีปยุโรปและมหาสมุทรแอตแลนติก เริ่มการรบในวันที่ 1 กันยายน 1945 ยุติในวันที่ 8 พฤษภาคม 1945 ในทวีปแอฟริการิ่มการรบเดือนธันวาคม 1940 ยุติในวันที่ 12 พฤษภาคม 1943 ในทวีปเอเชียและมหาสมุทรแปซิฟิกเริ่มการรบในวันที่ 7 ธันวาคม 1941 ยุติในวันที่ 14 สิงหาคม 1945 โดยฝ่ายสัมพันธมิตร 57 ชาติชนะ ฝ่ายอักษะนำโดยเยอรมนี อิตาลี และญี่ปุ่นฝ่ายแพ้ สงครามโลกครั้งที่ 2 ทำให้ประชากรโลกเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก⁵ กล่าวคือ ทหารอเมริกันเสียชีวิตสี่แสนคน ทหารรัสเซียเสียชีวิต 20 ล้านคน ทหารโปแลนด์เสียชีวิต 5.8 ล้านคน ทหารเยอรมันเสียชีวิต 4.5 ล้านคน ทหารญี่ปุ่นเสียชีวิต 2 ล้านคน ทหารในกลุ่มประเทศทางยุโรปรวมเสียชีวิต 35 ล้านคน เป็นต้น

2. ก่อตั้งองค์การสหประชาชาติในวันที่ 24 ตุลาคม 1945 สงครามโลกครั้งที่ 1 (1914-1918) สร้างความเสียหายแก่ทวีปยุโรป สิ้นสุดสงครามมีการก่อตั้งองค์การสันนิบาตชาติ (The League of Nations) เพื่อรักษาความสงบสุขของโลก การดำเนินงานของสันนิบาตชาติสั่นคลอน เกิดสังคրามโลกครั้งที่ 2 (1939-1945) สร้างความเสียหายอย่างมากในสามทวีปคือ ยุโรป เอเชีย และแอฟริกา ความคิดเพื่อการก่อตั้งองค์การระหว่างประเทศเพื่อรักษาความสงบสุขของโลกได้เกิดขึ้นอีกครั้งขณะ sang กรรมโลกครั้งที่ 2 กำลังดำเนินอยู่ อันมีผลให้การก่อตั้งมีอย่างเป็นทางการในวันที่ 24 ตุลาคม 1945 เกิดเป็นองค์การสหประชาชาติ (The United Nations Organization or The United Nations) พัฒนาการอันนำไปสู่การก่อตั้งองค์การสหประชาชาติมีการสืบเนื่องอย่างเป็นขั้นตอนกล่าวคือ

2.1 กฎบัตรแอตแลนติกปี 1941 (The Atlantic Charter of 1941) เป็นผลจากการร่วมปรึกษาหารือกันระหว่างประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ กับนายกรัฐมนตรีวินสตัน เชอร์ชิล แห่งอังกฤษ ในวันที่ 14 สิงหาคม 1941 นัดข้อหนึ่งในแปดข้อของกฎบัตรแอตแลนติกปี 1941 คือ เกี่ยวกับจัดตั้งระบบการเพื่อสร้างความสงบสุขแก่โลก

2.2 ในวันที่ 1 มกราคม 1942 ฝ่ายสัมพันธมิตร 26 ชาตินำโดยสหรัฐอเมริกา อังกฤษ รัสเซีย และจีนร่วมลงนามในคำประกาศสหประชาชาติปี 1942 (The Declaration of the United Nations of 1942) ที่กรุงวอชิงตัน สหรัฐอเมริกาในอันจะรวมกำลังกันภายใต้ชื่อ สหประชาชาติ (The United Nations) เพื่อปราบปรามฝ่ายอักษะจนกว่าจะชนะ การรวมกำลังกันภายใต้ชื่อสหประชาชาตินี้ ประธานาธิบดีรูสเวลต์ นายกรัฐมนตรีเชอร์ชิล และนายกรัฐมนตรีสตาลินเห็นควรใช้ เป็นชื่อองค์การถาวรเพื่อรักษาสันติภาพโลกหลังสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ด้วย

2.3 การประชุมที่มอสโคว์ปี 1943 (The Moscow Conference of 1943) หนึ่งใน นัดการประชุมที่มอสโคว์ในวันที่ 30 ตุลาคม 1943 โดยรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศของสี่ ชาติผู้นำคือ คอร์เดล ฮัลล์ (Cordell Hull) ของสหรัฐอเมริกา แอน โอดนี อีเดน (Anthony Eden) ของ อังกฤษ วียาเชสلاف โมโล托ฟ (Vyacheslav Molotov) และทีวีซุง (Tee Vee Sung) เห็นควรจัดตั้ง องค์การระหว่างประเทศเพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบสุขของโลก

2.4 การประชุมที่เตหะรานปี 1943 (The Teheran Conference of 1943) หนึ่งใน นัดการประชุมที่เตหะรานในวันที่ 28 พฤศจิกายน 1943 โดยผู้นำสามชาติคือ ประธานาธิบดีเฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ แห่งสหรัฐอเมริกา นายกรัฐมนตรีวินสตัน เชอร์ชิลแห่งอังกฤษ และนายกรัฐมนตรี โจเซฟ สตาลินแห่งรัสเซีย คือ เห็นควรจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศเพื่อรักษาไว้ซึ่งความสงบสุข ของโลก

2.5 การประชุมที่ดัมบาร์ตัน ออคส์ปี 1944 (The Dumbarton Oaks Conference of 1944) ระหว่างวันที่ 21 สิงหาคม - 7 ตุลาคม 1944 โดยตัวแทนจากสี่ชาติคือสหรัฐอเมริกา อังกฤษ รัสเซียและจีน ร่วมประชุมกันที่คฤหาสน์ดัมบาร์ตัน ออคส์ ไกลส์กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. เพื่อการก่อตั้ง องค์การระหว่างประเทศหลังสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ผลการประชุมได้กำหนดจุดมุ่งหมายในการ ดำเนินงานขององค์การ คุณสมบัติของชาติสมาชิก องค์กรหลักและยานาชหน้าที่ขององค์กรและ มาตรการขององค์กร ใจความสำคัญของข้อเสนอดัมบาร์ตัน ออคส์ปี 1944 (The Dumbarton Oaks Proposals of 1944)

2.6 การประชุมที่ယัลต้าปี 1945 (The Yalta Conference of 1945) หนึ่งในนัดการ ประชุมที่ယัลต้าระหว่างวันที่ 4-11 กุมภาพันธ์ 1945 โดยผู้นำสามชาติคือประธานาธิบดีเฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ แห่งสหรัฐอเมริกา นายกรัฐมนตรีวินสตัน เชอร์ชิลแห่งอังกฤษ และนายกรัฐมนตรี โจเซฟ สตาลินแห่งรัสเซียคือ เห็นควรจัดตั้งองค์การระหว่างประเทศ ภายใต้ชื่อองค์การสหประชาชาติ (The United Nations Organization or The United Nations) และเห็นด้วยกับข้อเสนอดัมบาร์

ตัน โอ๊คส์ ปี 1944 (The Dumbarton Oaks Proposals of 1944) และกำหนดครั้งประชุมเพื่อการร่างกฎบัตรองค์การสหประชาชาติ (The United Nations Charter) ในวันที่ 25 เมษายน 1945 ที่เมืองซานฟรานซิสโก แคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา

2.7 การประชุมที่ซานฟรานซิสโกปี 1945 (The San Francisco Conference or The United Nations Conference of 1945)⁶ มีขึ้นระหว่างวันที่ 25 เมษายน-26 มิถุนายน 1945 ตัวแทน 46 ชาติเข้าร่วมประชุม ในวันเปิดประชุมและเข้าสัมมนาเพิ่มภายหลังอีก 4 ชาติ รวมเข้าประชุม 50 ชาติ ใช้ห้าภาษาในการประชุมคือ ภาษาอังกฤษ รัสเซีย ฝรั่งเศส สเปนและจีน การประชุมในช่วงแปดสัปดาห์นี้มีข้อความข้อเสนอต่อไปนี้ อีกปี 1944 และต่อมาการประชุมขั้ลต้าปี 1945 นำไปสู่การร่างกฎบัตรสหประชาชาติ 111 มาตรา (The United Nations Charter) กฎบัตรสหประชาชาติคือ ธรรมนูญของสหประชาชาติประกอบด้วยวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายขององค์การ หลักการและระเบียบวิธีดำเนินการเพื่อให้ได้ผลตามวัตถุประสงค์ ห้าชาติผู้นำคือ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และจีน ต้องให้การรับรองกฎบัตรและเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ (28 กรกฎาคม 1945 ถูกสภากาชาดเห็นชอบในกฎบัตรสหประชาชาติ) ประธานาธิบดีทรูแมนลงนามรับรองกฎบัตรในวันที่ 9 สิงหาคม 1945 รัสเซียลงนามรับรองกฎบัตรเป็นชาติสุดท้ายในกลุ่มห้าชาติผู้นำในเดือนตุลาคม 1945 ไปแลนด์ไม่ได้ส่งตัวแทนเข้าร่วมประชุมแต่ขอเข้าเป็นสมาชิกลำดับที่ 51 ในวันที่ 15 ตุลาคม 1945 วันก่อตั้งองค์การสหประชาชาติ (The United Nations Organization or The United Nations) มีขึ้นในวันที่ 24 ตุลาคม 1945 สมาชิกแบ่งเป็นสองประเภท ประเภทที่หนึ่งสมาชิกดึงเดินหรือสมาชิกริเริ่มนี้ 51 ประเทศ ประเภทที่สองสมาชิกผู้รักสันติบวกจากลำดับที่ 52 เป็นต้นไป ประเทศไทยเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติลำดับที่ 55 ในปี 1946 ประเทศไทยจะเข้าเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติได้ต่อเมื่อข้อความข้อความทางคือ ประกาศที่หนึ่งรักสันติภาพ และพร้อมที่จะปฏิบัติตามวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายขององค์การสหประชาชาติ ประกาศที่สองคณะกรรมการมั่นคงเป็นผู้รับรองและเสนอแนะสมาชิกใหม่ต่อสมัชชา ประกาศที่สามสมัชชาต้องให้การยืนยันเห็นชอบด้วยคะแนนเสียงสองในสาม

วัตถุประสงค์และความมุ่งหมายขององค์การสหประชาชาติมีดังนี้ ประกาศที่หนึ่ง เพื่อรักษาไว้ซึ่งสันติภาพ และความมั่นคงในโลก ประกาศที่สองเพื่อพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างประชาชาติ ประกาศที่สามเพื่อสร้างความร่วมมือกันในอันที่จะจัดปีญหาและความทุกข์ยาก ประกาศที่สี่เพื่อเป็นศูนย์กลางประสานงานให้มวลประเทศสมาชิกได้ร่วมกันดำเนินการให้สัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมาย

หน่วยงานสำคัญขององค์การสหประชาชาติมี 6 องค์กรคือ

1. สมัชชา (The General Assembly)⁷ เป็นองค์กรที่พบปะของผู้แทนจากประเทศสมาชิก เพื่อการพูดคุย แจงปัญหา แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไข สมาชิกคือ ตัวแทนของชาติสมาชิก การแสดงความคิดเห็นเรื่องธรรมดาว่าเสียงข้างมาก เรื่องสำคัญขอเสียงสองในสาม (ในเดือนกันยายน 1999 รวมมิسامัชกา Kong องค์การสหประชาชาติ 188 ชาติ) การประชุมสมัชชาครั้งแรกมีขึ้นที่กรุงลอนדון ในวันที่ 10 มกราคม 1946

2. คณะกรรมการความมั่นคง (The Security Council)⁸ เป็นองค์กรรักษาสันติภาพและความมั่นคงระหว่างประเทศ คณะกรรมการคือตัวแทนจาก 11 ชาติแบ่งเป็นสองประเภทคือ ประเทศทหาร 5 ชาติ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และจีน (The Big Five) และ ประเทศไม่ทหาร 6 ชาติ วาระละ 2 ปี สมาชิกประเภทไม่ทหารถูกเลือกโดยสมัชชา หนึ่งชาติออกเสียงได้หนึ่งเสียง การเคลื่อนกองกำลังทหารผสม (The International Military Force) ต้องได้รับเสียงสนับสนุน 7 เสียงใน 11 เสียง 7 เสียงสนับสนุนต้องมาจากประเทศทหาร 5 ชาติเป็นเสียงเอกฉันท์ และอีก 2 เสียงจากประเทศไม่ทหาร คณะกรรมการความมั่นคงมีการประชุมครั้งแรกที่กรุงลอนדון ในวันที่ 17 มกราคม 1945

3. ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศหรือศาลโลก (The International Court of Justice or The World Court)⁹ เป็นองค์กรตุลาการตัดสินกรณีพิพาทระหว่างประเทศ คณะกรรมการคือ คณะกรรมการ 15 คน ดำรงตำแหน่งวาระละ 9 ปี สมัชชาและคณะกรรมการมั่นคงเป็นผู้เลือกผู้พิพากษา

4. คณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคม (The Economic and Social Council)¹⁰ เพราะความยากจนคับแก้วเป็นสาเหตุหนึ่งนำมายังความวุ่นวายระหว่างประเทศ เป็นผลให้จำเป็นต้องก่อตั้งองค์กรที่มุ่งดำเนินงานส่งเสริมยกระดับฐานการครองชีพและปรับปรุงเศรษฐกิจและสังคมของชา祸โลกให้ดีขึ้น คณะกรรมการคือตัวแทนจาก 18 ชาติ ดำรงตำแหน่งวาระละ 3 ปี เลือกทุกปี ๆ ละ 6 ชาติ สมัชชาเป็นผู้เลือกคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคม คณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคมเป็นองค์กรที่มีหน่วยงานย่อยมากที่สุด

5. คณะกรรมการทรัพศี (The Trusteeship Council)¹¹ ในปี 1945 เมื่อเริ่มก่อตั้งองค์การสหประชาชาติยังมีอาณานิคมอยู่ คณะกรรมการร่างกฎหมายเห็นว่าอาณานิคมเป็นสาเหตุหนึ่งนำสู่การเกิดสงคราม จึงเห็นควรจัดตั้งองค์กรเฉพาะกิจเพื่อแสวงหาแนวทางให้อาณานิคมได้รับเอกสารโดยเสียงการประทับเสียงเลือดเนื้อ คณะกรรมการคือตัวแทนจาก 3 ฝ่าย ฝ่ายแรกคือตัวแทน 5 ชาติ

ตัวรับของคณะกรรมการมั่นคง ฝ่ายที่สองคือ ตัวแทนเข้าของอาชานิคม ฝ่ายที่สามคือตัวแทนอาชานิคม

6. สำนักเลขานุการ (The Secretariat)¹² เป็นสำนักงานกลางที่ทำงานประจำองค์กรทางประชาติอิสระที่กรุงนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา คณะเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในสำนักเลขานุการเป็นคนจากทุกชาติที่มุ่งทำงานเพื่อสร้างสันติภาพและความสงบสุขแก่โลก หัวหน้าสำนักเลขานุการคือ เลขาธิการใหญ่ (Secretary General) ดำรงตำแหน่งงวดละ 5 ปี คณะนคณะกรรมมั่นคงเป็นผู้แนะนำ เลขาธิการใหญ่ต่อสมัชชา สมัชชาเป็นผู้แต่งตั้งเลขานุการใหญ่ นับจากปี 1945 มีเลขานุการทางประชาติรวม 7 คน

1. นายทริกเกิล ชาวออร์เวลล์ 1946-1953
2. นายด็อก ชั้นมาไซล์ด์ ชาวสวีเดน 1953-1961
3. นายอู ถั่nn ชาวพม่า 1961-1971
4. นายเคริ๊ต วัลด์ไยน์ ชาวออสเตรีย 1972-1981
5. นายชาเวิร์ต เปเรซ เดอ เกวัญญา ชาวเปรู 1982-1991
6. นายบุโตรส บุโตรส การี ชาวอิหริปต์ 1992-1996
7. นายโคฟี อันนาן ชาวกานา มกราคม 1997-

สรุปนับจากวันที่ 12 เมษายน 1945 ภายใต้การนำของประธานาธิบดีเอร์รี ออส. ทรูแมน นำการยุติสงครามโลกครั้งที่ 2 ในยุโรปได้ในวันที่ 8 พฤษภาคม 1945 นำการยุติสงครามโลกครั้งที่ 2 ในเอเชียได้ในวันที่ 14 สิงหาคม 1945 และนำการก่อตั้งองค์กรทางประชาติได้สำเร็จในวันที่ 24 ตุลาคม 1945

ผลงานการบริหารกิจการภายในประเทศของประธานาธิบดีเอร์รี ออส. ทรูแมน ช่วงปี 1945-1953

เพื่อปรับปรุงแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคมภายในประเทศและเพื่อสืบทอดขยายงาน ภายใต้แผนข้อตกลงใหม่ (The New Deal Program) ของประธานาธิบดีรูสเวลต์เป็นผลให้ในวันที่ 16 กันยายน 1945 ประธานาธิบดีทรูแมนเสนอแผนข้อตกลงที่ยุติธรรม (The Fair Deal Program) ต่อ รัฐสภา ด้วยแผนข้อตกลงที่ยุติธรรมนี้ประธานาธิบดีทรูแมนมั่นใจว่าจะให้ความเป็นธรรมแก่คน อเมริกันทุกคน ไม่ว่าคนรวยหรือคนจน ภายใต้แผนข้อตกลงที่ยุติธรรมกำหนดเป้าหมายดำเนินการ คือ ขยายงานประกันสังคม แก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัย แก้ไขปัญหาการเหยียดผิว ให้ความช่วยเหลือ ด้านการศึกษา จัดการโครงการผลิตพลังงานไฟฟ้านุ่มนวล แม่น้ำอะกันซอ โคลัมเบีย และมิสซูรี

สนับสนุนการค้าเสรีช่วยเหลือเกษตรกรในเรื่องแสวงหาตลาดและเพิ่มราคาผลิตผล ให้ความเป็นธรรมแก่ลูกจ้างแรงงานในเรื่องอัตราค่าจ้างแรงงานและให้ความเป็นธรรมแก่คนอเมริกันผู้บริโภคสินค้าในเรื่องราคาและคุณภาพสินค้า แผนข้อตกลงที่ยุติธรรมของประธานาธิบดีทรูแมนนีผลในทางปฏิบัติมาก่อนมาก เพราะได้รับการต่อต้านจากพับลิกันซึ่งคุณเสียงข้างมากในรัฐสภาบังจากวันที่ 5 พฤศจิกายน 1946 ร่วมกับ เดโมครัตกลุ่มภาคใต้ อย่างไรก็ตามประธานาธิบดีทรูแมนคงพยายามดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคม ปัญหาและผลงานที่ปรากฏคือ

1. ช่วยเหลือทหารผ่านศึกจากส่วนราชการ โลกครั้งที่ 2 ทหารปลดประจำการจากส่วนราชการ โลกครั้งที่ 2 ได้รับการช่วยเหลือจากรัฐบาลด้วยกฎหมายปรับสภาพทหารผ่านศึกสู่การเป็นพลเรือน หรือกฎหมายสิทธิทหารเกณฑ์ปี 1944 (*The Servicemen's Readjustment Act or The GI-Government Issue Bill of Rights of 1944*)¹³ กฎหมายฉบับนี้ผ่านรัฐสภาในวันที่ 22 มิถุนายน 1944 ในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ ผู้เตรียมการให้ความช่วยเหลืออีกประกายแก่ทหารผ่านศึกอเมริกันปลดประจำการสู่การมีชีวิตที่ดีเมื่อเป็นพลเรือนกำหนดสาระสำคัญคือให้การกู้ยืมเงินในอัตราดอกเบี้ยต่ำ เพื่อนำเงินกู้ไปทำธุรกิจสร้างฐานะ และซื้อที่ดินอ่าวศัย ให้เงินสงเคราะห์ และให้สวัสดิการด้านการรักษาพยาบาล เปิดโอกาสทางการศึกษาโดยรัฐบาลจะให้เงินช่วยเหลือเป็นค่าเล่าเรียน อุปกรณ์การเรียนและเงินใช้จ่ายระหว่างศึกษา ด้วยกฎหมายปรับสภาพทหารผ่านศึกสู่การเป็นพลเรือนปี 1944 มีส่วนช่วยทหารผ่านศึกได้ถึงสองล้านคนในปลายปี 1946 ซึ่งส่วนใหญ่จะกลับเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย

2. พยายามแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัย มีการสร้างที่อยู่อาศัยใหม่ในช่วงทศวรรษ 1930 ในสมัยประธานาธิบดีรูสเวลต์ แต่ในระหว่างส่วนราชการโลกครั้งที่ 2 การสร้างที่อยู่อาศัยใหม่ชักพระนุ่งในธุรกิจผลิตยุทธปัจจัย ที่อยู่อาศัยที่มีอยู่เดิมทรุดโทรมลง ขณะเดียวกัน ประชากรเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ รวมถึงทหารผ่านศึกปลดประจำการจากส่วนราชการได้รับสิทธิในการกู้ยืมเงินอัตราดอกเบี้ยต่ำเพื่อการนำซื้อที่อยู่อาศัย ในปี 1946 เพราะสภาพขาดแคลนที่อยู่อาศัยใหม่ที่ดีเป็นผลให้คนอเมริกันต้องการให้รัฐบาลจัดสร้างที่อยู่อาศัยใหม่สนองความต้องการ ประธานาธิบดีทรูแมนเล็งเห็นความต้องการของประชาชนพยายามผลักดันให้รัฐสภาพร้านนงบประมาณสร้างที่อยู่อาศัยใหม่แก่คนอเมริกัน แต่ได้รับการคัดค้านต่อต้านจากสมาชิกพรรครีพับลิกันและเดโมครัตกลุ่มภาคใต้ในรัฐสภา ด้วยเกรงจะเป็นการเพิ่มภาระหนี้สินของชาติเช่นที่เคยก่อไว้ในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ ทำให้ประธานาธิบดีทรูแมนไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยในนามรัฐบาลกลางได้ แต่ในปี 1947 ปัญหาขาดแคลนที่อยู่อาศัยได้รับการแก้ไขโดยธุรกิจเอกชนเพื่อการสร้างที่อยู่อาศัยได้เข้าดำเนินการ

สร้างที่อยู่อาศัยใหม่แก่คนอเมริกัน ร่วมด้วยกับฝ่ายค้านคือรัฐพับลิกันในรัฐสภาให้การยินยอมเห็นชอบบัดสตรรงบประมาณให้รัฐบาลดำเนินการแก้ไขปัญหาที่อยู่อาศัยภายในประเทศได้กฎหมายที่อยู่อาศัยปี 1949 (The Housing Act of 1949) กำหนดครึ่งแห่งชุมชนแออัดในสังคมเมืองปลูกสร้างอาคารชุดให้คนอเมริกันผู้มีรายได้ต่ำได้เช่าในอัตราถูก ทั้งนี้รัฐบาลคงความคุณอัตราค่าเช่าบ้านจนถึงวันที่ 31 มีนาคม 1951

3. เพชญปัญหาถูกจ้างแรงงานก่อความวุ่นวายและรัฐบาลดำเนินการแก้ไข ภาระการว่างงานและอัตราค่าจ้างแรงงานต่ำเป็นสาเหตุให้ถูกจ้างแรงงานก่อความวุ่นวาย ปัญหากิจกรรมการว่างงานเกิดจากเมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ในเดือนสิงหาคม 1945 ความจำเป็นในการใช้อาชญาธุรกิจปัจจัยลดลง เป็นผลให้รัฐบาลกลางยกเลิกสัญญาผลิตอาชญาธุรกิจปัจจัยกับธุรกิจเอกชนรวมมูลค่าถึง \$35 พันล้าน¹⁴ ทำให้ถูกจ้างแรงงานและทหารผ่านศึกปลดประจำการจากสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่เข้าสู่ตลาดแรงงานจำนวนมากต้องว่างงานทันที ปัญหาค่าจ้างแรงงานต่ำเกิดจากในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ในสมัยประธานาธิบดีรูสเวลท์ รัฐบาลกลางประกาศควบคุมราคាសินค้าและอัตราค่าจ้างแรงงาน สิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมส่วนหนึ่งหันมาผลิตสินค้าขาดแคลนหรือสินค้าหายากขามส่งเสริมอสูตรตลาด เช่น บ้าน ของใช้พลาสติก อาหารสำเร็จรูป อาหารแช่แข็ง เครื่องปั่นน้ำ เครื่องไฟฟ้าและรถยนต์ ขณะเดียวกันผู้บุกรุกอเมริกันมีเงินออมที่เก็บไว้ในระหว่างสงคราม มีกำลังการซื้อสูง เป็นผลให้สินค้าที่ผลิตออกมามีจำนวนน้อยไม่ได้สัดส่วนกับความต้องการบริโภค (ซื้อ) ซึ่งมีจำนวนมาก ทำให้ราคาสินค้าสูง (ได้ราคาหรือแพง) จึงเป็นสาเหตุ โดยผู้บุกรุกยอมรับในราคαιซื้อสินค้ามาบริโภค จากการที่สินค้ามีราคาสูงขึ้นเป็นผลให้ถูกจ้างแรงงานเรียกร้องเพิ่มอัตราค่าจ้างแรงงานเพื่อให้ได้สัดส่วนกับอัตราค่าครองชีพที่สูงขึ้น ด้วยสาเหตุดังนี้เพชญภาวะการว่างงาน และต้องรับอัตราค่าจ้างแรงงานต่ำ เป็นผลให้ถูกจ้างแรงงานประท้วงนายจ้างและรัฐบาลด้วยการนัดหยุดงาน (strike) เริ่มในเดือนมกราคม 1946 โดยคนงานจำนวน 1.5 ล้านคนในธุรกิจผลิตรถยนต์ เหล็กกล้า เครื่องไฟฟ้า และเนื้อสัตว์ประท้วงหยุดงาน ในเดือนเมษายน 1946 จอห์น เอล. เลวิส (John L.Lewis) นำคนงานเหมือนกันพันหันจำนวนสี่แสนคนประท้วงหยุดงาน ในเดือนพฤษภาคม 1946 วิศวกรและพนักงานรถไฟประท้วงหยุดงาน การประท้วงหยุดงานของคนงานทำให้ธุรกิจชักเป็นผลเสียแก่นายจ้าง โดยเฉพาะการประท้วงหยุดงานในธุรกิจรถไฟและธุรกิจเหมืองถ่านหินมีผลกระทบต่อส่วนรวมเป็นอย่างมาก ประธานาธิบดีทรัมป์เร่งแก้ไขทันทีต่อการประท้วงหยุดงานในธุรกิจรถไฟด้วยการประกาศภาวะฉุกเฉิน ธุรกิจรถไฟต้องเปิดดำเนินการบริการประชาชน และลงนามเห็นชอบให้คนงานรถไฟที่ว่างงานหรือไม่มีพอยใจใน

อัตราค่าจ้างแรงงานต่ำเข้าประจำการในกองกำลังอเมริกัน ขณะเดียวกันรัฐบาลกลางเข้าเกือบในการประท้วงหดงานของคนงานเหมือนกันที่เริ่มนับอยู่ในเดือนพฤษภาคม 1946¹⁵ ด้วยการส่งกองกำลังทหารของรัฐบาลกลาง (federal troop) เข้าคุมเหมือนกันที่เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยใช้อำนาจศาลออกคำสั่งให้คนงานเหมือนกันกลับเข้าทำงานดังเดิม และกำหนดอัตราค่าจ้างแรงงานขึ้นต่ำเพิ่มจากชั่วโมงละ 40 เซนต์เป็น 75 เซนต์

เพราะคนงานก่อความวุ่นวาย การประท้วงหดงานสร้างผลเสียแก่เจ้าของผู้ประกอบการธุรกิจทั้งมีผลกระทบต่อส่วนรวมและสร้างความตกใจแก่คนอเมริกัน คนอเมริกันเรียกร้องให้รัฐบาลกลางลดบทบาทสหภาพแรงงาน และควบคุมการเคลื่อนไหวของลูกจ้างแรงงานอย่างใกล้ชิด รวมถึงรัฐบาลกันซึ่งสนับสนุนผู้ประกอบการธุรกิจคุณเสียงข้างมากในรัฐสภาในวันที่ 5 พฤศจิกายน 1946 ด้วยสาเหตุสี่ประการดังกล่าวข้างต้นเป็นผลให้รัฐสภา แม้จะประชานาธิบดีทรูแมนจะยังยืนในวันที่ 23 มิถุนายน 1947 ผ่านกฎหมายควบคุมแรงงานปี 1947 (The Labor Management Relations Act or The Taft-Hartley Act of 1947)¹⁶ มุ่งลดบทบาทสหภาพแรงงานในการบริหารสหภาพ ในการดำเนินการเรียกร้อง ในการเข้ามีส่วนร่วมทางการเมืองและการใช้จ่ายเงิน กฏหมายควบคุมแรงงานกำหนดสาระสำคัญคือ หนึ่งดำเนินการคลี่คลายปัญหาระหว่างนายจ้างและลูกจ้างด้วยการเจรจา (cooling-off) ให้เสร็จสิ้นภายใน 60 วัน สองห้ามสหภาพแรงงานบริจาคมสั่งสนับสนุนพรรคการเมืองเพื่อการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง สามเป็นการผิดกฏหมายถ้าโรงงานได้รับคนงานที่เป็นสมาชิกสหภาพแรงงานเท่านั้นเข้าทำงาน (closed shop) สี่คนงานเมื่อเข้าทำงานในโรงงานมีสิทธิเข้าเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานได้ (union shop) ห้ารัฐบาลแห่งรัฐต้องยอมรับกระบวนการเคลื่อนไหวของแรงงานที่กำหนดเป้าหมายเด่นชัด (right-to-work) หากเงินอุดหนุนสหภาพแรงงานต้องได้มาจากการขึ้นย่อนของสมาชิก (check-off) เจ้าคุณงานอาจถูกนายจ้างฟ้องเรียกค่าเสียหายได้ ถ้าการนัดหยุดงานสร้างความเสียหายและไม่เป็นธรรมแก่นายจ้าง และแปด รัฐบาลกลางมีสิทธิขับยังการนัดหยุดงาน ถ้าการนัดหยุดงานนำมาระชีดความเสียหายแก่ส่วนรวมและประเทศชาติ

4. เพชญภาวะเงินเพื่อในปี 1947 ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ในสมัยประธานาธิบดีรูสเวลต์ รัฐบาลกลางประกาศควบคุมราคัสินค้า ควบคุมอัตราค่าเช่าบ้าน และควบคุมอัตราค่าจ้างแรงงาน เป็นผลให้คนงานอยู่อย่างสบายมีเงินเหลือออม เพราฯได้มากกว่ารายจ่าย ทันทีที่สิ่งคุณภาพโลกครั้งที่ 2 ยุติลงธุรกิจอุดหนุนสหกรรมส่วนหนึ่งที่เคยผลิตยุทธปัจจัยหันมาผลิตสินค้าหายากหรือสินค้าขาดแคลนยามสงครามออกสู่ตลาด เช่น อาหารแซ่บๆ อาหารสำเร็จรูป ของใช้พลาสติก เครื่องปุ่งห่าน บ้าน เครื่องไฟฟ้า และรถยนต์ ผู้บริโภคอเมริกันทั้งพลเรือนและ

ทหารผ่านศึกปลดประจำการจากสหภาพมีเงินออมที่เก็บไว้ในระหว่างสงครามมีกำลังการซื้อสูง เป็นผลให้สินค้าที่ผลิตออกมากขึ้นตามจำนวนน้อยไม่เพียงพอกับความต้องการบริโภค (ซื้อ) ซึ่งมีจำนวนมาก สิ่งที่หลักเลี้ยงไม่ได้คือราคาราสินค้าต้องสูงขึ้น (อย่างไม่เป็นทางการพระรัฐบาล กล่าวขึ้นคงควบคุมราคาราสินค้าอยู่) แต่ค่าจ้างแรงงานของคนงานคงถูกควบคุม จากการใช้จ่ายทำให้ เงินออมค่อย ๆ หมดไป รายจ่ายค่อย ๆ เพิ่มขึ้นไม่ได้สัดส่วนกับรายได้ค่าแรงซึ่งคงที่ ในช่วงเวลาเดียวกันนี้ พระคริพับลิกันซึ่งสนับสนุนผู้ประกอบการธุรกิจอุตสาหกรรมคุณเสียงข้างมากในรัฐสภา เป็นครั้งแรกในรอบสิบปีในวันที่ 5 พฤศจิกายน 1946 ผลักดันให้รัฐบาลลงกฎหมายยกเลิกการควบคุม ราคาราสินค้าเป็นผลให้ในวันที่ 9 พฤศจิกายน 1946 ประธานาธิบดีทรัมป์ต้องยอมลงนามยกเลิกการ ควบคุมราคาราสินค้าและยกเลิกการควบคุมค่าจ้างแรงงาน คงไว้เพียงควบคุมอัตราค่าเช่า้าน ผลที่ติด ตามมาคือ ราคาราสินค้าลดลงตัวสูง (แพง) ขึ้นเป็นลำดับ เหตุเพราะผู้ผลิตต้องจ่ายค่าจ้างแรงงานเพิ่ม ขึ้น และความต้องการในสินค้านามากกว่าจำนวนสินค้าที่ผลิตออกมานะ ก่อให้ร้าว ราคาราสินค้าโดย เฉลี่ยในปี 1947 สูงกว่าราคาราสินค้าโดยเฉลี่ยในปี 1946 ถึง 32% ภาวะเงินเฟ้อ (inflation) เป็นสิ่ง หลักเลี้ยงไม่ได้เริ่มในปี 1947

5. พยายามแก้ไขปัญหาการแบ่งแยกเหยีดผิว ในปี 1619 พ่อค้าชาวนาแรงงานงานผิว ดำกลุ่มแรกจำนวน 20 คนจากแอฟริกาเข้าทำงานในไรยาสูบที่อาณานิคมเวอร์จิเนีย แรงงานผิวคำสู่ งานและอดทนเป็นผลให้เข้าของไรยาสูบสั่งแรงงานผิวคำ (ทาส) เข้าเวอร์จิเนียเพิ่มมากขึ้นเป็น ลำดับ สังคมภาคใต้เป็นระบบชนชั้นเด่นชัดคือนายทาสและทาส สองรุ่นกลางเมืองอเมริกัน (1861-1865) นำสู่การเลิกทาสอย่างเป็นทางการในวันที่ 1 มกราคม 1863 และมีการทำหนดไว้เป็น การถาวรห้ามนิทาสในแผ่นดินอเมริกาในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 13 (The Thirteenth Amendment) มีผลบังคับใช้ในวันที่ 18 ธันวาคม 1865 ทาสกลายเป็นคนอเมริกันผิวคำหรือชน อิสระ (Freedmen) พวกริพับลิกันหัวรุนแรง (Radical Republican) ต้องการใช้อเมริกันผิวคำเป็น ฐานเสียงทางการเมืองในอนาคต ได้เร่งผลักดันให้อเมริกันผิวคำเป็นประชากรอเมริกันโดยรัฐสภา ผ่านบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 14 (The Fourteenth Amendment) กำหนดผู้ได้เกิดใน สหรัฐอเมริกาเป็นประชากรอเมริกันอันรวมถึงคนผิวคำด้วย บทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 14 มี ผลบังคับใช้ในวันที่ 28 กรกฎาคม 1868 ผู้มีสิทธิเพื่อการออกเสียงเลือกตั้งที่ปฏิบัติกันมาแต่อดีตคือ ประชากรอเมริกันที่เป็นชายจะบรรจุไว้ต่อวัย 21 ปี เป็นต้นไปเท่านั้น ดังได้ทราบมาแล้วว่าริพับลิกันหัวรุนแรงต้องการใช้อเมริกันผิวคำเป็นฐานเสียงทางการเมืองในอนาคต ได้เร่งผลักดันต่อคัวยว ต้องการให้ประชากรอเมริกันผิวคำมีสิทธิเพื่อการออกเสียงเลือกตั้งด้วย ผลคือรัฐสภาพร่างบทแก้ไข

เพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 15 (The Fifteenth Amendment) กำหนดขยายสิทธิการเลือกตั้ง ให้แก่ชาวแอฟริกันเชื้อสาย有色人 种 ไม่ว่าจะเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง แต่ไม่สามารถใช้สิทธิการเลือกตั้งได้ จนกว่าจะได้มีการลงคะแนนเสียงในวันที่ 30 มีนาคม 1870 นับจากปี 1870 เป็นต้นมา ในทางปฏิบัติกลุ่มรัฐทางใต้ (ที่เคยมีทาสในครอบครอง) ได้แก่ จอร์เจีย อะลาบามา มิสซิสซิปปี และหลุยส์เซียน่า คงแบ่งแยก และเหยียดผิวของเมริกันผิวคำ ในด้านการทำงาน การศึกษา การใช้สาธารณูปโภคและที่อยู่อาศัย รวมถึงเบ็ดบังสิทธิ์ของเมริกันผิวคำในการใช้สิทธิ์การเลือกตั้ง โดยอ้างอ่ายน้อยต้องอ่านออกเสียงได้ และการลงโทษรุนแรงทันทีโดยไม่ผ่านขั้นตอนการพิจารณาพิพากษาตามกฎหมาย ปลายศตวรรษที่ 19 คนอเมริกันผิวคำได้รับการศึกษาและรู้ถึงสิทธิ์ของตนได้พხายานเรียกร้องสิทธิ์และกำจัดการแบ่งแยกเหยียดผิวให้หมดไป คดีตัวอย่างเพลสซี-เฟอร์กัสันปี 1892 นำสู่การชี้ขาดโดยศาลฎีกานในปี 1896 (The Plessy-Ferguson 1896)¹⁷ ด้วยคำพิพากษาว่าแบ่งแยกแต่เท่าเทียมกัน (separate but equal 1896) เหตุที่มาของคดีเพลสซี-เฟอร์กัสัน 1892 คือ โฮเมอร์ อ. เพลสซี (Homer A. Plessy) เป็นคนอเมริกันผิวคำ อาชีพช่างไม้ชาวหลุยส์เซียน่า มีความคิดต่อต้านการแบ่งแยกเหยียดผิว รู้ดีว่า หลุยส์เซียน่าแบ่งแยกการใช้สาธารณูปโภคทุกชนิดระหว่างคนอเมริกันผิวคำและผิวขาว เพลสซีท้าทายกฎหมายที่ของหลุยส์เซียน่าโดยในวันที่ 7 มิถุนายน 1892 ขึ้นโดยสารรถไฟฟ้าสายหลุยส์เซียน่า ตะวันออก (East Louisiana Railway) จากนิวออร์ลีน (New Orleans) บุ่งสู่เมืองโคเวนทัน (Covington) เข้าไปในที่ที่ทางรถไฟจัดไว้เฉพาะคนอเมริกันผิวขาว (white only) และปฏิเสธไม่ยอมขึ้นไปนั่ง เมื่อเจ้าหน้าที่รักษาประตูหักไปนั่งในที่ที่จัดไว้แก่คนอเมริกันผิวคำ (colored only) จากการขัดขืนเป็นผลให้เพลสซี ถูกจับในฐานะฝ่าฝืนกฎหมายบังคับของหลุยส์เซียน่า ผู้พิพากษาหัน เอช. เฟอร์กัสัน (John H. Ferguson) พิพากษาว่าเพลสซีผิด ฝ่าฝืน กฎหมายบังคับของหลุยส์เซียน่าต้องถูกลงโทษ เพลสซีอุทธรณ์ถึงศาลฎีกาน ในปี 1896 ศาลฎีกานพิจารณาชี้ขาดยุติกรรมพิพากษากำหนดให้แบ่งแยกแต่เท่าเทียมกัน (separate but equal 1896) ทั้งนี้การแบ่งแยกไม่ใช่การเหยียดผิว ด้วยคำชี้ขาด แบ่งแยกแต่เท่าเทียมกันนี้มีผลต้องยอมรับข้อต่อไปนี้ ตั้งแต่ปี 1896 เป็นต้นมา การรวมตัวของคนอเมริกันผิวคำเพื่อเรียกร้องสิทธิ์เดียวกัน การแบ่งแยกตามกฎหมาย ไม่ใช่การเหยียดผิว แต่เป็นการรักษาสิทธิ์เดียวกัน นับตั้งแต่ปี 1896 จนถึงปี 1909 ของการประชุมที่นิวยอร์กของคนอเมริกันผิวคำนำสู่การจัดตั้งสมาคมแห่งชาติเพื่อความก้าวหน้าของชนผิวสี (The National Association for the Advancement of Colored People-NAACP)¹⁸ บทบาทของคนอเมริกันผิวคำโดยเด่น ได้รับการยอมรับอย่างมากจากคนอเมริกันผิวขาว ในช่วงสงครามโลกครั้งที่หนึ่งและสงครามโลกครั้งที่สอง โดยเป็นแรงงานในงานอุตสาหกรรมภายในประเทศ และปฏิบัติการบนในสมรภูมิรบ หลังสิ้นสงครามคนอเมริกันผิวคำคงต้องยอมรับสภาพการแบ่งแยก

เหยียดผิว ในปี 1945 ทรงรวมโอลกครั้งที่ 2 ยุติลงเกิดสงครามเย็น (The Cold War) รัฐเชียชาติผู้นำโลกตะวันออก (The East) ก่อตัวโอลมีศหรัฐอเมริกาว่าไม่สมกับการเป็นชาติผู้นำโลกเสรีหรือโอลกตะวันตก (The West or The Free World) ซึ่งยึดมั่นในระบอบประชาธิปไตยแต่กรรมการแบ่งแยกเหยียดผิวภายในประเทศ ประธานาธิบดีทรูเเมนเร่งหาแนวทางแก้ไขด้วยการมอบให้คณะกรรมการสิทธิพลเมือง (The Civil Rights Commission) พิจารณาศึกษาปัญหาแสวงหาแนวทางนำสู่ความเสมอภาคและความเป็นธรรมแก่เมริกันผิวดำ คณะกรรมการสิทธิพลเมืองนำเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาแบ่งแยกเหยียดผิวโดยเมริกันผิวขาวต้องเดิกการละเมิดสิทธิคนเมริกันผิวดำ ด้วยข้อเสนอแนะของประธานาธิบดีทรูเມนในฐานะจอมทัพกองกำลังเมริกันนำการปฏิบัติในปี 1948 ด้วยการประกาศให้ปฏิบัติต่องกำลังเมริกันผิวดำและผิวขาวเท่าเทียมกัน¹⁹

6. ขยายการประกันสังคมช่วยเหลือคนเมริกันซึ่งเป็นคนว่างงาน คนชราและคนพิการ ช่วงปี 1949-1952 ได้ออกประมาณสิบถ้าบันค์²⁰

7. คุ้มครองสุขประชาชนเริ่มโดยขยายงานของสำนักงานปรับปรุง (The Reclamation Bureau) ด้วยการเข้าเตรียมการรับและแก้ปัญหาภาวะแห้งแล้งด้วยโครงการคลประทาน และเตรียมการป้องกันภาวะน้ำท่วมในพื้นที่ที่มักมีน้ำท่วมถึง รวมถึงการจัดเพิ่มงบประมาณขยายงานแก่การไฟฟ้าชนบท (The Rural Electrification Administration) เพื่อนำไฟฟ้าสู่ชนบทที่ห่างไกล เพิ่มงบประมาณขยายงานแก่สำนักงานการคลประทานบนอุ่มนแม่น้ำเทนเนสซี (The Tennessee Valley Authority) เพื่อการสร้างเขื่อนระบายน้ำสู่เขตเกษตรกรรม และผลิตไฟฟ้าในราคากูกในดินแดนรัฐทางใต้และรัฐทางตะวันตก เพิ่มงบประมาณขยายงานแก่สำนักงานเพื่อความมั่นคงในการทำเกษตรกรรม (The Farm Security Administration) เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่เกษตรกรที่ยากไร้ได้ถือครองที่ดินเป็นของตนเอง และนำวิทยาการแผนใหม่ใช้เพื่อเพิ่มผลผลิต

8. รัฐบาลผูกขาดการผลิตปรมาณูในปี 1946 เพราะสหรัฐอเมริกาผลิตระเบิดปรมาณูได้ในวันที่ 16 กรกฎาคม 1945 และนำทิ้งที่เมืองชิโรชิมาในวันที่ 6 สิงหาคม 1945 เมืองนางาซากิในวันที่ 9 สิงหาคม 1945 แสนหมกภาพของปรมาณูทำลายล้างขึ้นเค็ขาดสร้างความเสียหายแก่ทรัพย์สินและชีวิตรษานญี่ปุ่นในสองเมืองนี้ เป็นผลให้รัฐบาลญี่ปุ่นต้องยอมจำนนโดยไม่มีเงื่อนไข ทรงรวมโอลกครั้งที่ 2 ในสมรภูมิเอเชียยุติอย่างเป็นทางการในวันที่ 14 สิงหาคม 1945 รัฐบาลเมริกันรัฐในแสนหมกภาพความร้ายแรงของพลังงานปรมาณู เป็นผลให้ในวันที่ 1 สิงหาคม 1946 รัฐสภาผ่านกฎหมายพลังงานปรมาณูปี 1946 (The Atomic Energy Act of 1946)²¹ กำหนดรัฐบาลผูกขาดการถือครองแร่ธาตุยูเรเนียม (Uranium) ซึ่งเป็นวัตถุระเบิดหลักนำสู่การผลิตปรมาณู พร้อมจัดตั้งคณะกรรมการ

กรรมการพลังงานปรมาณู (The Atomic Energy Commission-AEC) ซึ่งเป็นพลเรือนห้าคนนำการศึกษาด้านครัววิจัยและผลิตพลังงานปรมาณูนำใช้ยานสันติและยานสงคราม ทั้งกำหนดให้ประธานาธิบดีอเมริกันเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่มีอำนาจสั่งการให้ระเบิดปรมาณู

9. ปรับปรุงเกณฑ์การสืบทอดตำแหน่งประธานาธิบดีด้วยการลงนามเห็นชอบในกฎหมายสืบทอดการเป็นประธานาธิบดีปี 1947 (The Presidential Succession Act of 1947) กฎหมายสืบทอดการเป็นประธานาธิบดีครั้งแรกออกในปี 1792²² ในสมัยประธานาธิบดีจอร์จ วอชิงตันมีผลบังคับใช้ในวันที่ 21 กุมภาพันธ์ 1792 กำหนด ผู้สืบทอดการเป็นประธานาธิบดีในวาระคือรองประธานาธิบดี ประธานวุฒิสภา และประธานสภาผู้แทนราษฎร ต่อมาในสมัยประธานาธิบดีโกรเวอร์ คลิฟแลนด์ รัฐสภาได้ผ่านกฎหมายสืบทอดการเป็นประธานาธิบดีปี 1886²³ มีผลบังคับใช้ในวันที่ 19 มกราคม 1886 กำหนดกรณฑ์ที่ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีเสียชีวิตหรือไม่สามารถทำการบริหารประเทศได้ในวาระ ผู้สืบทอดการเป็นประธานาธิบดีคือคณะกรรมการรัฐมนตรีเรียงลำดับตามการก่อตั้งกระทรวงนั้น ๆ ในสมัยประธานาธิบดีชาร์ลส์ ทรูเมน มีการปรับปรุงข้อกำหนดในกฎหมายสืบทอดการเป็นประธานาธิบดีปี 1947 (The Presidential Succession Act of 1947)²⁴ มีผลบังคับใช้ 18 กรกฎาคม 1947 กำหนดกรณฑ์ที่ประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีเสียชีวิตหรือไม่สามารถทำการบริหารประเทศได้ในวาระ ผู้สืบทอดการเป็นประธานาธิบดีคือประธานสภาผู้แทนราษฎร (speaker of the House) ประธานวุฒิสภา (president pro-tempore of the Senate) และคณะกรรมการรัฐมนตรีเรียงลำดับตามการก่อตั้งกระทรวงนั้น ๆ นำโดยกระบวนการต่างประเทศ กระทรวงการคลัง เป็นต้น

10. ปรับปรุงเกณฑ์สร้างความมั่นคงแห่งชาติด้วยการลงนามเห็นชอบในกฎหมายความมั่นคงแห่งชาติปี 1947 (The National Security Act of 1947)²⁵ ในวันที่ 26 กรกฎาคม 1947 กำหนดหน่วยยกเลิกกระทรวงสงคราม (The Department of War) และกระทรวงทหารเรือ (The Department of Navy) สองขั้ดตั้งกระทรวงกลาโหม (The Department of Defense) รับผิดชอบในงานกองกำลังสามเหล่า คือ บก เรือ และอากาศ สามขั้ดตั้งสภากำมั่นคงแห่งชาติ (The National Security Council-NSC) คุณน้อยนายการดำเนินงานด้านการต่างประเทศและการทหาร สี่ขั้ดตั้งองค์การข่าวกรองกลาง (The Central Intelligence Agency -CIA) ทำหน้าที่รวบรวมข้อมูลภายนอกประเทศทั้งข้อมูลลับและข้อมูลที่มีการเปิดเผยที่เกี่ยวเนื่องหรืออันอาจจะเกี่ยวเนื่องกับสหราชอาณาจักร ในอนาคต ทำการวิเคราะห์ข้อมูลและทำรายงานสรุปข้อมูลเสนอต่อรัฐบาลอเมริกันเพื่อเป็นแนว

ทางปรับปรุงป้องกันและแก้ไขปัญหาต่อไป สาเหตุหนึ่งแห่งการตั้งองค์การข่าวกรองกลางคือ "ไม่ต้องการให้เกิดความผิดพลาดในข้อมูล เช่นกรณีญี่ปุ่นโขนติทำเรือเพิร์ลในวันที่ 7 ธันวาคม 1941"

11. กำหนดควรจะการดำเนินการตามที่ได้ระบุไว้ในประชานาธิบดีด้วยการนำเสนอวาระการเป็นประธานาธิบดีด้วยบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 22 ในปี 1947 ในรัฐธรรมนูญปี 1787 กำหนดการดำเนินการตามที่ได้ระบุไว้ในประชานาธิบดีด้วยระยะเวลา 4 ปี แต่ไม่ได้กำหนดว่า ดำเนินการตามที่ได้ระบุไว้ในประชานาธิบดีด้วยระยะเวลา 8 ปี เท่านั้น และยังต้องปฏิริบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งมาครั้นมาในสมัยประชานาธิบดีเพียงคนเดียว คือ รูสเวลท์ เพราะผลงานโดยเด่นสามารถช่วยคนอเมริกันให้พ้นจากความทุกข์ยากอันเนื่องมาจากการได้รับผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจตกต่ำปี 1929 และนำสหรัฐฯ อเมริกาเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่สองในฝ่ายสัมพันธมิตร ร่วมมือกับชาติในการรับปีรวมปี ฝ่ายอักษะ คนอเมริกันให้การยอมรับ เป็นผลให้ประชานาธิบดีรูสเวลท์ได้รับเลือกเป็นประชานาธิบดีถึง 4 วาระ คือ 1933-1937, 1937-1941, 1941-1945 และ 1945-1949 แต่ในวันที่ 12 เมษายน 1945 ตั้ง สมัยที่ 4 เสียชีวิตด้วยโรคเส้นโลหิตในสมองแตก ในปี 1947 ประชานาธิบดีทรูแมนเห็นควรกำหนดควรจะการเป็นประชานาธิบดีให้แน่นอนเด่นชัดเป็นทางการเป็นผลให้มีการนำเสนอบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 22 (The Twenty-second Amendment)²⁶ กำหนดการดำเนินการตามที่ได้ระบุไว้ในประชานาธิบดีเป็นได้ 2 วาระหรือไม่เกิน 10 ปี บทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 22 นี้มีผลบังคับใช้ในวันที่ 26 กุมภาพันธ์ 1951

12. เพชรบุญความหวาดกลัวการแทรกซึมของลัทธิคอมมิวนิสต์ในสหรัฐอเมริกา นับจากปี 1945 คนอเมริกันกลุ่มนอร์กย์นิยมกล่าวหารัฐบาลภายใต้การนำของประชานาธิบดีรูสเวลท์และประชานาธิบดีทรูแมนว่าปล่อยให้ลัทธิคอมมิวนิสต์แทรกซึมเข้ามายังสหรัฐอเมริกาและมีเจ้าหน้าที่อเมริกันที่ฝึกให้ในลัทธิคอมมิวนิสต์ประจำอยู่ในคณะกรรมการอัยการสูงและสืบสวนสอบสวนเจ้าหน้าที่อเมริกันทุกคนเพื่อปกป้องสหรัฐอเมริกาจากการอาจถูกครอบงำโดยลัทธิคอมมิวนิสต์ ข้อเสนอแนะนี้เป็นผลให้ในเดือนมีนาคม 1947 ประชานาธิบดีทรูแมนสั่งให้สำนักงานสืบสวนสอบสวนกลาง (เริ่มก่อตั้งในปี 1908 ในสมัยประชานาธิบดีที่ 1 伍德ร์ รูสเวลท์ ภายใต้ชื่อ The Bureau of Investigation ครั้นในปี 1935 ในสมัยประชานาธิบดีเพียงคุณ คี. รูสเวลท์ เปลี่ยนชื่อเป็น The Federal Bureau of Investigation-FBI) ร่วมกับคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (The Civil Service Commission-CSC) ทำการสอบสวนเจ้าหน้าที่อเมริกันทุกคนเพื่อหาตัวเจ้าหน้าที่อเมริกันที่ฝึกให้ในลัทธิคอมมิวนิสต์

ผลการสอบสวนพิสูจน์ทราบ²⁷ คดีแรกช่วงเดือนสิงหาคม 1948-มกราคม 1950 พนว่าอเล็กซ์ ฮิส (Alger Hiss) เจ้าหน้าที่ในกระทรวงการต่างประเทศอเมริกันเป็นสายลับจากรัฐมนตรีชี้แจงของกระทรวงการต่างประเทศของแกร์รุสเซียในช่วงทศวรรษ 1930 ต้องคำพิพากษาลงโทษจำคุก 5 ปี คดีที่สองผลการสอบสวนพิสูจน์ทราบว่าในปี 1948 มีเจ้าหน้าที่อเมริกัน 11 คน สมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ วางแผนโโค่นล้มรัฐบาลประธานาธิบดีทรูแมน ต้องคำพิพากษาในปี 1951 จำคุกและถูกปรับเป็นเงินจำนวนมาก คดีที่สามผลการสอบสวนพิสูจน์ทราบต้นปี 1950 ว่าคลาอิส ฟูชส์ (Klaus Fuchs) นักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษผู้เคยร่วมโครงการ曼哈ตันของสหภาพโซเวียตและเป็นนักวิทยาศาสตร์ชาวอังกฤษผู้เคยร่วมโครงการ曼哈ตันของสหราชอาณาจักรและสหภาพโซเวียต คดีที่สี่ผลการสอบสวนพิสูจน์ทราบกลางปี 1950 ว่าเอธิล และจูลีส โรเซนเบิร์ก (Ethel and Julius Rosenberg) สองสามีภรรยาของสหราชอาณาจักรและสหภาพโซเวียต ต้องคำพิพากษาประหารชีวิตคนทั้งสองด้วยการนั่งเก้าอี้ไฟฟ้าในวันที่ 19 มิถุนายน 1953 คนอเมริกันเพิ่มความหวาดกลัวคอมมิวนิสต์และมีความสับสนขาดความไว้วางใจในเจ้าหน้าที่อเมริกันเมื่อวุฒิสมาชิกจากวิศวกรรมชั้นนำ โจเซฟ อาร์. แมคCarthy (Joseph R. McCarthy) ออกมายลตามในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1950 ว่ามีรายชื่อเจ้าหน้าที่ 205 คนในกระทรวงการต่างประเทศที่ฝึกไฟในลักษณะคอมมิวนิสต์ เป็นผลให้การสืบสวนสอบสวนเป็นไปอย่างเข้มงวดคุณ เพิ่มความแตกแยกและหวาดระแวงซึ่งกันและกัน ในปี 1951 เจ้าหน้าที่อเมริกันกว่าสามแสนคนถูกสอบสวน สองพันคนต้องสงสัยถูกบังคับให้ลาออกจากงาน ประมาณสองร้อยคนถูกลงโทษจำคุกหรือประหารชีวิต และในวันที่ 23 กันยายน 1950 รัฐสภาผ่านกฎหมายความมั่นคงภายในประเทศปี 1950 (The Internal Security Act of 1950 or The McCarran Act of 1950) กำหนดให้องค์การคอมมิวนิสต์ทุกองค์การในสหรัฐอเมริกาส่งรายชื่อสมาชิกพร้อมรายการใช้จ่ายเงินขององค์การแก่อธิบดีกรมอัยการ (Attorney General) และห้ามสมาชิกองค์การเด็จการนอกประเทศคนใดเดินทางเข้าสหรัฐอเมริกา

อาร์. เอส. ทรูแมนชนะการเลือกตั้งในปี 1948

การเลือกตั้งในปี 1948 พรรครีพับลิกันแตกแยกออกเป็นอิสส่องพรรคร พรรครีพับลิกันของอาร์. เอส. ทรูแมนในตำแหน่งประธานาธิบดี แอลเบน บาร์คเลย์ (Alben W. Barkley) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี สมาชิกพรรครีพับลิกันกลุ่มเสรีนิยมแยกตัวออกจัดตั้งพรรครักก้าวหน้า (The Progressive Party) เสนอเอ็นรี. เอ. วอลเลส (Henry A. Wallace) ในตำแหน่งประธานาธิบดี สมาชิกพรรครีพับลิกันกลุ่มคงการแบ่งแยกเหยียดผิวจัดตั้งพรรครีพับลิกันของโทมัส อี. เดวี (Thomas E. Dewey) ในตำแหน่งประธานาธิบดี พรรครีพับลิกันเสนอโทมัส อี. เดวี (Thomas E. Dewey) และเออร์ล วอร์рен (Earl

Watten) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี ผลการนับคะแนน อาร์รี เอส. ทรูแมนได้คะแนนมากเป็นอันดับหนึ่ง 303 คะแนนจากคณะกรรมการเลือกตั้ง โภมัส อี. เดวีได้รับคะแนนเป็นอันดับสอง 189 คะแนนจากคณะกรรมการเลือกตั้ง สตอรอน เทอมอน ได้คะแนนเป็นอันดับสาม 39 คะแนนจากคณะกรรมการเลือกตั้ง ผลคืออาร์รี เอส. ทรูแมนเป็นประธานาธิบดีลำดับที่ 33 อิกหนึ่งสมัย (1949-1953)

ประธานาธิบดีอาร์รี เอส. ทรูแมน เพชรยุสธรรมเย็น

นโยบายต่างประเทศของประธานาธิบดีทรูแมนช่วงปี 1945-1953 นอกจากเนื้อหาด้านเศรษฐกิจ ผลงานโลกครั้งที่ 2 และก่อตั้งองค์การสหประชาชาติแล้วยังมีอีกสองเรื่องคือ ต่อต้านและสถาบัน การขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ และสร้างความมั่นคงก้าวหน้าทางเศรษฐกิจด้วยการขยายตลาดต่างประเทศเพื่อการค้า การลงทุนและแสวงหาวัตถุดิบราคาถูก เหตุการณ์โลกที่ประธานาธิบดี ทรูแมนต้องเผชิญและดำเนินการแก้ไขหลังสืบส่งประธานาธิบดีโลกครั้งที่ 2 คือสงครามเย็น

สงครามเย็น (The Cold War) เป็นคำอธิบายการต่อสู้ระหว่างกลุ่มประเทศสองกลุ่มคือ กลุ่มชาติคอมมิวนิสต์ (The Communist Nations) ยึดมั่นในลัทธิคอมมิวนิสต์ (Communism) เรียกโลกตะวันออก (The East or The Eastern Bloc) มีรัสเซียเป็นผู้นำ กับกลุ่มชาติประชาธิปไตย (The Democratic Nations or The Free World Nations) ยึดมั่นในระบบประชาธิปไตย (Democracy) เรียกโลกตะวันตก (The West or The Western Bloc) มีสหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำ สาเหตุที่เรียกว่าสงครามเย็น เพราะเป็นสงครามจิตวิทยาหรือการต่อสู้ที่เลี่ยงการประท้วงเสียงเดือดเดือด เป็นการต่อสู้แบ่งขั้นหรือขั้นกันทางวิชาการ ความคิด เศรษฐกิจ และการเมือง ได้แก่การแบ่งขั้น สะสมกองกำลังและอาวุธร้ายแรง เช่น การมีระเบิดปรมาณู (atomic bomb) ระเบิดไฮโดรเจน (hydrogen bomb) และอาวุธนิวเคลียร์ (nuclear weapon) ไว้ในครอบครอง การโฆษณาชวนเชื่อ (Propaganda) โดยใช้สื่อได้แก่สิ่งพิมพ์หรือการกระจายเสียง โฆษณาตีซึ่งกันและกันหรือประกาศความสามารถดุจงานความคิดของตน รวมถึงการให้ความช่วยเหลือแก่ชาติด้วยพัฒนาเพื่อนำเข้าเป็นสมาชิก ในฝ่ายตน เหตุที่มาของสงครามเย็นสืบเนื่องมาตั้งแต่เมื่อยุรนีบุกโจมตีรัสเซียในวันที่ 22 มิถุนายน 1941 พันธมิตรด้านการทหารได้เริ่มนับตัวกับฝ่ายสัมพันธมิตรและเป็นไปด้วยคิดตลอดเรื่อยมา ปลายปี 1944 จากการล่าถอยของกองกำลังเยอรมันจากยุโรปตะวันตก รัสเซียมั่นใจว่าเยอรมันต้องเป็นฝ่ายพ่ายแพ้แน่ในอนาคต ความเป็นพันธมิตรระหว่างรัสเซีย (ยึดมั่นในลัทธิคอมมิวนิสต์) กับฝ่ายสัมพันธมิตร (ยึดมั่นในระบบประชาธิปไตย) ซึ่งมีอุดมการณ์การเมืองต่างกันไปด้วยกันไม่ได้ในอนาคต จำเป็นที่รัสเซียต้องหาพันธมิตรใหม่ร่วมอุดมการณ์การเมืองเดียวกัน และเสริมสร้าง

กองกำลังและอาวุธเพื่อป้องพันธมิตรด้วยความคิดดังกล่าว ในการประชุมที่เมืองพอทสตัม ปี 1945 ระหว่างวันที่ 17 กรกฎาคม – 2 สิงหาคม 1945 โจเซฟ สถาalin ผู้นำรัสเซียผู้เข้าร่วมประชุมพร้อมกับนายกรัฐมนตรีวินสตัน เชอร์ชิลและประธานาธิบดี แฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ ประธานในที่ประชุมว่าจะใช้กองกำลังทหารรัสเซียเข้ามีดครองกู้อุ่นประเทศญี่ปุ่นทางตะวันออกแทนเยอรมัน และปฏิเสธการจัดการเลือกตั้งใด ๆ ตามวิถีทางระบอบประชาธิปไตยในเบื้องต้นของรัสเซีย ที่หัวรัฐอเมริกา และองค์กรขั้นนี้มุ่งยุติสงครามเป็นการสำคัญ รัสเซียเปิดสงครามเย็นในปี 1945 ทันทีหลังสิ้นการประชุมขั้นตัวของการเคลื่อนกองกำลังทหารรัสเซียเข้ามีดครองกู้อุ่นประเทศญี่ปุ่นทางตะวันออกในภาคสมุทรน้ำข้าม ได้แก่ แอลบานี บัลกาเรีย โรมาเนียและ ยูโกสลาเวีย รวมถึง โปแลนด์ ยังการ และการเยอรมันตะวันออกตามข้อตกลงพอทสตัม (The Potsdam Conference of 1945) ที่หัวรัฐอเมริกาขึ้นกับพฤติกรรมของรัสเซียที่ทำกับ 7 ประเทศดังกล่าว และประธานาธิบดีว่ารัสเซียเป็นชาติผู้ก้าวร้าว นำการยึดมั่นในลัทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งเป็นอันตรายต่อระบอบประชาธิปไตย จำเป็นต้องมีมาตรการสักดิ้นการขยายด้วยของลัทธิคอมมิวนิสต์

ปฏิบัติการสงครามเย็นช่วงปี 1945-1953 ระหว่างกู้อุ่นตะวันตกและกู้อุ่นตะวันออก รัสเซีย เป็นผู้เปิดสงครามเย็นเริ่มต้นขึ้นในปี 1945 กองกำลังทหารรัสเซียเข้ามีดครองกู้อุ่นประเทศญี่ปุ่นทางตะวันออก ในภาคสมุทรน้ำข้าม ได้แก่ แอลบานี บัลกาเรีย โรมาเนีย และยูโกสลาเวีย รวมถึง โปแลนด์ ยังการ และเยอรมันตะวันออก รัสเซียควบคุมสืบท่องสิ่งพิมพ์และการกระจายเสียงภายในรัสเซีย ปฏิบัติการ โฆษณาชวนเชื่อประชาความสามารถดูดความดีของรัสเซียและกล่าวโวโนดีที่หัวรัฐ อเมริกา รัสเซียลดจำนวนคนอเมริกันที่ต้องการเดินทางเข้าสู่ประเทศญี่ปุ่นตะวันออกด้วยกระบวนการลด ครัวฑาในลัทธิคอมมิวนิสต์ของชาติสมาชิก รัสเซียปฏิเสธการเข้าตรวจสอบของคณะกรรมการพลัง งานปรมาณูองค์การสหประชาชาติ (The UN Atomic Energy Commission) ที่หัวรัฐอเมริกาเป็นผู้ เสนอแนะให้องค์การสหประชาชาติจัดตั้งคณะกรรมการพลังงานปรมาณูองค์การสหประชาชาติใน ปี 1949 อันถือเป็นบทบาทแรกของหัวรัฐอเมริกาในสงครามเย็น ผลจากการศึกษาภัยคุกคามรัสเซีย ผลิตระเบิดปรมาณูได้เป็นชาติที่สองในวันที่ 23 กันยายน 1949 (หัวรัฐอเมริกาผลิตระเบิดปรมาณู ได้เป็นชาติแรกในวันที่ 16 กรกฎาคม 1945) ในปี 1946 รัสเซีย มุ่งขยายลัทธิคอมมิวนิสต์ในดินแดน ตะวันออกกลางเริ่มด้วยปฏิเสธการเคลื่อนกองกำลังทหารรัสเซียออกจากดินแดนเหนือของ อิหร่านเพื่อต้องการครอบครองธุรกิจน้ำมันรวมทั้งให้การสนับสนุนกันอิหร่านในพื้นที่ดังกล่าว ก่อการกบฏ แยกตัวจากรัฐบาลอิหร่านเพื่อ抵抗 รัสเซียจะได้นำพื้นที่ดังกล่าวซึ่งอุดมด้วย

น้ำมันมาเป็นส่วนหนึ่งของโลกตอนมิวนิสต์ในอนาคต สหรัฐอเมริกาประท้วงให้โลกรู้ กองกำลังรัสเซียต้องถอยกลับรัสเซีย

ท่าทีของสหรัฐอเมริกาในสังคมเมืองเย็นประการแรกในปี 1947 คือ สหรัฐอเมริกาเชื่อในหลักการยั่งยืนกักกันของ约瑟夫 เอฟ. เคนแนน (The Containment Doctrine-George F. Kennan)²⁸ เ肯แนนเป็นนักการทูต宦官อเมริกันเชี่ยวชาญเรื่องรัสเซีย จากพฤติกรรมการก้าวร้าวในรูปสังคมเมืองรัสเซียที่ปฏิบัติตามช่วงปี 1945-1946 เป็นผลให้ในเดือนกรกฎาคม 1947 เ肯แนนได้เขียนบทความเชื่อหลักการยั่งยืน (The Containment Doctrine) ใช้นามปากกาว่านายเอ็กซ์ (Mr.X) พิมพ์ลงในนิตยสารชื่อฟอร์เอน เอฟเฟิร์ (Foreign Affairs) กล่าวว่าลัทธิคอมมิวนิสต์ของรัสเซียจะแพร่ขยายไปในทุกพื้นที่ที่รัสเซียสามารถทำได้ การหยุดยั้งปฏิบัติการของรัสเซีย ต้องใช้นโยบายยั่งยืนกักกัน (Containment Policy) ทำอย่างรอบคอบระมัดระวัง แนวแหน่งมั่นคงและดื่นดัวปรับเปลี่ยนรับสถานการณ์เสมอ ควรเลี่ยงการเผชิญหน้าหรือการประทะเสียเลือดเนื้อกับรัสเซีย ควรミニมาตรการขัดขวางล้อมรัสเซียและชาติบริวารออกจากความสัมพันธ์กับโลกตะวันตก และสหรัฐอเมริกาควรให้ความช่วยเหลือชาติด้วยพัฒนาและชาติเล็ก ๆ อย่างเต็มที่เพื่อให้ชาติเหล่านี้รอดพ้นจากการก้าวร้าวคุกคามของรัสเซียยังทำให้ชาติเหล่านี้ปฏิเสธลัทธิคอมมิวนิสต์และคงระบบประชาธิปไตยต่อไป

ท่าทีของสหรัฐอเมริกาในสังคมเมืองเย็นประการที่สองในปี 1947 คือ ประธานาธิบดีทรูแมนประกาศหลักการทรูแมนปี 1947 (The Truman Doctrine 1947)²⁹ กรีกและตรุกีเป็นสาเหตุนำสู่การประกาศหลักการทรูแมนปี 1947 โดยในปี 1945 กรีก (Greece) เป็นประเทศเดียวในกลุ่มประเทศบุรุปตะวันออกในความสูญเสียอย่างมากที่รอดพ้นการยึดครองของกองกำลังรัสเซีย เพราะอังกฤษให้การสนับสนุนด้านการทหารและเศรษฐกิจแก่กรีกเพื่อต้านรัสเซีย ตรุกีเป็นประเทศในดินแดนเอเชียไม่น้อยมีสิทธิถือครองเหนือช่องแคบดาร์เดนเนลส์ (เป็นช่องแคบเชื่อมทะเลเมดิเตอร์เรเนียน ออกสู่ทะเลเมดิเตอร์เรเนียน (Dardanelles, Marmara Sea-Aegean Sea)) รัสเซียต้องการยึดครองตรุกีเพื่อเพิ่มชาติสมานฉิกโลกตะวันออกและมีสิทธิถือครองเหนือช่องแคบดาร์เดนเนลส์ซึ่งเป็นทางให้รัสเซียขยายลัทธิคอมมิวนิสต์สู่ดินแดนตะวันออกกลาง (แหล่งน้ำมันโลก) ยึดครองแอฟริกาและคลองสuez (Suez Canal) ซึ่งเป็นเส้นทางนำลัดเชื่อมทะเลเมดิเตอร์เรเนียนกับทะเลแดงออกสู่มหาสมุทรอินเดีย อังกฤษให้การสนับสนุนด้านการทหารและเศรษฐกิจแก่ตรุกีเพื่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ รัสเซียและรัฐบาลประโทษชันอังกฤษด้านเศรษฐกิจการค้าและการคุณภาพเหมือนกันที่ดังกล่าว ในเดือนกุมภาพันธ์ 1947 อังกฤษบอกย่างเป็นทางการแก่สหรัฐอเมริกาว่าหลังวันที่ 31 มีนาคม 1947

อังกฤษไม่อาจให้การสนับสนุนด้านการทหารและเศรษฐกิจแก่กรีกและตูร์กเพื่อต้านการแผ่ขยายลัทธิคอมมิวนิสต์รัสเซียได้อีกต่อไป ประธานาธิบดีทรูแมนเห็นความจำเป็นต้องรับสืบทอดงานต่อจากอังกฤษด้วยเกรงว่ากรีกและตูร์กอาจต้องตกเป็นชาติบวารรัสเซีย และลัทธิคอมมิวนิสต์อาจเพ่ขยายสู่ดินแดนตะวันออกกลางกระทบต่อธุรกิจนำ้มันของรัสเซีย ในทางปฏิบัติประธานาธิบดีทรูแมนประกาศหลักการทรูแมนปี 1947 (The Truman Doctrine 1947) ในวันที่ 12 มีนาคม 1947 กำหนดสหรัฐอเมริกาจะให้ความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจและการทหารแก่กรีกและตูร์ก เพื่อต้านการก้าวข้าวคุกคามของกองกำลัง รัสเซียและลัทธิคอมมิวนิสต์และเพื่อคงไว้ซึ่งระบบประชาธิปไตยสืบท่อไปในกรีกและตูร์ก หลักการทรูแมนปี 1947 เป็นการประกาศชัดแจ้งในนโยบายบัญญัติสำคัญของสหรัฐอเมริกาต่อการก้าวข้าวคุกคามของลัทธิคอมมิวนิสต์รัสเซีย รัฐสภาตอบรับหลักการทรูแมนปี 1947 ทันทีด้วยการอนุมัติงบประมาณ \$400 ล้านช่วยกรีกและตูร์ก สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่รัสเซีย รัสเซียตอบโต้โดยกล่าวโถมติสหรัฐอเมริกาในการประชุมสมัชชาสหประชาชาติในวันที่ 18 กันยายน 1947 เรียกสหรัฐอเมริกาว่าผู้ค้าส่งครามหรือผู้กระหายส่งคราม (warmonger)

ท่าทีของสหรัฐอเมริกาในส่งครามเย็นประการที่สามในปี 1947 คือ สหรัฐอเมริกากองถูกเศรษฐกิจ—ยุโรปด้วยแผนมาร์แชลปี 1947 (The Marshall Plan 1947)³⁰ ส่งครามโลกรั้งที่ 2 สร้างความเสียหายต่อทรัพย์สิน เศรษฐกิจ ลังค์และภาระเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในฝรั่งเศส อิตาลี และเยอรมนี ผู้คนอดอย่าง เศรษฐกิจพังพินาศ จากสภาพความขาดแคลนและเศรษฐกิจล้มเหลว สหรัฐอเมริกาเกรงกว่ากลุ่มประเทศยุโรปเหล่านี้อาจยอมรับความช่วยเหลือของรัสเซีย และยุโรปตะวันตกอาจต้องตกเป็นชาติบวารรัสเซียในอนาคต ด้วยการคาดคะเนถ้วนถ้วนว่าเป็นผลให้จอร์ช ชี. _marshall (George C. Marshall) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศประการแผนมาร์แชลปี 1947 (The Marshall Plan 1947) ในวันที่ 5 มิถุนายน 1947 ในการกล่าวปราศรัยที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เชิญชวนกลุ่มประเทศยุโรปร่วมมือกันกำหนดแผนกอบกู้ปรับปรุงเศรษฐกิจยุโรป โดยสหรัฐอเมริกาจะให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน ด้วยแผนมาร์แชลปี 1947 อังกฤษและฝรั่งเศสนำการเชิญชวน 22 ชาติยุโรปร่วมประชุมที่กรุงปารีสเพื่อร่างแผนกอบกู้ปรับปรุงเศรษฐกิจยุโรปในวันที่ 12 กรกฎาคม 1947 มี 16 ชาติเข้าร่วมประชุมกำหนดจัดตั้งคณะกรรมการความร่วมมือเศรษฐกิจยุโรป (The Committee of European Economic Cooperation) ทำหน้าที่ศึกษาปัญหาและแสวงหาแนวทางแก้ไขกอบกู้ปรับปรุงเศรษฐกิจยุโรป ในเดือนกันยายน 1947 คณะกรรมการความร่วมมือเศรษฐกิจยุโรปเสนอขอความช่วยเหลือด้านการเงินจากสหรัฐอเมริกาเพื่อกอบกู้ปรับปรุงเศรษฐกิจยุโรปช่วงสีปีแรก (1948-1952) ในวงเงิน \$19-22 พันล้าน ในเดือนเมษายน 1948 รัฐบาลมีติเห็นชอบอนุมัติ

เงินเพื่อกองถุนปรับปรุงเศรษฐกิจโดยปช่วงสีปีแรกในวงเงิน \$12.5 พันล้านและเรียกแผนมาร์แซลปี 1947 อี่างเป็นทางการใหม่ว่าแผนกองถุนยูโรปี 1948 (The European Recovery Program 1948) นอกจากนี้รัฐสภาพัฒนาได้ออนุมัติเงินอีก \$2 พันล้านบรรเทาทุกข์โดยผ่านทางองค์การสหประชาชาติในคณะกรรมการเศรษฐกิจและสังคม (The Economic and Social Council) หน่วยบรรเทาทุกข์ และพื้นฟูให้กลับสู่สภาพปกติ (The United Nations Relief and Rehabilitation Administration-UNRRA) กองทุนพื้นฟาร์เจนระหว่างประเทศ (The International Monetary Fund - IMF) และธนาคารโลก (The World Bank) รัสเซียประกาศไม่ให้ชาติบริหารยูโรปะวันออกรับความช่วยเหลือเข้าร่วมในแผนกองถุนยูโรปี 1948 เป็นผลให้แผนกองถุนยูโรปี 1948 ให้ความช่วยเหลือจำกัดเพียงในกลุ่มประเทศยูโรปะวันต่อไปนี้ ในปี 1949 รัสเซียกำหนดแผนโนโอล็อฟปี 1949 (The Molotov Plan 1949) โดยวียา-เซลล์ฟ โนโอล็อฟ (Vyacheslav Molotov) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศรัสเซีย กำหนดมุ่งกองถุนเศรษฐกิจโลกคอมมิวนิสต์ ภายใต้การนำของรัสเซีย

ช่วงวิกฤติสูงสุดของสงครามเย็นคือช่วงเหตุการณ์โลกระหว่างปี 1948-1953

ท่าทีของสหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่หนึ่งในปี 1948 คือสหรัฐอเมริกาไม่อาจช่วยเชกโกสโลวาเกียจากการถูกรุสเซียยึดเป็นชาติบริหารชาติที่ 8 ในปี 1948³¹ ก่อนสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี 1945 กองกำลังรัสเซียเข้าช่วยปลดปล่อยกรุงปราก (Prague) จากกองกำลังเยอรมันที่หลังจากนั้นพระคocomมิวนิสต์มีการจัดตั้งในเชกโกสโลวาเกียนับวันมีอิทธิพลและมีอำนาจเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ ในปี 1947 พระคocomมิวนิสต์คุณเสียงข้างมากในรัฐสภาพัชเชกโกสโลวาเกีย ด้วยแผนมาร์แซลปี 1947 มุ่งเสนอให้ความช่วยเหลือกองถุนปรับปรุงเศรษฐกิจโดยรวมถึงเชกโกสโลวาเกียด้วย แต่โซเชฟ สตาลินผู้นำรัสเซียมุ่งนำเชกโกสโลวาเกียเข้าเป็นชาติบริหารชาติที่แปดติดหน้ามองความช่วยเหลือด้วยการส่งมอบข้าวสาลีเพื่อขัดปัญหาความอดอยากขาดแคลนอาหารแก่เชกโกสโลวาเกียในเดือนมกราคม 1948 และหนุนพระคocomมิวนิสต์ก่อการปฏิวัติพร้อมใช้หัตถรัฐสภาพัชเชกโกสโลวาเกียนำเชกโกสโลวาเกียเข้ารวมเป็นชาติบริหารโลกตะวันออกชาติที่แปดในเดือนเมษายน 1948

ท่าทีของสหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่สองในปี 1948 คือร่วมปฏิบัติการขนส่งเสบียงของใช้ทางเครื่องบินสู่กรุงเบอร์ลินปี 1948-1949 (The Berlin Airlift 1948-1949)³² ด้วยมติการประชุมพอทตัมปี 1945 กำหนดใช้กองกำลังทหารสีชาติคือสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซียเข้ามาแลรักษาความสงบในเยอรมัน โดยแบ่งเยอรมันออกเป็นสองส่วน ในส่วนเยอรมันตะวันตกให้กองกำลังสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และฝรั่งเศsexเข้ามาแลรักษาความสงบ ในส่วนเยอรมัน

ตะวันออกให้กองกำลังรุสเซียเข้าคุ้มครองความสงบ กรุงเบอร์ลิน เมืองหลวงของเยอรมนีอยู่ในเยอรมนีตะวันออกกำหนดแบ่งกรุงเบอร์ลินออกเป็นสองส่วน ในส่วนกรุงเบอร์ลินตะวันตกให้กองกำลังสามชาติคือสหรัฐอเมริกา อังกฤษและฝรั่งเศสเข้าคุ้มครองความสงบ ในส่วนกรุงเบอร์ลินตะวันออกให้กองกำลังสามชาติคือสหรัฐอเมริกา อังกฤษและฝรั่งเศส (ประจำการในกรุงเบอร์ลินตะวันตก ช่องยูในส่วนเยอรมนีตะวันออกในเขตกองกำลังรุสเซียคุ้มครองความสงบอยู่) ตอนออกไปจากกรุงเบอร์ลินตะวันตกการทำสงครามเย็นเริ่มต้นปี 1948 โดยรุสเซียสั่งปิดเส้นทางคมนาคมทางบกและทางเรือทุกเส้นทางจากเยอรมนีตะวันตกสู่กรุงเบอร์ลินตะวันตก ผลคือทำให้เจ้าหน้าที่และกองกำลังอเมริกัน อังกฤษ ฝรั่งเศส และประชาชนในกรุงเบอร์ลินตะวันตกต้องขาดแคลนเสบียงของใช้เชื้อเพลิง สหรัฐอเมริกานำการแก้ไขปัญหาร่วมกับอังกฤษด้วยการนำส่งเสบียงและของใช้จำเป็นโดยทางเครื่องบินจากเยอรมนีตะวันตกสู่กรุงเบอร์ลินตะวันตก (The Berlin Airlift 1948-1949) ปฏิบัติการขนส่งเสบียงของใช้ทางเครื่องบินสู่กรุงเบอร์ลินมีขึ้นระหว่างวันที่ 26 มิถุนายน 1948-30 พฤษภาคม 1949³³ รวมนับอาหารมีน้ำหนัก 2,343,315 ตัน และถ่านหิน 277,264 เที่ยวบิน เพราะไม่อาจบินบังคับให้กองกำลังสามชาติถอนออกจากกรุงเบอร์ลินตะวันตกด้วยภาระการขาดแคลนเสบียงของใช้ เมื่อจากสหรัฐอเมริกาและอังกฤษเลือกใช้ปฏิบัติการขนส่งเสบียงของใช้โดยทางเครื่องบิน เป็นผลให้รุสเซียจำต้องเปิดเส้นทางคมนาคมทางบกและทางเรือทุกเส้นทางจากเยอรมนีตะวันตกสู่กรุงเบอร์ลินตะวันตกดังเดิมในเดือนพฤษภาคม 1949

ท่าทีสหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นประการที่สามในปี 1948 คือสหรัฐอเมริกาและกลุ่มประเทศละติน อเมริการ่วมตัวก่อตั้งองค์กรรัฐอเมริกันปี 1948 (The Organization of American States - OAS)³⁴ เพื่อร่วมกันปกป้องและรักษาความสงบในภาคพื้นทวีปอเมริกา พัฒนาการก่อตั้งองค์กรรัฐอเมริกันสืบเนื่องมาตั้งแต่ปี 1889 และ 1890 มีการประชุมร่วมกันระหว่างสหรัฐอเมริกาและกลุ่มประเทศละตินอเมริกาที่กรุงวอชิงตัน ด.ซ. เพื่อแสดงหาความร่วมมือกันด้านการค้าเป็นผลให้ในปี 1910 นำสู่การรวมตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับด้านการค้าภายใต้ชื่อสหภาพแพนอเมริกัน (The Pan American Union) ในปี 1945 ศึกษาความไม่สงบทางการคุกคามเพื่อย้ายลัทธิคอมมิวนิสต์รุสเซียในยุโรปเป็นผลให้ช่วงปี 1945-1948 รุสเซียสามารถแสวงหาชาติสมาชิกโลก ตะวันออกได้ถึง 8 ชาติ สหรัฐอเมริกาทรงการແ侄่ขายลัทธิคอมมิวนิสต์เข้ามาในทวีปอเมริกา เป็นผลให้เกิดการประชุมร่วมของกลุ่มประเทศสมาชิกสหภาพแพนอเมริกันในเดือนเมษายน 1948 ที่เมืองโบกต้า (Bogota) โคลัมเบีย ประกอบด้วยสหรัฐอเมริกา และ 20 ชาติละตินอเมริกัน นัดการ

ประชุมในวันที่ 30 เมษายน 1948 นำสู่การยกเลิกสหภาพแพนอเมริกันก่อตั้งองค์กรารักษาเมริกัน (The Organization of American States -OAS) กฎบัตรขององค์กรารักษาเมริกันคือ ร่วมกันปกป้อง และรักษาความสงบในภาคพื้นทวีปอเมริกา ร่วมกันแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคมในภาคพื้นทวีป อเมริกา เคารพในกฎหมายระหว่างประเทศและสิทธิมนุษยชน สมานฉันหัวใจถูกก้าวร้าวถือว่าการ ก้าวร้าวนี้เกิดแก่สมาชิกทุกชาติตัวอย่าง แล้วชาติสมาชิกจะไม่ก้าวร้าวຽกรานกัน องค์กรารักษาเมริกันนี้ ผลปฏิบัติอย่างเป็นทางการในเดือนธันวาคม 1951 เมื่อชาติสมาชิกสองในสามให้การรับรองในกฎบัตรองค์กรารักษาเมริกัน องค์กรารักษาเมริกันคงปฏิบัติการถึงในปัจจุบันนี้

ท่าทีสหรัฐอเมริกาในสังคมรัฐเย็นประการที่สีในปี 1948 คือสหรัฐอเมริกาสนับสนุนการ แบ่งแยกเกาหลีเป็นการถาวรในปี 1948 สืบเนื่องจากในปี 1905 ญี่ปุ่นรับชนะรุสเซียได้เข้ายึดครอง เกาหลีตามข้อตกลงสนธิสัญญาพอร์ทสมัชปี 1905 (The Treaty of Portsmouth 1905) ในสังคมรัฐโลกครั้งที่ 2 สัมพันธมนตรชนะฝ่ายอักษะ นัดการประชุมพอทสดัมปี 1945 (The Potsdam Conference 1945) ในเรื่องคืนแดนเกาหลีกำหนดให้แบ่งคืนแดนเกาหลีเป็นการชั่วคราวด้วยเส้นขนาน 38° เหนือ ให้รัสเซียเข้าไปครอบอาวุธและกองกำลังญี่ปุ่นและคุ้มครองความสงบในคืนแดนเกาหลีเหนือ เส้น 38° เหนือเรียกว่า เกาหลีเหนือ (North Korea) ให้สหรัฐอเมริกาเข้าไปครอบอาวุธและกองกำลัง ญี่ปุ่นและคุ้มครองความสงบในคืนแดนเกาหลีใต้ (South Korea) ในปี 1947 นัดที่ประชุมสมัชชาองค์กรสหประชาชาติกำหนดให้หนึ่งครั้งจัดการเลือกตั้งในคืนแดน เกาหลีเพื่อจัดตั้งรัฐบาลและเตรียมการเป็นประเทศสมบูรณ์ในอนาคต รัสเซียในคืนแดนเกาหลีเหนือ ช่วงปี 1945-1947 "ได้ปลูกฝังลัทธิคอมมิวนิสต์ แก่คนเกาหลีเหนือ" ได้ปฏิเสธจัดการเลือกตั้งใน เกาหลีเหนือ สหรัฐอเมริกาในคืนแดนเกาหลีใต้ช่วงปี 1945-1947 "ได้ปลูกฝังระบบประชาธิปไตย แก่คนเกาหลีใต้" ได้สนับสนุนให้มีการเลือกตั้งในวันที่ 10 พฤษภาคม 1948 นำสู่การก่อตั้งประเทศ สาธารณรัฐเกาหลี (The Republic of Korea) มีกรุงโซล (Seoul) เป็นเมืองหลวงในวันที่ 15 สิงหาคม 1948 รัสเซียในวันที่ 9 กันยายน 1948 สนับสนุนรัฐบาลคอมมิวนิสต์ก่อตั้งประเทศ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี (The Democratic People's Republic of Korea) มีกรุง เปียงยาง (Pyongyang) เป็นเมืองหลวง รัฐบาลคอมมิวนิสต์ที่เปียงยางถือเป็นรัฐบาลที่ถูกต้องของ เกาหลี ทั้งเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ต่างคิดเห็นกันว่ามีชาตินามาจากหมุนหลังคือรัสเซียหมุน หลังเกาหลีเหนือ สหรัฐอเมริกาหมุนหลังเกาหลีใต้ ดังนั้นต่างท้าทายกันด้วยกองกำลังบริเวณ พร้อมคืน 38° เหนือและใช้สื่อทั้งสิ่งพิมพ์และการกระจายเสียงโฆษณาชวนเชื่อ โจนติกันโดยตลอด

อันเป็นการช่วยนำสู่สังคมนิยมในปี 1950 ภายหลังกองกำลังคอมมิวนิสต์ทั้งหมดออกจาก
เกาหลีใต้ในปี 1949

ท่าทีสหรัฐอเมริกาในสังคมนิยมเป็นประการที่หนึ่งในปี 1949 คือสหรัฐอเมริกาประกาศ
แผนสี่จุดปี 1949 (The Point Four Program 1949)³⁵ ช่วยเหลือประเทศด้อยพัฒนา ในวันที่ 20
มกราคม 1949 เป็นวันทำพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีสมัยที่สองของประธานาธิบดี
ทรูแมน (1945-1949, 1949-1953) ประธานาธิบดีทรูแมนกล่าวเน้นงานที่ต้องทำคือสหรัฐอเมริกาคง
ให้ความร่วมมือระหว่างประเทศโดยผ่านทางองค์การสหประชาชาติ แผนนี้เรียกว่าแผนกบัญชี
ยุโรป รวมถึงการรักษาข้อตกลงในเรื่องความมั่นคงและการรักษาความสงบในภูมิภาคต่าง ๆ และ
เพิ่มแผนสี่จุด (The Point Four Program or The Technical Assistance Program 1949) กำหนดให้
ความช่วยเหลือด้านการเงิน วิชาการและเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแก่ประเทศด้อย³⁶
พัฒนาให้สามารถช่วยเหลือตนเองยืนหยัดคงความเป็นชาติอยู่ได้และปฏิเสธลัทธิคอมมิวนิสต์
ประธานาธิบดีทรูแมนยอมรับว่าการต้องเสียเงินจำนวนมากเพื่อช่วยเหลือผู้ยากไร้หรือคนยาก³⁷
การต้องเป็นคอมมิวนิสต์ตีก่อว่าการต้องเสียเงินจำนวนมากเพื่อจ่ายเป็นอาชุดทำร้ายล้างผู้ยากไร้เมื่อ³⁸
เข้าต้องเป็นคอมมิวนิสต์แล้ว แผนสี่จุดปี 1949 มีผลปฏิบัติอย่างเป็นทางการในปี 1950 ในกลุ่ม³⁹
ประเทศตะวันออกอเมริกา แอฟริกา ตะวันออกกลางและเอเชียตะวันออก

ท่าทีสหรัฐอเมริกาในสังคมนิยมเป็นประการที่สองในปี 1949 คือ สหรัฐอเมริกานำการจัด
ตั้งองค์การสนธิสัญญาแอ็ตแลนติกเหนือปี 1949 (The North Atlantic Treaty Organization 1949-
NATO)⁴⁰ เพื่อยับยั้งสักดิ้นการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ในดินแดนยุโรปตะวันตกและ
ภาคพื้นทวีปอเมริกาเหนือ โดยกลุ่มชาติพันธมิตรภาคพื้นทวีปอเมริกาเหนือและภาคพื้นยุโรปตะวัน
ตก (The North American-Western European Alliance) 12 ชาติ ประกอบด้วยสหราชอาณาจักรในอเมริกา⁴¹
เหนือ คือสหรัฐอเมริกาและแคนาดา หนึ่งชาติในแอ็ตแลนติกเหนือคือ อิซแลนด์ (Iceland) และ⁴²
เก้าชาติใน ยุโรปตะวันตกคือ อังกฤษ ฝรั่งเศส อิตาลี เบลเยียม เนเธอร์แลนด์ ลัคเซมเบิร์ก นอร์เวย์⁴³
เดนมาร์ก และโปรตุเกส ในการประชุมที่กรุงวอชิงตัน ด.ซ. ในวันที่ 4 เมษายน 1943 ร่วมลงนาม⁴⁴
ในสนธิสัญญาแอ็ตแลนติกเหนือ ปี 1949 (The North Atlantic Treaty 1949) กำหนดร่วมมือกัน
ด้านการทหารเพื่อต่อต้านการก้าวร้าวของกองกำลังชาติผู้ก้าวร้าว (รัสเซีย) ในยุโรปตะวันตกและ⁴⁵
อเมริกาเหนือ ชาติสมาชิกได้ถูกก้าวร้าวถือว่าการก้าวร้าวนี้เกิดแก่สมาชิกทุกชาติด้วยและกองกำลัง⁴⁶
ร่วมอยู่ภายใต้ชื่องค์การสนธิสัญญาแอ็ตแลนติกเหนือหรือนาโต้ (The North Atlantic Treaty
Organization-NATO) ผู้ใดสภาให้การยอมรับในสนธิสัญญาแอ็ตแลนติกเหนือในเดือนกรกฎาคม 1949

เกิร์กและครุฑีเข้าเป็นสมาชิกนาໄได้ลำดับที่สิบสามและสิบสี่ในเดือนตุลาคม 1952 เมอร์มนีตะวันตก เข้าเป็นสมาชิกนาໄได้ลำดับที่สิบห้าในเดือนตุลาคม 1954 จากการที่ໄลกตะวันตกก่อตั้งนาໄได้ในเดือนเมษายน 1949 ໄລກຕະວັນອອກນໍາໄດຍຸສເຊີຍໄດ້ທຳຫຼັກລົງວ່ອຮ່ອປີ 1955 (The Warsaw Pact 1955) ກໍາທັນດຽວມີອັນດານການທ່ານໃນກຸ່ມປະເທດຄອນນິວນິສຕໍ່ເປັດຊາດອັນປະກອບຄົວຍຸສເຊີຍ ແລດນາເນີຍ ບັດກາເຮີຍ ເຊື້ອກໄສໄລວາເກີຍ ເມອຣນິຕະວັນອອກ ສັງກາຣີ ໂປ່ແລນດ໌ ແລະ ຮູມານີ້ໃນເດືອນພຸດຍການ 1955 ຫຼັກລົງວ່ອຮ່ອປີ 1955 ສັ້ນເລີກໃນປີ 1991 ເມື່ອການປົກກອງໃນຍຸສເຊີຍສັ້ນເຫລວ ແລະ ຍຸສເຊີຍແຕກແຍກ ສ່ວນນາໄດ້ຄົງປົງປົງບົດກາຈົບຈວນປັ້ງຈຸບັນ

ທ່າທີສຫວູ້ອມເມົາໃນສົງຄຣາມເຂັ້ມປະກາຣີທີ່ສາມໃນປີ 1949 ອື່ສ້າງສຫວູ້ອມເມົາເພີ່ມງານ ປະນາພາບໃນດ້ານການທ່ານແລະພັ້ນາພລິຕອາວຸຫຼາຍແຮງປີ 1949 ສິນເນື່ອງມາຈາກຍຸສເຊີຍພລິຕະຮະບຶດປະນາພູ (Atomic Bomb) ໄດ້ເປັນຫາດີທີ່ສອງໃນວັນທີ 23 ກັນຍານ 1949 (ສຫວູ້ອມເມົາພລິຕະຮະບຶດປະນາພູໄດ້ເປັນຫາດີແຮກໃນວັນທີ 16 ກຣກກຸາມ 1945) ທັງສຫວູ້ອມເມົາແລະ ຍຸສເຊີຍຮູ້ຄວາມຮຸນແຮງຂອງປະນາພູແລະເຫັນຕຶ້ງຄວາມຈຳເປັນດ້ອງລົດກາຮລິດ ແຕ່ໄນ້ໄດ້ດໍາເນີນກາຮຍ່າງໄດ້ ຂະເດີວັກນີ້ສຫວູ້ອມເມົາໄດ້ເພີ່ມງານປະນາພາບໃນດ້ານການທ່ານແລະພັ້ນາອາວຸຫຼາຍແຮງໃໝ່ມີປະສິທິກາພແໜ່ງກວ່າປະນາພູ ປະຫານາຈົບດີໂຄຣເຈນໃນວັນທີ 31 ມັງກອນ 1950 ປະກາສອຍ່າງເປັນກາງກາຮກໍາທັນດແນພລິຕະຮະບຶດໄຊໂໂຄຣເຈນ (hydrogen bomb)³⁷ ສຫວູ້ອມເມົາພລິຕະຮະບຶດໄຊໂໂຄຣເຈນໄດ້ໃນວັນທີ 6 ເມັນຍານ 1952 ແລະ ຖດລອງປະສິທິກາພຮະບຶດໄຊໂໂຄຣເຈນທີ່ເໜີນກວ່າຮະບຶດປະນາພູທີ່ເກະເອົຟວິໂທຄອະໂທລ (Eniwetok Atoll) ໃນວັນທີ 1 ພຸດຍຈິກາຍນ 1952 ຍຸສເຊີຍພລິຕະຮະບຶດໄຊໂໂຄຣເຈນໄດ້ໃນວັນທີ 8 ສິງຫາກນ 1953³⁸

ທ່າທີສຫວູ້ອມເມົາໃນສົງຄຣາມເຂັ້ມປະກາຣີທີ່ສີໃນປີ 1949 ອື່ສ້າງສຫວູ້ອມເມົາສັນສັນແປ່ງແຍກເມອຣນີເປັນກາຮດ້າວີໃນປີ 1949³⁹ ສິນເນື່ອງມາຈາກພລິຕະຮະບຶດປີ 1945 ກໍາທັນດໃຫ້ກອງກໍາລັງທ່ານສີ່ຫາດີອື່ສ້າງສຫວູ້ອມເມົາ ອັງກຸນ ຝົ່ງເສດແລະ ຍຸສເຊີຍເຂົ້າຄູແລຮັກຢາຄວາມສົງໃນເມອຣນີໄດ້ແປ່ງເມື່ອກັນເມື່ອກັນໄອກັນເປັນສອງສ່ວນ ໃນສ່ວນເມອຣນີຕະວັນຕົກໃຫ້ກອງກໍາລັງສາມຫາດີອື່ສ້າງສຫວູ້ອມເມົາ ຊັງກຸມແລະ ຝົ່ງເສດເຂົ້າຄູແລຮັກຢາຄວາມສົງ ໃນສ່ວນເມອຣນີຕະວັນອອກໃຫ້ກອງກໍາລັງຍຸສເຊີຍເຂົ້າຄູແລຮັກຢາຄວາມສົງ ກຽງເບອ່ຮລິນເມື່ອງຫລວງເມອຣນີອູ້ຢູ່ໃນເມອຣນີຕະວັນອອກກໍາທັນດແປ່ງກຽງເບອ່ຮລິນອອກເປັນສອງສ່ວນ ໃນສ່ວນກຽງເບອ່ຮລິນຕະວັນຕົກໃຫ້ກອງກໍາລັງສາມຫາດີອື່ສ້າງສຫວູ້ອມເມົາ ອັງກຸນແລະ ຝົ່ງເສດເຂົ້າຄູແລຮັກຢາຄວາມສົງ ໃນສ່ວນກຽງເບອ່ຮລິນຕະວັນອອກໃຫ້ກອງກໍາລັງຍຸສເຊີຍເຂົ້າຄູແລຮັກຢາຄວາມສົງ ໃນປີ 1948 ນັດທີ່ປະຫຼຸມສັນໜ້າຂອງກໍາກັບສະຫະປະປາຊາດີກໍາທັນດກວ່າຈັດກາເລືອກຕັ້ງໃນເມອຣນີເພື່ອຈັດຕັ້ງຮູ້ນາລແລະ ເຕີຍກາຮເປັນປະເທດສົມບູຮົມໃນອານາຄົດ ຍຸສເຊີຍໃນເມອຣນີຕະວັນ

ออกช่วงปี 1945-1948 ได้ปักธงลัทธิคอมมิวนิสต์แก่คืนเยอรมันตะวันออก ปฏิเสธการเลือกตั้ง ในเยอรมันตะวันออก สาธารณรัฐเยอรมันตะวันตกได้สนับสนุนให้มีการเลือกตั้ง นำสู่การก่อตั้งประเทศสาธารณรัฐเยอรมัน (The Federal Republic of Germany or West Germany) มิกรุงบอนน์ (Bonn) เป็นเมืองหลวงในวันที่ 8 พฤษภาคม 1949 รัฐเชียในวันที่ 7 ตุลาคม 1949 สนับสนุนรัฐบาลคอมมิวนิสต์ก่อตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมัน (The Democratic Republic of Germany or East Germany) มิกรุงเบอร์ลินตะวันออก (East Berlin) เป็นเมืองหลวงอย่างไรก็ตาม ในวันที่ 3 ตุลาคม 1990 เมอร์นิรุณชาติเป็นหนึ่งเดียวได้สำเร็จ

ท่าที่สาธารณรัฐเยอรมันในสังคมร้ายเป็นประการที่ห้าในปี 1949 คือ สาธารณรัฐเยอรมันล้มเหลวในการสนับสนุนจีนชาติยึดครองแผ่นดินใหญ่จีน (1945-1949) นำสู่การแบ่งแยกจีนเป็นการถาวรในปี 1949 ดังได้ทราบมาแล้วว่ารัฐบาลจีนภายใต้แม่น้ำในราชวงศ์ชิง⁴⁰ ในปี 1900 ยอมรับในนโยบายเปิดประตู (The Open Door Policy 1900) ของสาธารณรัฐเยอรมันกำหนดค่าว่าด้วยการมีสิทธิเท่าเทียมกัน ด้านการค้าของทุกชาติในการทำการค้าขายกับจีน สมาคมนักนวย (The Boxers) เป็นการรวมตัวของกลุ่มชาวจีนที่ต่อต้านชาวตะวันตกและอิทธิพลของศาสนาคริสต์ในดินแดนจีน กบฏนักนวยปี 1900 (The Boxer Rebellion of 1900) มีผลให้ชาวตะวันตกและคริสตเดียนชาวจีน (ผู้นับถือศาสนาคริสต์) ถูกฆ่าจำนวนมาก รัฐบาลจีนและอีกแปดชาติรวมกำลังกันปราบปรามกบฏนักนวยปี 1900 ได้สำเร็จพร้อมกันนี้รัฐบาลแม่น้ำจีนกำหนดแผนปฏิรูปด้านการเมืองและเศรษฐกิจในจีนโดยกำหนดรูปแบบการศึกษาที่ทันสมัยและส่งนักเรียนศึกษาต่อต่างประเทศ จัดรูปแบบกองกำลังและอาชีวะแบบชาติตะวันตก ปรับปรุงองค์กรรัฐบาลกลาง และสัญญาจะมีการร่วมรัฐธรรมนูญปกครองประเทศเป็นต้น แผนปฏิรูปปี 1900 ของรัฐบาลแม่น้ำล่าช้าไป เพราะเมื่อสิ้นสงครามปี 1895 ญี่ปุ่นชนะจีน (ญี่ปุ่นได้ยึดครองเกาหลีและเกาหลีได้หวัน) ชาวจีนเกิดความรู้สึกในลัทธิชาตินิยม (nationalism) และมีการเคลื่อนไหวปฏิวัติเพื่อการโค่นลั่นราชวงศ์ชิงและจัดตั้งสาธารณรัฐ ในปี 1905 หลายองค์กรปฏิวัติชาวจีนที่ยึดมั่นในลัทธิชาตินิยมได้รวมตัวก่อตั้งสหสันนิบาต (The United League) นำโดย ดร. ชุนยัคเซน (Sun Yat-Sen-The Father of the Chinese Revolution) กองกำลังปฏิวัติสหสันนิบาตปฏิบัติการต่อต้านรัฐบาลแม่น้ำจีนช่วงปี 1905-1911 ในวันที่ 10 ตุลาคม 1911 กองกำลังปฏิวัติสหสันนิบาตมีชัยชนะเหนือกองกำลังรัฐบาลแม่น้ำในการประทับเรือพื้นที่ตอนกลางและตอนใต้ของจีนและประกาศแยกพื้นที่ดังกล่าวจากอำนาจรัฐบาลแม่น้ำ จากผลการประชุมในเดือนธันวาคม 1911 ที่นานกิง (Nanjing) นำสู่การจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐจีน (The Republic of China) มีดร. ชุนยัคเซน

เป็นประธานาธิบดีเป็นการชั่วคราว รัฐบาลแม่นยำก้ามคนให้ชวนซีไช (Yuan Shikai) นำกองกำลังจีนเข้าปราบปรามกองกำลังปฏิวัติ แต่ชวนซีไชเจรจาลับกับ ดร.ชุนยัดเซนไม่มีการปราบปรามและร่วมกันจัดตั้งสาธารณรัฐจีนเหนือคินแคนจีน อันมีผลให้ในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1912 จักรพรรดิปู Yi (Pu Yi) วัยหกปีต้องสละราชบัลลังก์ ชวนซีไชเป็นประธานาธิบดีได้สร้างและขยายอำนาจไม่ทั่งและเพิกเฉยต่อข้อเสนอเพื่อการพัฒนาสาธารณรัฐจีนของคณะปฏิวัติแห่งกองกำลังปฏิวัติสหสันนิบาต เป็นผลให้ในปี 1913 คณะปฏิวัติแห่งกองกำลังปฏิวัติสหสันนิบาตก่อตั้งพรรคราชตินิยม หรือกึมินตั้ง (The Nationalist Party-Kuomintang) ผู้ปฏิวัติต้านทานชวนซีไช การปฏิวัติสัมหาริบราคผู้นำกึมินตั้งหนีการกดดันไปอยู่ที่ญี่ปุ่น ชวนซีไชจากการเป็นประธานาธิบดีก้าวสู่การเป็นจอมเผด็จการและเตรียมยกตนเองเป็นจักรพรรดิจีนในอนาคต แต่ได้รับการต่อต้านจากพระคพวงต้องล้มเลิกแผนเป็นจักรพรรดิจีน ชวนซีไชเสียชีวิตในปี 1916 รัฐบาลกลางจีนที่ปักกิ่งระส่าระบำ ยำนาการปักทองในคินแคนตอนเหนือของจีนตอกย้ำในมือของบรรดานายทหารห้องถีน (War Lords) ในปี 1917 ดร.ชุนยัดเซนจัดตั้งรัฐบาลที่กว่างโจว (Guangzhou) ต่อต้านรัฐบาลปักกิ่ง การประท้วง (สองรวมกลางเมือง) เริ่มขึ้นในปี 1917 และขยายวงกว้างออกในปี 1922 ในเวลาเดียวกันนี้ได้เกิดความเปลี่ยนแปลงด้านวัฒนธรรมและสังคมจีน กล่าวคือ นิตยสารขุนชีใหม่ (New Youth) กล่าวโถมตีลักษณะและเสนอแนวทฤษฎีทางปรัชญาและสังคมรูปแบบใหม่ที่คู่ควรใช้เพื่อการพัฒนาจีนรวมถึงในวันที่ 4 พฤษภาคม 1919 กลุ่มนักศึกษาที่ปักกิ่งร่วมกันเดินขบวนต่อต้านสนธิสัญญาแวร์ชาเยส์ ปี 1919 ในประเด็นข้อกำหนดขั้นย่อนให้ญี่ปุ่นเข้ามายำนาจแทนที่เยอรมนีในเขตขึ้นของเยอรมนีในคินแคนจีน การเดินขบวนประท้วงในปี 1919 มีส่วนอย่างมากในอันกระตุ้นนำสู่การปฏิวัติทางการเมืองการปักทองในจีน ในปี 1919 นี้เอง ดร.ชุนยัดเซนพื้นการจัดตั้งพรรคราชตินิยม (The Nationalist Party เคยก่อตั้งครั้งปี 1913) สามารถใหม่ของพระคพวงที่เพิ่มขึ้นคือนักศึกษา

ในปี 1919 มีการรวมตัวครั้งแรกของกลุ่มนักศึกษาที่ชื่นชอบในลัทธิคอมมิวนิสต์คือจีนคอมมิวนิสต์ (Chinese Communists) ที่ปักกิ่งและเชียงไห่ (Shanghai) ในปี 1923 รุสเซียส่งคณะที่ปรึกษาชุดแรกมาจีนให้การช่วยเหลือแนะนำแก่สมาชิกพรรคราชตินิยมคือจีนชาติ (The Chinese Nationalists) และซักชวนชาวจีนที่ชื่นชอบในลัทธิคอมมิวนิสต์เข้าสมาชิกพรรคราชตินิยมรวมถึงช่วยวางแผนก่อการปฏิวัติเป็นผลให้พรรคราชตินิยมพัฒนาขึ้นตั้งกองกำลังเพื่อการเข้าโขนตีก้านยำนาจรัฐบาลสาธารณรัฐจีนที่ปักกิ่ง ในปี 1925 ดร.ชุนยัดเซนเสียชีวิต พรรคราชตินิยมอยู่ภายใต้การนำของเจียงไคเชก (Chiang Kai Shek)

ในปี 1926 กองกำลังจีนชาติเริ่มบุกเข้าโน้มตีกองกำลังรัฐบาลสาธารณรัฐจีนได้รับชัยชนะเป็นส่วนใหญ่ ในปี 1927 กองกำลังจีนชาติเริ่มต่อต้านกลุ่มจีนคอมมิวนิสต์ และทำลายเศรษฐกิจการค้าของจีนคอมมิวนิสต์ที่เซียงไห่ บรรดาผู้นำจีนคอมมิวนิสต์หนีการภาครัฐลี้ภัยเข้าตั้งมั่นตามแนวเทือกเขานมفالชินสี (Jianxi) ในพื้นที่ตอนใต้ของจีน ในปี 1928 กองกำลังจีนชาติยึดกรุงปักกิ่งได้และนำจีนมาไว้ภายใต้รัฐบาลจีนชาติ (โดยพระราชนิยม) มีอำนาจเต็มปกครองดินแดนจีน รัฐบาลจีนชาติได้รับการต่อต้านจากจีนคอมมิวนิสต์และต้องดำเนินการก้าวร้าวຽกรบของญี่ปุ่นในเวลาเดียวกันนี้ เริ่มด้วยในปี 1931 จีนคอมมิวนิสต์จัดตั้งฐานกองกำลังสิบห้าฐานในพื้นที่ตอนกลางและตอนใต้ของจีนเพื่อตอบโต้รัฐบาลจีนชาติ ปลายปี 1934 กองกำลังรัฐบาลจีนชาตินำโดยเจียงไคเชกหลักดันกองกำลังจีนคอมมิวนิสต์ให้ต้องอพยพล่าถอยออกจากฐานในพื้นที่ตอนกลางและตอนใต้ของจีนสู่นมفالชานสี (Shaanxi) ในพื้นที่ตอนเหนือของจีน รวมระยะทางภาคลังอพยพล่าถอยข้าวไกลกว่า 9700 กิโลเมตร (Long March 1934) ช่วงการอพยพล่าถอยของกองกำลังทหารจีนคอมมิวนิสต์อยู่ภายใต้การนำของมาเซตง (Mao Zedong) และนำการจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์จีน (The Chinese Communist Party) และในปี 1931 ขณะกองกำลังจีนชาตินำโดยเจียงไคเชกกำลังปราบปรามกองกำลังจีนคอมมิวนิสต์เป็นเวลาเดียวกันกับญี่ปุ่นเข้ารุกรานและยึดกรุงแม่นจูเรียของจีน (Manchuria) และญี่ปุ่นเริ่กชื่อแม่นจูเรียใหม่ว่าแมนจูกัว (Manchukuo) ขณะเดียวกับกองกำลังญี่ปุ่นขยายเข้าแทรกแซงในดินแดนมองโกเลียตอนใน (Inner Mongolia) และดินแดนในส่วนทางตอนเหนือของจีน รัฐบาลจีนชาติต้องยอมรับการก้าวร้าวของญี่ปุ่นในพื้นที่ดังกล่าว เพราะยังไม่พร้อมเพื่อการต่อสู้ปราบปรามญี่ปุ่นจนกว่าจะรบชนะการปราบปรามจีนคอมมิวนิสต์ได้ นักศึกษาและผู้เรียนการศึกษาชาวจีนไม่เห็นด้วยกับการทำที่ของเจียงไคเชกที่ยอมต่อญี่ปุ่นในปี 1931 นักศึกษาและผู้เรียนการศึกษาชาวจีนเหล่านี้ได้รวมตัวประท้วงและจัดตั้งสมาคมต่อต้านญี่ปุ่น ขณะเดียวกับกองกำลังชาวจีนในแม่นจูเรีย (The Manchurian Forces) ซึ่งกำลังปฏิบัติการสักดิ้นการเข้ายึดกรุงของกองกำลังจีนคอมมิวนิสต์ในดินแดนทางตะวันตกเฉียงเหนือก็ไม่พอใจในทำที่ของเจียงไคเชกในปี 1931 ที่ยอมต่อญี่ปุ่นด้วย เป็นผลให้ในปี 1936 กองกำลังชาวจีนในแม่นจูเรียปฏิบัติการลักพาตัวเจียงไคเชกและปล่อยภัยหลังเจียงไคเชกยอมให้สัญญาสุดทิสงกรรมกลางเมือง (จีนคอมมิวนิสต์ประทีจีนชาติ) และรวมกองกำลังจีนทั้งหมดต้านการก้าวร้าวຽกรบของญี่ปุ่น ผลการปฏิบัติการก้าวร้าวຽกรบของญี่ปุ่นช่วง 1931-1937 คือปลายปี 1938 กองกำลังญี่ปุ่นสามารถยึดกรุงพื้นที่ส่วนใหญ่ทางตะวันออกของจีนได้ ทรงรวมโอลกครั้งที่ 2 เริ่มขึ้นในปี 1939 รัฐบาลจีนพยายามให้การนำของพระราชนิยมโดยเจียงไคเชกนำจีนร่วมในสังคระโนโอลกครั้งที่ 2 ในฝ่ายสัมพันธมิตรในวันที่ 8 ธันวาคม 1941 ฝ่าย

สันพันธมิตรให้ความช่วยเหลือด้านอาชีวศึกษาปัจจัยแก่เจ้าเพื่อด้านญี่ปุ่นในคืนแคนจีน แต่เจ็นตองญี่ปุ่นเสียทรัพยากรธรรมชาติและกองกำลังเจ็นจำนวนมากเพื่อการต่อต้านปราบปรามญี่ปุ่น เป็นผลทำให้เจ็นตองเผชิญความยากลำบากขาดแคลนเสบียงและของใช้ ภาวะเงินเฟ้อเศรษฐกิจตกต่ำ ขวัญกำลังใจชาวเจ็นเสียไป และคนเจ็นลดให้การสนับสนุนรัฐบาลเจ็นชาติเพระรัฐบาลเจ็นชาติต้องทำสังคมร่วมกับญี่ปุ่นนับจากปลายปี 1941 ในเวลาเดียวกันนี้เจ็นคอมมิวนิสต์เคยพยายามแพร่ขยายกองกำลังทหารและเข้าไปครอบครองเนื้อที่ตอนเหนือของเจ็นที่ญี่ปุ่นเคยยึดครองและญี่ปุ่นต้องถอนออกไป เจ็นคอมมิวนิสต์กำหนดให้ชาวเจ็นในพื้นที่ตอนเหนือจัดหาเสบียงและที่พักแก่กองกำลังเจ็นคอมมิวนิสต์ และเริ่มปฏิรูปสังคมในพื้นที่ดังกล่าวด้วยการจัดสรรที่ดินแก่ชาวนา เมื่อสังคมโลกครั้งที่ 2 ยุติลงในวันที่ 14 สิงหาคม 1945 เจ็นคอมมิวนิสต์สามารถยึดครองพื้นที่ตอนเหนือของเจ็นและปกครองคนเจ็น 100 ล้านคน ในปี 1946 ประธานาริบบิลธ์รูเมนส์นายพลจอร์จ ซี. มาร์เชล (George C. Marshall) มาเจ็นเพื่อความพายานมัจจุราชด้วยปัญหามีอย่างการปกครองระหว่างเจ็นชาติกับเจ็นคอมมิวนิสต์ ผลคือไม่อาจหาข้อตกลงได้ นำสู่การทำสังคมร่วมด้วยชิงแพ่นคินเจ็นเต็มรูปแบบระหว่างชาวเจ็นสองกลุ่มในกลางปี 1946 สาธารณรัฐจีนได้ทำการสนับสนุนด้านอาชีวศึกษาปัจจัยแก่เจ็นชาติ การปฏิบัติการรับของกองกำลังเจ็นคอมมิวนิสต์ดูดหนักล่าวคือ ในเดือนกรกฎาคม 1949 เมื่อยึดเทียนสิน (Tianjin) และปักกิ่งได้ ได้ข้ามแม่น้ำyangtze (Yangtze River) หลักดันกองกำลังเจ็นชาติล่าถอยลงสู่พื้นที่ตอนใต้ และมาชัตุนในวันที่ 1 ตุลาคม 1949 ประกาศจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาชนเจ็น (The People's Republic of China) บนแพ่นคินใหญ่เจ็นมีกรุงปักกิ่งเป็นเมืองหลวง เป็นผลให้ในเดือนธันวาคม 1949 เจียงไคเชกและพวกเจ็นชาติต้องถอยออกจากแพ่นคินใหญ่เข้าตั้งบ้านที่เกาะไต้หวันหรือฟอร์โนเซา (Taiwan or Formosa) เจียงไคเชกประกาศจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐเจ็น (The Republic of China) มีกรุงไทเปเป็นเมืองหลวง ผลการเกิดสองเจ็นในปี 1949 ประการแรกคือ สาธารณรัฐจีนได้การรับรองในรัฐบาลเจียงไคเชกและนำประเทศสาธารณรัฐเจ็นเข้าเป็นสมาชิกหนึ่งในห้าของคณะมนตรีความมั่นคงประจำถาวรในองค์การสหประชาชาติ สร้างความไม่พอใจแก่รัสเซียและสาธารณรัฐประชาชนเจ็น ประการที่สองคือ ศูนย์กลางโลกคอมมิวนิสต์มีสองแห่งใหญ่คือ กรุงมอสโคว์ในรัสเซียและกรุงปักกิ่งในสาธารณรัฐประชาชนเจ็น ประการที่สามคือ การแผ่ขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ในยุโรปถูกสำคัญขึ้นโดยนาโต้ (4 เมษายน 1949) ทำให้สมรภูมิการต่อสู้ระหว่างโลกคอมมิวนิสต์และโลกเสรีชาญจากยุโรปมาขึ้นเชิงประเด็นด้วยเจ็นคอมมิวนิสต์ยึดแพ่นคินใหญ่เจ็นได้ในวันที่ 1 ตุลาคม 1949 ติดตามด้วยการประท้วงเสียเลือดเนื้อ (Hot War) ในสังคมรัฐ 1946-1954 และสังคมโลก 1950-1953

ท่าทีสหรัฐอเมริกาในสงครามเย็นปี 1950 คือ สหรัฐอเมริกาสนับสนุนเกาหลีใต้ในสงครามเกาหลี 1950-1953 (The Korean War 1950-1953)⁴¹ สงครามเกาหลีเป็นการประทะเสียเดือดเนื้อ (Hot War) คืนแคนเกาหลีเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญจุดหนึ่งของโลก ในอดีตเกาหลีเป็นของจีนมา ก่อน จีนใช้เกาหลีเป็นดินแดนสักดิ้นการزرุกรานขยายอำนาจของญี่ปุ่น ญี่ปุ่นได้ยึดครองเกาหลีต่อ จากจีนในปี 1905 มุ่งใช้เกาหลีเป็นฐานเพื่อการเข้ามีอำนาจในเอเชียตะวันออก เป็นแหล่งวัตถุคิน ราคากูก และเป็นตลาดแรงงานถูกรวมถึงเป็นตลาดรับซื้อสินค้าสำเร็จรูปญี่ปุ่น รัสเซียต้องการยึด ครองเกาหลีเพื่อใช้เกาหลีเป็นทางออกสู่ทะเลน้ำอุ่นคือทะเลจีนตะวันออกสู่มหาสมุทรแปซิฟิก สหรัฐอเมริกาต้องการใช้เกาหลีเป็นแนวสักดิ้นขับยึดการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ ตามมติ การประชุมพอทส์ดัมปี 1945 ในเรื่องคืนแคนเกาหลีกำหนดแบ่งดินแดนเกาหลีเป็นการชั่วคราวด้วย เส้น翰南 38° เหนือให้รัสเซียเข้าปลดอาไวและกองกำลังญี่ปุ่นและคุ้มครองความสงบในดินแดน เกาหลีเหนือเส้น 38° เหนือ เรียกเกาหลีเหนือ ให้สหรัฐอเมริกาเข้าปลดอาไวและกองกำลังญี่ปุ่น และคุ้มครองความสงบในดินแดนเกาหลีใต้เส้น 38° เหนือเรียกเกาหลีใต้ ในวันที่ 10 พฤษภาคม 1948 สหรัฐอเมริกาสนับสนุนการก่อตั้งประเทศสาธารณรัฐเกาหลีมีกรุงโซลเป็นเมืองหลวง ในวัน ที่ 9 กันยายน 1948 รัสเซียสนับสนุนการก่อตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนเกาหลี มีกรุงเปียงยางเป็นเมืองหลวง ทั้งเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ต่างคิดเหมือนกันว่า มีชาติใหม่诞生 คอยอนุหลัง คือรัสเซียอนุหลังเกาหลีเหนือ และสหรัฐอเมริกาอนุหลังเกาหลีใต้เป็นผลให้ต่าง ท้าทายกันด้วยกองกำลังบริเวณพรมแดน 38° เหนือ นำสู่สงครามเกาหลีในปี 1950 เริ่มด้วยกอง กำลังเกาหลีเหนือบุกข้ามเส้น翰南 38° เหนือเข้ามายังเกาหลีใต้ในวันอาทิตย์ที่ 25 มิถุนายน 1950 การบรรช่วงเดือนมิถุนายน - สิงหาคม 1950 เกาหลีเหนือเป็นฝ่ายรุก ในวันจันทร์ที่ 26 มิถุนายน 1950 ทวิกเว ลี (Trygve Lie) เลขาธิการสหประชาธิรัฐก่อตั้งกองกำลังทหารผสมสหประชาธิช่วยเกาหลีใต้ เพราะรัสเซีย เรียกด้วยแทนรัสเซียกลับรัสเซียน่องจากไม่พอใจสหรัฐอเมริกาที่นำประเทศสาธารณรัฐจีนเข้าเป็น สมาชิกหนึ่งในห้าของคณะกรรมการมนตรีความมั่นคงเป็นกรณีพิเศษเพื่อขอมติปฏิบัติการเคลื่อนกองกำลังทหารผสมสหประชาธิช่วยเกาหลีใต้ เพาะรัสเซีย เรียกด้วยแทนรัสเซียกลับรัสเซียน่องจากไม่พอใจสหรัฐอเมริกาที่นำประเทศสาธารณรัฐจีนเข้าเป็น สมาชิกหนึ่งในห้าของคณะกรรมการมนตรีความมั่นคงประจำต่อไปตามข้อตกลงกอง กำลังทหารผสมไม่สามารถถอนกฏบัติการได้ วันอังคารที่ 27 มิถุนายน 1950 กองกำลังเกาหลี เหนือยึดกรุงโซลได้ (เมื่อเริ่มสงครามกองกำลังเกาหลีเหนือมี 135,000 คนพร้อมผู้บินรบ ปืนใหญ่ และรถถัง ขณะที่กองกำลังเกาหลีใต้มีเพียง 95,000 คน เครื่องบินรบและปืนใหญ่มีจำนวนน้อยมาก ไม่มีรถถัง) ประธานาธิบดีทรูแมนสั่งเคลื่อนกองกำลังอเมริกันสามเหล่าทัพภายใต้การบังคับบัญชา ของนายพลดักลาส แมคอา瑟 (Douglas Mac Arthur) และให้กองเรือรบอเมริกันที่เจ็ด (The

United States Seventh Fleet) เข้าทุ่มกันเกราะได้หัวนด้วยเกรงกองกำลังจีนคอมมิวนิสต์เข้าใจนติ ในวันที่ 3 กรกฎาคม 1950 ตัวแทนอังกฤษร้องขอความช่วยเหลือด้านกองกำลังจากชาติสมาชิกองค์การสหประชาชาติผลคือ 16 ชาติสมาชิกองค์การสหประชาชาติให้ความร่วมมือส่งกองกำลังเข้าช่วยเกาหลีใต้ภายใต้ชื่อกองกำลังสหประชาชาติ (UN Forces or UN Troops) ประกอบด้วยสหราชอาณาจักร อเมริกา อังกฤษ ออสเตรเลีย เบลเยียม แคนาดา โคลัมเบีย เอธิโอเปีย ฝรั่งเศส กรีก ลักเซมเบอร์ก เมเนเทอร์แลนด์ นิวซีแลนด์ พลิปปินส์ แอลฟาริกาใต้ ตุรกี และไทย อีก 41 ชาติร่วมส่งเพียงยุทธปัจจัยอาหารและของใช้ การบรรช่วงเดือนกันยายน - ตุลาคม 1950 กองกำลังสหประชาชาติเป็นฝ่ายรุกเริ่มด้วยในวันที่ 8 กันยายน 1950 ชนะการรบในพื้นที่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของเกาหลีใต้ ในวันที่ 15 กันยายน 1950 ยกพลขึ้นบกบริเวณชายฝั่งทะเลตะวันตกของกรุงโซล ในวันที่ 26 กันยายน 1950 ยึดกรุงโซลกลับคืนมาได้รุกขึ้นเหนือข้ามเส้น 38° เหนือเข้าเกาหลีเหนือ ในวันที่ 19 ตุลาคม 1950 ยึดกรุงเปียงยางเมืองหลวงเกาหลีเหนือได้ รุกขึ้นเหนือเรื่อยไปถึงอุ่มน้ำยาสู (Yalu River) เป็นเส้นทางนำ้กันระหว่างเกาหลีเหนือกับ สาธารณรัฐประชาชนจีน จีนคอมมิวนิสต์มองว่ากองกำลังสหประชาชาติที่อุ่มน้ำยาสูเป็นการท้าทายจีนคอมมิวนิสต์และต้องการช่วยเกาหลีเหนือซึ่งเป็นประเทศร่วมอุดมการณ์การเมืองเดียวกันกับจีนคอมมิวนิสต์ ทั้งต้องการรักษาพื้นที่มิตรเกาหลีเหนือในเอเชียตะวันออกให้คงอยู่ต่อไป ในทางปฏิบัติในวันที่ 25 ตุลาคม 1950 จีนคอมมิวนิสต์เคลื่อนกองกำลังทหารเข้าช่วยเกาหลีเหนือ รุสเซียหนุนค้านอาวุธยุทธปัจจัย เป็นผลให้กองกำลังสหประชาชาติถูกใจด้วยต้องถอนตัวกลับไปยังพื้นที่เดือนพฤษจิกายน 1950 - มกราคม 1951 กองกำลังจีนคอมมิวนิสต์เป็นฝ่ายรุก นับจากเดือนพฤษจิกายน 1950 กองกำลังสหประชาชาติถูกกลับสู่เกาหลีใต้ กองกำลังสหประชาชาติพิทยามครึ่งอยู่ที่เส้น 38° เหนือ และในวันที่ 4 มกราคม 1951 กองกำลังจีนคอมมิวนิสต์ยึดกรุงโซลได้ การบรรช่วงเดือนพฤษจิกายน 1951- กรกฎาคม 1953 กองกำลังสหประชาชาติเป็นฝ่ายรุก และยุติสงครามเริ่มด้วยในวันที่ 14 มีนาคม 1951 กองกำลังสหประชาชาติยึดกรุงโซลกลับคืนมาได้ ในวันที่ 10 กรกฎาคม 1951 มีการพักรบชั่วคราวครั้งแรกเพื่อการเจรจา การเจรจาไม่เป็นผลการรบดำเนินต่อไป มีการเจรจาตกลงกันอีกในเวลาต่อมาและยุติสงครามได้ในวันที่ 27 กรกฎาคม 1953 ในสมัยประธานาธิบดี ไอแซนหาร์

ต้นปี 1951 เมื่อกองกำลังสหประชาชาติถูกกลับสู่เกาหลีใต้ครึ่งที่เส้น翰าน 38° เหนือ นายพลดักลาส แมคอาเธอร์ เกรงจีนคอมมิวนิสต์จะส่งกองกำลังจีนเพิ่มจากแนวหยูเรียนบุกเข้าใจนติ กองกำลังสหประชาชาติ ด้วยความคิดดังกล่าวในวันที่ 24 มีนาคม 1951 ได้เสนอแนวทางแก้ไข และยุติสงครามแก่ผู้บังคับบัญชาคือประธานาธิบดีทรัมป์คือให้ปฏิบัติการใช้กองเรือรบอเมริกัน

ปิดสัมภาษณ์และยิงโงมดีจิน ปฏิบัติการใช้ผู้บินทึ่งระเบิดในแต่เดิมให้ญี่ปุ่นเพื่อยุดยั่งจัน คอมมิวนิสต์ในการสนับสนุนเกาหลีเหนือและยุติสงครามเกาหลีรวมถึงให้การสนับสนุนจีนชาติคีด แต่เดิมให้ญี่ปุ่น ประธานาธิบดีทรูเมนไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอของนายพลแมคอาเซอร์ เพราะไม่ต้องการให้สังคมขยายตัวและต้องการให้สังคมอยู่ในดินแดนเกาหลีเท่านั้น จึงสั่งการให้นายพลแมคอาเซอร์คุมกองกำลังอยู่ที่ได้สืบขนาด 38° เหนือ ในดินแดนเกาหลีใต้ นายพลแมคอาเซอร์ไม่พอใจกล่าวว่า “เราต้องบ่ายรุนแรงในนโยบายของประธานาธิบดีทรูเมนครั้งนี้” ประธานาธิบดีทรูเมนในฐานะของทัพอเมริกันผู้บังคับบัญชาของพลแมคอาเซอร์สั่งปลดนายพลแมคอาเซอร์จาก การเป็นผู้บังคับบัญชาของกองกำลังอเมริกันภาคพื้นเอเชียตะวันออกในวันที่ 11 เมษายน 1951 และแต่งตั้งให้นายพลแมทธิว บี. ริดเวย์ (Matthew B. Ridgeway) ดำรงตำแหน่งนี้แทน

ท่าทีสหรัฐอเมริกาในสังคมเมื่อปี 1951 คือสหรัฐอเมริการ่วมมือกับออสเตรเลียและนิวซีแลนด์สักดักกันการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์ในภาคพื้นแปซิฟิกด้วยสนธิสัญญาแอนชัสปี 1951 (The Treaty of ANZUS of 1951)⁴² สืบเนื่องจากจีนคอมมิวนิสต์ยึดแต่เดิมให้ญี่ปุ่นได้ในวันที่ 1 ตุลาคม 1949 กองกำลังเกาหลีเหนือเคลื่อนรุกรานเกาหลีใต้ในวันที่ 25 มิถุนายน 1950 เป็นการเริ่มสังคมนิยม แลกกองกำลังจีนคอมมิวนิสต์เคลื่อนเข้าช่วยเหลือเกาหลีเหนือในวันที่ 25 ตุลาคม 1950 สหรัฐอเมริกาลงมติการแต่งขยายลัทธิคอมมิวนิสต์จากเอเชียตะวันออกสู่แปซิฟิก รวมถึงการลงมติการก้าวร้าวของญี่ปุ่นในแปซิฟิกในอนาคตเป็นผลให้ในวันที่ 1 กันยายน 1951 ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ และสหรัฐอเมริการายกต่อว่ากุ่มแอนชัส (The ANZUS Powers) ร่วมลงนามในสนธิสัญญาแอนชัสปี 1951 (The Treaty of ANZUS 1951) กำหนดร่วมมือกันดำเนินการทหารเพื่อต่อต้านการก้าวร้าวของกองกำลังชาติผู้ก้าวร้าว (คอมมิวนิสต์) ในแปซิฟิก ชาติสมาชิกได้ถูกก้าวร้าวถือว่าการก้าวร้าวนี้เกิดแก่สมาชิกทุกชาติด้วย

ประธานาธิบดีทรูเมนรอดพ้นจากการถูกกลบลับสังหารในปี 1950

ช่วงปี 1948-1952 ทำเนียบขาวอยู่ระหว่างการซ่อมแซมประธานาธิบดีทรูเมนและครอบครัวต้องย้ายมาพำนักระยะที่คฤหาสน์ (Blair House) ตรงข้ามทำเนียบขาว ในเวลาบ่ายของวันที่ 1 พฤษภาคม 1950 นั่งผู้ก่อการร้ายชาวเปอร์โตริโกสองคนปฏิบัติการลอบลับสังหารประธานาธิบดีทรูเมนขณะพักผ่อนที่คฤหาสน์ ปฏิบัติการลอบลับสังหารประธานาธิบดีสัมภានา เกรเชลิโอ ทอร์เรซโซ (Greselio Torresola) ถูกเจ้าหน้าที่ทำเนียบขาวยิงนาดเจ็บ ประธานาธิบดีทรูเมนปลดปล่อย เจ้าหน้าที่ทำเนียบขาวบาดเจ็บสองคน และเสียชีวิตหนึ่งคน

พระราชพันธิ์กันของการเลือกตั้งในปี 1952⁴³

นับจากปี 1950 จนเมริคันสืบศรัทธาในพระเดชไม่ตรึงใจได้การนำของประธานาธิบดี ทรูแมน เพราะหาวคลัวในลัทธิคอมมิวนิสต์รุสเซียที่แผ่ขยายมั่นคงในยุโรปต่อวันของการศึกษาบริหาร แปดชาติช่วงปี 1945-1948 สาธารณรัฐสังฆภูมิจินดอมมิวนิสต์ในแผ่นดินใหญ่ จีนในปี 1949 จีนคอมมิวนิสต์แสดงแสลง宣言มาภาพกองกำลังเข้าช่วยเกาหลีเหนือเริ่มในเดือนตุลาคม 1950 ในสังคามเกาหลี ประธานาธิบดีทรูแมนมีความขัดแย้งรุนแรงกับนายพลแมคอาเรอร์ในปี 1951 ในเรื่องส่งครม. เกาหลี ภายในประเทศมีความหวาดระวางให้ร้ายกล่าวหาภันว่าเป็นคอมมิวนิสต์ เพิ่มความแตกแยก เจ้าหน้าที่กระทำการทุจริตใช้ตำแหน่งหน้าที่แสวงหาผลประโยชน์ คำของถือน และคำยาเสพติด การเลือกตั้งปี 1952 พระเดชไม่ตรึงส่งแอดไอล อี. สตีเฟนสัน (Adlai E. Stevenson) ในตำแหน่งประธานาธิบดี จอห์น เจมส์ สปาร์คแมน (John J. Sparkman) ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี และริชาร์ด อีม. นิกสัน (Richard M. Nixon) ในตำแหน่งรองรองประธานาธิบดี ไอเซน ไฮวาร์ด สัญญาจะสร้างสันติภาพ ความนั่งคั่งเพื่องฟทางเศรษฐกิจและความก้าวหน้าสู่เมริค (Peace, Prosperity and Progress) ผลการนับคะแนนในวันที่ 4 พฤษภาคม 1952 ไอเซนไฮวาร์ชั้นการเลือกตั้งได้คะแนนมากเป็นอันดับหนึ่ง 442 คะแนนจากคณะกรรมการการเลือกตั้ง แอดไอล อี. สตีเฟนสันได้คะแนนเป็นอันดับสอง 89 คะแนนจากคณะกรรมการการเลือกตั้ง

2. สาธารณรัฐอเมริกายังไงได้การบริหารประเทศโดยดีไวท์ ดี. ไอเซนไฮวาร์ 1953-1961

ดีไวท์ ดี. ไอเซนไฮวาร์ (Dwight David Eisenhower 1890-1969) ประธานาธิบดีลำดับที่ 34 จากพระราชพันธิ์กัน นำการบริหารประเทศสองสมัยช่วงปี 1953-1961 (1953-1957, 1957-1961) ริชาร์ด อีม. นิกสันคือรองประธานาธิบดีตลอดแปดปีของประธานาธิบดีไอเซนไฮวาร์ ปัญหาที่ต้องเผชิญจะเป็นประธานาธิบดีคือการแทรกซึมของคอมมิวนิสต์ในการเมืองเมริคัน อบรมกันผิวดำ เรียกร้องสิทธิและเรียกร้องเลิกการแบ่งแยกเชื้อชาติ การก้าว้าวของคอมมิวนิสต์ในเอเชีย แอฟริกา และละตินเมริค และรุสเซียก้าวล้ำหน้าสาธารณรัฐอเมริกาในโครงการอวากาศ เป็นต้น

ผลงานการบริหารกิจการภายในประเทศของประธานาธิบดีดีไวท์ ดี. ไอเซนไฮวาร์ ช่วงปี 1953-1961

ในสังคามโลกครั้งที่ 2 (1939-1945) ไอเซนไฮวาร์ในปี 1943 ได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้บัญชาการสูงสุดแห่งกองกำลังสัมพันธมิตรในสมรภูมิยุโรป (The Supreme Commander of the

Allied Expeditionary Force in Europe) และในปี 1950 ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้บัญชาการสูงสุดแห่งนาโต้ในสมรภูมิยุโรป (The Supreme Commander of NATO Forces in Europe) ในปี 1953 เมื่อเป็นประธานาธิบดีนำการบริหารประเทศ การจัดตั้งคณะกรรมการรัฐบาลจึงยึดหลักในแนวเดียวกันกับการกำหนดตัวบุคคลในกองกำลังเน้นความสามารถของบุคคลนั้น ๆ เป็นประการสำคัญ แผนริพับลิกันทันสมัย (The Modern Republicanism) ถูกใช้เป็นแนวทางเพื่อการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจและสังคมภายในอเมริกา โดยยึดตามแนวแผนข้อตกลงใหม่ของประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ และแผนข้อตกลงที่ยุติธรรมของประธานาธิบดีทรูแมน แต่ดำเนินการอย่างประหัต รอบคอบ เพิ่มเติม และปรับเปลี่ยนสู่ความเปลี่ยนแปลงเพื่อความก้าวหน้าของสหรัฐอเมริกา (Time for a Change) รวมทั้งเน้นความร่วมมืออย่างใกล้ชิดแนวแเน่นกับชาติสัมพันธมิตรเพื่อสักดิ้นยั่งยืนของการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ ภายใต้แผนริพับลิกันทันสมัยประภากฎผลงานโดยเด่นชั่วปี 1953-1961 ดังต่อไปนี้

1. **ดูแลสังคม** เริ่มด้วยประธานาธิบดีไอเซนไฮร์เห็นความจำเป็นในการจัดตั้งหน่วยงานระดับกระทรวงรับผิดชอบโดยตรงในเรื่องสาธารณสุข การศึกษาและงานสวัสดิการ เป็นผลผลักดันให้รัฐสภาในวันที่ 30 มีนาคม 1953 ยกเลิกสำนักงานความมั่นคงกลาง (The Federal Security Agency-FSA) จัดตั้งกระทรวงสาธารณสุข การศึกษาและงานสวัสดิการ (The Department of Health, Education, and Welfare)⁴⁴ มีนาง โอลีวีต้า ซี. ขอบบี (Oveta C. Hobby) เป็นรัฐมนตรีประจำกระทรวง (นางขอบบี เป็นรัฐมนตรีหญิงคนที่สองในประวัติศาสตร์การเมืองสหรัฐอเมริการัฐมนตรีหญิงคนแรกคือ นางฟรานซีส เพอร์กินส์ รัฐมนตรีหญิงกระทรวงแรงงานช่วงปี 1933-1945 ในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์) ประกาศที่สองของยาการประกันสังคม (Social Security) รัฐสภาอนุมัติงบประมาณเพื่อการสร้างโรงพยาบาลเพิ่ม เพื่อเป็นทุนศึกษาวิจัยค้นคว้าฯ ใหม่ ผลคือในวันที่ 12 เมษายน 1955 นายแพทย์约納斯 อี. แซลค (Dr.Jonas E. Salk)⁴⁵ ค้นพบวัคซีนโปลิโอ (Polio Vaccine) ประกาศที่สี่ในปี 1955 รัฐสภาอนุมัติงบประมาณ \$500 ล้านเพื่อการเก็บภาษีลดความ不公平และอัตลักษณ์ แล้วพัฒนาสังคมเมืองให้น่าอยู่

2. **สนับสนุนรัฐบาลครั้ง** และเอกสารในการดำเนินธุรกิจภายในได้แผนริพับลิกันทันสมัยประธานาธิบดีไอเซนไฮร์มุ่งลดบทบาทการแทรกแซงของรัฐบาลกลางในงานของรัฐบาลครั้ง และธุรกิจเอกชน พลางงานประการแรกคือในปี 1953 โอนธุรกิจนำมั่นชาญฝั่งทะเลแก่รัฐบาลครั้ง

สืบเนื่องมาจากการได้แย่งกันเรื่องรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลครรภ์มิกรรมสิทธิ์ (เป็นเจ้าของ) ในน้ำมันบริเวณชายฝั่งฟลอริดา หลุยส์เซบนา เท็กซัส และแคลิฟอร์เนีย ปัญหากรรมสิทธิ์ในน้ำมันบริเวณชายฝั่งยุติในวันที่ 22 พฤษภาคม 1953 เมื่อประธานาธิบดีไอเซ่นชาวร์ลงนามเห็นชอบในกฎหมายน้ำมันปี 1953 (The Tidelands Oil Bill of 1953)⁴⁶ กำหนดให้รัฐบาลครรภ์มิกรรมสิทธิ์เห็นอน้ำมันบริเวณชายฝั่งมีระยะเวลาห่างจากชายฝั่งไกลออกไปสันไนล์ ยกเว้นฟลอริดา และเท็กซัสมิกรรมสิทธิ์เห็นอน้ำมันบริเวณชายฝั่งมีระยะเวลาห่างจากชายฝั่งทะเลออกไปสินไนล์ครึ่งปีการที่สองรัฐบาลครรภ์มิกรรมสิทธิ์ดำเนินการศึกษาภายในรัฐ ภายใต้การนำของประธานาธิบดีไอเซ่นชาวร์ รัฐสภาพฎิเสธการเข้าแทรกแซงเรื่องการศึกษาภายในรัฐโดยเฉพาะในเรื่องการจัดสรรงบประมาณสร้างโรงเรียนใหม่และการเพิ่มเงินเดือนครู ด้วยเกรงว่าการสนับสนุนค้านการเงินเพื่อการศึกษาแก่รัฐบาลครรภ์จะเป็นทางนำรัฐบาลกลางเข้าแทรกแซงควบคุมอำนาจรัฐบาลครรภ์ แต่เมื่อรัสเซียปล่อยดาวเทียมสพุทnik (Sputnik) ขึ้นในวันที่ 4 ตุลาคม 1957 เป็นผลให้รัฐสภาพต้องบังคับใช้กฎหมายการศึกษาปีองกันชาติปี 1958 (The National Defense Education Act of 1958) ในวันที่ 2 กันยายน 1958 กำหนดสาระสำคัญประการหนึ่งคือ รัฐบาลกลางให้การถ่ายเงินเพื่อการศึกษาแก่นิสิตที่มุ่งศึกษาในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ อันถือได้ว่ารัฐบาลกลางต้องกลับมาแทรกแซงในเรื่องการศึกษาในอำนาจจัดการของรัฐบาลครรภ์เพื่อให้การศึกษามีคุณภาพ ประการที่สามรัฐบาลกลางเลิกการแบ่งบันกับธุรกิจเอกชน ที่เห็นเด่นชัดปรากฏคือรัฐบาลกลางยุบเลิกหน่วยงานของรัฐบาลที่ทำธุรกิจบางประเภทแบ่งกับธุรกิจเอกชน เช่น ธุรกิจสร้างภาพบันทึก ธุรกิจโรงเเรม ธุรกิจเดินเรือ ธุรกิจสร้างถนน และธุรกิจผลิตยาง และส่งเสริมสนับสนุนให้เอกชนเป็นผู้ดำเนินธุรกิจดังกล่าว ประการที่สี่รัฐบาลกลางเปิดโอกาสให้เอกชนร่วมใช้พลังงานปรมาณูสร้างงานยานสันติ สืบเนื่องจากในวันที่ 8 ธันวาคม 1953 ประธานาธิบดีไอเซ่นชาวร์ก่อตั้งปรารถนาที่ประชุมสมัชชาองค์การสหประชาชาติ ในเรื่องปรมาณูเพื่อยานสันติ (Atoms for Peace)⁴⁷ กระตุ้นให้มีการศึกษาค้นคว้าวิจัยประประโยชน์ของพลังงานปรมาณูเพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในยานสันติ ด้วยคำกล่าวในครั้นนี้รัฐสภาพปี 1954 นำสู่การประยุตติกฎหมายพลังงานปรมาณูปี 1946 (The Atomic Energy Act of 1946) เปิดโอกาสในธุรกิจอุดสาหกรรมเอกชนอเมริกันร่วมศึกษาค้นคว้าวิจัยประโยชน์ของพลังงานปรมาณูเพื่อนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในยานสันติด้วย ประการที่ห้ากระตุ้นการค้าเสรีในธุรกิจเอกชน สืบเนื่องจากในสังคมโลก (1950-1953) ประธานาธิบดีทรูแมนประกาศคุ้มราคาน้ำมันค่าและค่าจ้างแรงงาน เพราะสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมในสังคมโลกต้องการตรึงราคาน้ำมันค่า ต้องการให้ถูกจ้างแรงงานพอใจในอัตราค่าจ้างแรงงานชั่วโมงละ 75 เซนต์และไม่

นัดหยุดงาน ทันทีที่การเจราฯติดสิ่งความก่อหลีเป็นที่เรียบร้อยในเดือนกรกฎาคม 1953 ประธานาธิบดี ไอเซน豪ว์ประธานาธิบดีเลิกการคุณราคานิสก้า และคุณค่าจ้างแรงงาน อันมีผลกระตุ้นให้เกิดการค้า เสริมการแบ่งขันกันอย่างมากในเรื่องคุณภาพและราคาสินค้าซึ่งเกิดประโยชน์แก่ผู้บริโภคคน อเมริกัน ในเรื่องอัตราค่าจ้างแรงงานในปี 1954 รัฐสภากำหนดอัตราค่าจ้างแรงงานต่ำสุดจาก 75 เซนต์เป็น \$1

3. จัดตั้งวิทยาลัยทัพอากาศในปี 1954 รัฐสภากำหนดการจัดตั้งวิทยาลัยทัพบก (The U.S. Military Academy)⁴⁸ ในวันที่ 16 มีนาคม 1802 ในสมัยประธานาธิบดีจอห์น อดัมส์ เปิด ดำเนินการสอนในวันที่ 4 กรกฎาคม 1802 ที่เมืองเวสเพอร์ท (West Point) นิวยอร์ก วิทยาลัยทัพ เรือ (The U.S. Naval Academy)⁴⁹ เริ่มจัดตั้งด้วยการเป็นโรงเรียนนายเรือ (The Naval School) ใน วันที่ 10 ตุลาคม 1845 ในสมัยประธานาธิบดีเจมส์ เค. โพคที่เมืองแอนโนนาโพลิส (Annapolis) แมรี แลนด์ และในปี 1850 ยกฐานะเป็นวิทยาลัยทัพเรือ ในสมัยประธานาธิบดีไอเซน豪ว์เห็นความจำ เป็นต้องสอนฝึกปฏิบัติการทางอากาศอย่างถูกต้องมีประสิทธิภาพเป็นผลให้มีการจัดตั้งวิทยาลัยทัพ อากาศ (The U.S. Air Force Academy)⁵⁰ ในวันที่ 1 เมษายน 1954 เริ่มที่เมืองเดนเวอร์ (Denver) โคโลราโด และในปี 1957 ตั้งถาวรบริเวณพื้นที่ใกล้เมืองโคโลราโด สปริงส์ (Colorado Springs) โคโลราโด

4. จัดสรรงบประมาณการใช้จ่ายอย่างมีประสิทธิภาพได้ดุลยภาพในปี 1956⁵¹ การ สร้างดุลยภาพในงบประมาณเป็นเรื่องยากลำบาก เพราะการบริหารประเทศแบบทุกสมัยที่ผ่านมา รายจ่ายมีมากกว่ารายได้ ปรากฏชัดเจนในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ (1933-1945) ความพยายามจัดสรรงบประมาณให้ได้ดุลยภาพคือรายจ่ายใกล้เคียงหรือน้อยกว่ารายได้เป็นเป้า หมายหนึ่งของแผนริพับลิกันทันสมัย ประธานาธิบดีไอเซน豪ว์ไม่เห็นด้วยกับการลดการเก็บภาษี รายได้เพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ เพราะเป็นการลดเงินรายได้ของรัฐบาล ประธานาธิบดีไอเซน豪ว์เห็น ด้วยกับการลดรายจ่ายของรัฐบาล ต้องใช้วิธีประยุคโลกการใช้จ่ายเงินซึ่งในสิ่งไม่จำเป็น ต้องยุบ เลิกหน่วยงานของรัฐที่เป็นคู่แข่งขันกับธุรกิจเอกชน เช่น ในธุรกิจสร้างภาพยนตร์ ธุรกิจเดินเรือ และ ธุรกิจโรงเเรมเป็นต้น ธุรกิจดังกล่าวควรเป็นธุรกิจของเอกชน การยุบเลิกหน่วยงานของรัฐที่เป็นคู่ แข่งกับธุรกิจเอกชนช่วยลดรายจ่ายของรัฐบาลได้เป็นอย่างมาก และต้องลดเงินซ่อมเหลือชาติพันธมิตร ด้วย การควบคุมรายจ่ายอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นผลให้งบประมาณปี 1956 รายจ่ายมีอัตราณัต้นน้อยกว่า รายได้ รัฐบาลมีเงินงบประมาณเหลือเป็นครั้งแรกในรอบแปดปี

5. ช่วยเหลือเกษตรกร สืบเนื่องจากช่วงปี 1942-1954 เริ่มจารัฐบาลอเมริกันในสมัยประธานาธิบดีแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ โอบอุ้มเกษตรกรด้วยการประกันราคaphilic ผลไม่อนตากตัว (fixed or rigid price) ในอัตรา 90% ของมูลค่าผลิตผล (parity) แต่มีราคาผลิตผลคงที่ ช่วงปี 1952-1956 (เพราะเกษตรกรอเมริกันถูกเย่งตลาดต่างประเทศ การเพิ่มนากขึ้นของจำนวนเกษตรกรและปริมาณผลผลิตผลมีจำนวนมากกว่าความต้องการบริโภค) รัฐบาลอเมริกันคงการประกันราคaphilic ผลตากตัวในอัตราเดิม 90% ของมูลค่าผลิตผล เป็นผลให้เกษตรกรอเมริกันพากันนำผลิตผลได้แก่ ข้าวสาลี (Wheat) ข้าวโพด ฝ้าย ใบยาสูบ และข้าว (rice) นาข่ายให้รัฐบาลในราคายังคงเดิม ดึงดูดคนงานไปหานคร โดยรัฐบาลอเมริกันผู้รับซื้อของก็ไม่รู้ว่า เมื่อไรจะจำหน่ายผลผลิตออกสู่ตลาดได้ ด้วยสภาพและปัญหาดังกล่าวเป็นผลให้รัฐบาลต้องหันมาสนับสนุนเกษตรกรในระบบประชานาธิบดี ไอยเซนชาเวอร์ ให้ยกเลิกวิธีการประกันราคaphilic ผลตากตัวในอัตรา 90% ของมูลค่าผลิตผลโดยให้มีการกำหนดการประกันราคaphilic ผลใหม่ที่ยืดหยุ่น ได้แก่ กำหนดประกันราคaphilic ผลในอัตรา 75%-90% ของมูลค่าผลิตผล ด้วยกฎหมายเกษตรกรรมปี 1954 มีผลทำให้เกษตรกรมีเงินได้จากการผลิตลดลง เกษตรกรลดการปลูกพืชประเภทลันตลาดและหันไปปลูกพืชประเภทที่เป็นที่ต้องการของตลาดแทน และเพื่อเป็นการช่วยเหลือเกษตรกรที่เลิกหรือลดการปลูกพืชลันตลาด รัฐบาลอเมริกันเสนอแผนธนาคารดิน (The Soil Bank Program) โดยรัฐสภาพร่วมเป็นกฎหมายเกษตรกรรมหรือธนาคารดินปี 1956 (The Agricultural Act or The Soil Bank Act of 1956)⁵² มีผลใช้ในวันที่ 28 พฤษภาคม 1956 กำหนดช่วยเหลือเกษตรกรที่ลดหรือเลิกปลูกพืชประเภทลันตลาด (ข้าวโพด ข้าวสาลี ฝ้าย ข้าว และใบยาสูบ) ให้เข้าร่วมในแผนธนาคารดิน โดยใช้ที่ดินดังกล่าวเพื่อการทำปศุสัตว์ ปลูกป่า ปลูกดินไม้ประเภทหายากหรือสวยงาม ทำอ่างเก็บกักน้ำ และคงการอนุรักษ์ดินให้มีสภาพดีดังเดิม เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการจะได้รับเงินตอบแทนจากรัฐบาล ผลคือมีเกษตรกรจำนวนมากเข้าร่วมแผนธนาคารดินและปลายปี 1958 ด้วย แผนธนาคารดินรัฐบาลต้องจ่ายเงินตอบแทนแก่เกษตรกรถึง \$1.6 พันล้าน

6. คูแลดูแลจ้างแรงงาน สถาบันแรงงานช่วงทศวรรษ 1950 รวมตัวหนีภัยแหน่ง มีความแข็งแกร่ง มีอำนาจต่อรองกับรัฐบาลและนายจ้าง (ในปี 1954 รัฐสภาพรับตัวคนงานต่างด้าวจาก 75 ประเทศ เป็น \$1) มีเงินจำนวนมากหมุนเวียนในสถาบัน มีการจัดเงินกองทุนสวัสดิการแก่สมาชิก และมีการผนึกกำลังครั้งสำคัญในวันที่ 5 ธันวาคม 1955 โดยสหพันธ์อเมริกันแห่งแรงงาน (The American Federation of Labor-AF of L) ได้รวมตัวกับองค์การคองเกรสแห่งอุตสาหกรรม

(The Congress of Industrial Organizations - CIO) เกิดเป็นองค์การแรงงานใหม่ภายใต้ชื่อ The AFL-CIO⁵⁴ มีสมาชิก 16 ล้านคนช่วงปี 1957-1958 คณะกรรมการรัฐสภานำโดยบุพิสันชาติของหันเบล. แมคเคลลัน (John L. McClellan) เปิดเพื่อว่ามีการทุจริตโดยคณะกรรมการบริหารสหภาพแรงงาน มีการสอบสวนและพิจารณาลงโทษ เพื่อการแก้ไขและป้องกันปัญหาทุจริต รัฐสภาในวันที่ 14 กันยายน 1959 ผ่านกฎหมายรายงานและเปิดเผยการบริหารแรงงานปี 1959 (The Labor-Management Reporting and Disclosure Act of 1959)⁵⁵ ผู้ควบคุมการบริหารงานภายใต้สหภาพแรงงานและต่อต้านการกระทำการทุจริตของเจ้าหน้าที่สหภาพแรงงานกำหนด หนึ่งห้ามคอมมิวนิสต์หรือผู้เคยทำพิศทางอาญาด้วยไทยเป็นเวลาอย่างน้อยห้าปี เจ้าเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างสหภาพแรงงาน สองห้ามการรวมตัวต่อต้านเป็นครั้งที่สองและประท้วงในรูปแบบใด ๆ ทั้งสิ้น สามกำหนดให้สหภาพแรงงานเสนอรายงานประจำปีในรายละเอียดการใช้จ่ายเงินแก่รัฐมนตรีกระทรวงแรงงาน สี่กำหนดให้นายจ้างรายงานการกู้ยืมเงินและการจ่ายคืนเงินที่นายจ้างทำกับสหภาพแรงงานรวมถึงรายจ่ายที่นายจ้างจ่ายแก่ที่ปรึกษาสหภาพแรงงาน ห้ากำหนดให้องค์การแรงงานจัดการเลือกตั้งเพื่อเลือกคณะกรรมการบริหาร และประธานอย่างน้อยหก ๆ ห้าปี และหกกำหนดให้สมาชิกแรงงานทุกคนมีสิทธิเข้าร่วมประชุมสังตัวแทนรับการเลือกตั้งและมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง

7. ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาในปี 1958 สืบเนื่องมาจากการก้าวหน้าในโครงการ
อวกาศของรัสเซีย⁵⁶ โดยในวันที่ 4 ตุลาคม 1957 รัสเซียส่งดาวเทียม (satellite) ดวงแรกชื่อสputnik
I (Sputnik I) น้ำหนัก 83.5 กิโลกรัม (184 ปอนด์) สู่อวกาศโคจรรอบโลกอันเป็นการเปิดยุคของอวกาศ
(The Space Age) และในวันที่ 3 พฤศจิกายน 1957 รัสเซียส่งดาวเทียมดวงที่สองชื่อ สputnik II
(Sputnik II) น้ำหนัก 507 กิโลกรัม (1120 ปอนด์) พร้อมสุนัขชื่อ ไอลกา (Laika) สู่อวกาศโคจรรอบ
โลก คณอเมริกันตกใจและมึนงงกับความก้าวหน้าในโครงการอวกาศของรัสเซียซึ่งก้าวล้ำหน้า
สหรัฐอเมริกา (สามารถโผล่และสำรวจอวกาศได้ก่อน) นีคณอเมริกันบางกลุ่มหวาดกลัวไปว่าในเมื่อรัสเซียสามารถปล่อยดาวเทียม
ขึ้นไปโคจรในอวกาศได้ ในอนาคตรัสเซียอาจยิงจรวดขึ้นไปในอวกาศ (missile) โจมตีสหรัฐอเมริกาและ
ทำลายเมืองใหญ่อีกด้วย เพราะโอลิเวอร์รูว์ว่าในเดือนสิงหาคม 1957 รัสเซียผลิตจรวดขึ้นไปในอวกาศยิงขึ้น
ทวีปไปได้และทดลองยิงเป็นครั้งแรก (The Intercontinental Ballistic Missile - ICBM)⁵⁷ พร้อมกันนี้
ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์ระบบการศึกษาของสหรัฐอเมริกาว่าต้องกว่ารัสเซียและเห็นควรมีการ
ปรับปรุงเพิ่มการเรียนการสอนในวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ประธานาธิบดีไอแซนยาวร์สัง⁵⁸
ติดตามความก้าวหน้าในโครงการอวกาศของรัสเซียอย่างใกล้ชิดและเห็นควรปรับปรุงเพิ่มการเรียน

การสอนในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ขวัญและกำลังใจคนอเมริกันดีขึ้นในวันที่ 31 มกราคม 1958 เมื่อสหรัฐอเมริกาสามารถส่งดาวเทียมดวงแรกชื่อ เอ็กเพลอร์ 1 (Explorer 1) สู่อวกาศโครงการรอบโลก ในวันที่ 17 มีนาคม 1958 สหรัฐอเมริกาส่งดาวเทียมดวงที่สองชื่อ แวนการ์ด 1 (Vanguard 1) สู่อวกาศโครงการรอบโลก ดาวเทียมดวงแวนการ์ด 1 รายงานว่าโลกมีรูปร่างคล้ายผลลูกแพร์ (pear) ทั้งนี้รัฐบาลอเมริกันเห็นความจำเป็นต้องมีหน่วยงานศึกษาด้านควิวิจัยและพัฒนางานด้านการบินและการบิน เป็นผลให้ในวันที่ 29 กรกฎาคม 1958 รัฐสภากำหนดจัดตั้งองค์กรอวกาศและการบินแห่งชาติ หรือองค์การนาซา (The National Aeronautics and Space Administration - NASA)⁵⁸ รับผิดชอบศึกษาด้านควิวิจัยงานอวกาศรวมถึงสำรวจงานอวกาศด้านการทหาร องค์การนาซาเป็นหน่วยงานหนึ่งในกระทรวงกลาโหม เพื่อความก้าวหน้าในโครงการอวกาศในอนาคต นอกจากนี้ รัฐบาลอเมริกันเห็นความจำเป็นต้องมีการปรับปรุงเพิ่มการเรียนการสอนในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เป็นผลให้ในวันที่ 2 กันยายน 1958 รัฐสภาผ่านกฎหมายการศึกษาป้องกันชาติปี 1958 (The National Defense and Education Act of 1958 - NDEA)⁵⁹ กำหนดปรับปรุงหลักสูตรระดับมัธยมเพิ่มการเรียนการสอนในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ จัดตั้งเงินกองทุน \$887 ล้านให้นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ที่มั่นใจจะอาชีพครุและเลือกเรียนวิชาเอกในสาขาวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาและโทรทัศน์ ได้ภัยเงินเพื่อการศึกษาในอัตราดอกเบี้ยต่ำ และผ่อนจ่ายคืนระยะยาว

8. ขยายเส้นทางถนนตาม ด้วยเล็งเห็นความสำคัญของการคมนาคมเป็นผลให้ในปี 1956 รัฐบาลกำหนดระบบเส้นทางหลวงเชื่อมระหว่างรัฐ (The Interstate Highway System) มีผลในทางปฏิบัติโดยรัฐสภาในวันที่ 29 มิถุนายน 1956 ผ่านกฎหมายเส้นทางหลวงเชื่อมระหว่างรัฐปี 1956 (The Interstate Highway Act or The Federal - Aid Highway Act of 1956)⁶⁰ กำหนดจัดสรรงบประมาณ \$31 พันล้าน สร้างเส้นทางหลวงเชื่อมระหว่างรัฐระยะทางยาว 41,000 ไมล์ ให้แล้วเสร็จใน 13 ปี (1956-1969) รัฐบาลลงทุนเพิ่มเงินในการสร้าง 90 เปอร์เซนต์ รัฐบาลครุรับผิดชอบเงินในการสร้างเพียง 10 เปอร์เซนต์เท่านั้น จุดมุ่งหมายของการมีเส้นทางหลวงเชื่อมระหว่างรัฐ คือการแก้ไขผลทางการเมืองเพื่อความคล่องตัวในการเคลื่อนกองกำลังทหารไปในทุกส่วนของประเทศเพื่อการระจับเหตุภัยในและภายนอก ประการที่สองคือผลทางเศรษฐกิจ เพื่อการเสริมความแข็งแกร่งแก่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพื่อความคล่องตัวทางการค้า เพื่อทดสอบความดื้อยประสิทธิภาพในการให้บริการของธุรกิจรถไฟ ประการที่สามคือผลทางสังคมเพื่อกระตุ้นการขยายตัวของสังคมและชุมชนชานเมือง

9. สืบทอดแก่ไขปัญหาการแบ่งแยกเหยื่อผิว ขั้นตอนในการเลือกตั้งปี 1952 ของประธานาธิบดีไอเซ่นหาร์คเคนสนับสนุนส่วนหนึ่งมาจากคนอเมริกันผิวคำชากรัฐเวอร์จิเนีย เทนเนสซี ฟลอริดา เท็กซัส แคลิฟอร์เนีย มิชิแกน นิวยอร์ก เพนซิลเวเนีย และไอโอวา ประธานาธิบดีไอเซ่นหาร์รู้ดีว่าคนอเมริกันผิวคำเรียกร้องการแก้ปัญหาแบ่งแยกเหยื่อผิวในสหราชอาณาจักร ในการปฎิบัติประธานาธิบดีไอเซ่นหาร์พยายามดำเนินการเพื่อแสดงให้โลกได้เห็นว่า อเมริกันผิวคำ ได้รับการยอมรับให้มีความเท่าเทียมกับคนอเมริกันผิวขาว

ดังได้เคยทราบมาแล้วว่า ในปี 1896 ศาลฎีกานิ่มคำพิพากษาแบ่งแยกแต่เท่าเทียมกัน (separate but equal 1896) ทั้งนี้การแบ่งแยกไม่ถือเป็นการเหยื่อผิว ขบวนการเคลื่อนไหวเรียกร้องสิทธิของ อเมริกันผิวคำ (The Civil Rights Movement) ทำเป็นรูปแบบเริ่มในปี 1909 ภายใต้การดำเนินการ ของสมาคมแห่งชาติเพื่อความก้าวหน้าของชนผิวสี (The National Association for the Advancement of Colored People - NAACP) ปฏิบัติต่อต้านโจนต์ไม่ยอมรับสภาพเมริกันผิวคำเป็นชนชั้นสอง ใน สังคมอเมริกัน (second-class citizenship) และมักนำคดีอเมริกันผิวคำที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมสู่ การชี้ขาดด้วยคำพิพากษาศาลฎีกาน การแบ่งแยกเหยื่อผิวได้รับความเป็นธรรมครั้งแรกในปี 1954 คนอเมริกันผิวคำได้ใช้กฎหมายและประธานาธิบดีไอเซ่นหาร์ยอมรับสนับสนุนในคำพิพากษาศาลฎีกาน ในคดีบราวน์ : สถาการศึกษาแห่งโทเพก้า 1954 (The Brown : Board of Education of Topeka 1954)⁶¹ คดีนี้เกิดขึ้นที่เมืองโทเพก้า แคนซัส เรื่องเกิดจากลินดา บราวน์ (Linda Brown) เด็ก อเมริกันผิวคำไม่ต้องการเข้าเรียนในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมของเด็กผิวขาวซึ่งอยู่ห่างไกลจากบ้าน มาก แต่ต้องการเข้าเรียนในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมของเด็กผิวขาวซึ่งใกล้บ้าน สถาการศึกษา แห่งเมืองโทเพก้ายึดมั่นในหลักแบ่งแยกแต่เท่าเทียมกัน ไม่ยอมให้ลินดา บราวน์เข้าเรียนในโรง เรียนรัฐบาลระดับประถมของเด็กผิวขาว สมาคมแห่งชาติเพื่อความก้าวหน้าชนผิวสีนำคดีนี้สู่การ พิพากษาศาลฎีกาน คำพิพากษานี้เป็นในวันที่ 17 พฤษภาคม 1954 กำหนดห้ามแบ่งแยกผิวในโรง เรียนระดับประถมและระดับมัธยมของรัฐบาล (public school) การแบ่งแยกผิวเป็นการขัดต่อท แก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่สิบสี่ (ผู้ใดเกิดในสหราชอาณาจักรเป็นประชากรอเมริกัน ได้รับการ คุ้มครองเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมายอเมริกัน) คำพิพากษาปี 1954 เป็นการกลับคำพิพากษาปี 1896 (แบ่งแยกแต่เท่าเทียมกัน) เพื่อย้ายให้คำพิพากษาปี 1954 มีผลในการปฎิบัติอย่างจริงจังในวันที่ 31 พฤษภาคม 1954 ศาลฎีกานสั่งให้โรงเรียนรัฐบาลระดับประถมและระดับมัธยมของรัฐบาลที่เคยรับ แต่เด็กอเมริกันผิวขาวต้องรับเด็กอเมริกันผิวคำเข้าร่วมเรียนด้วย โรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ปฎิบัติ ตามคำสั่งของศาลฎีกาน ยกเว้นโรงเรียนรัฐบาลทางใต้ต่อต้านเพิกเฉยต่อคำสั่งศาลฎีกาน และคนผิว

ขาวหัวรุนแรงที่ยึดมั่นในการแบ่งแยกเหยียดผิวได้รวมตัวกันกลุ่มที่เด่นภายใต้ชื่อผู้ปักธงของพลเมืองผิวขาว (The White Citizens' Committees) ต่อต้านการต้องให้เด็กผิวขาวต้องเรียนร่วมชั้นกับเด็กผิวคล้ำ ผลงานประการที่สองคือประธานาธิบดีไอแซนฮาเวอร์เข้าร่วงรัฐบาลวิกฤติการแบ่งแยกเหยียดผิวที่ลิตติล ร็อกปี 1957 (The Little Rock Crisis 1957)⁶² เรื่องเกิดจากกลุ่มเดือนกันยายน 1957 เด็กผิวคล้ำทั้งหมดในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมปลายที่เมืองลิตติลร็อก อาร์คันซอ (The Central High School - Little Rock, Arkansas) โรงเรียนมัธยมปลายแห่งนี้รับเฉพาะเด็กผิวขาวเข้าเรียนเท่านั้น ผู้ว่าการรัฐอาร์คันซอคือออร์เวล อี. ฟอบัส (Orval E. Faubus) สั่งกองทหารอาร์คันซอ (Arkansas National Guard) ประจำการหน้าโรงเรียนไม่ให้เด็กผิวคล้ำทั้งหมดเข้าลงทะเบียนเรียน เป็นการขัดต่อคำพิพากษาปี 1954 คำขอร้องให้ยุติการกระทำการของประธานาธิบดีไอแซนฮาเวอร์ต่อผู้ว่าการรัฐอาร์คันซอไม่เป็นผล อย่างเป็นการเร่งด่วนประธานาธิบดีไอแซนฮาเวอร์ผลักดันรัฐสภาผ่านกฎหมายสิทธิพลเมืองปี 1957 (The Civil Rights Act of 1957)⁶³ กำหนดใช้กองกำลังทหารของรัฐบาลกลางเพื่อการปกป้องสิทธิพลเมืองอเมริกัน พร้อมจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิพลเมือง (The U.S. Commission on Civil Rights) ศึกษาแก้ไขปัญหา กฎหมายสิทธิพลเมืองปี 1957 เป็นกฎหมายสิทธิพลเมืองฉบับแรกที่ผ่านรัฐสภาในบ้านจากสิ้นสมัยบูรณะพีนฟู (The Reconstruction Period 1863-1877) นำสู่การเคลื่อนกองกำลังทหารของรัฐบาลกลาง (The Federal Troops) จำนวน 1100 คน เข้าร่วงเหตุการณ์ในวันที่ 24 กันยายน 1957 คงการคุ้มกันเด็กผิวคล้ำทั้งหมดจนถึงวันที่ 27 พฤศจิกายน 1957 ต้นปี 1958 สถาการศึกษาอาร์คันซอพยายามอุทธรณ์ขอเลื่อนการเรียนร่วมชั้นของเด็กผิวคล้ำและเด็กผิวขาวในโรงเรียนระดับมัธยมปลายในอาร์คันซอต่อศาลฎีกา ในเดือนกันยายน 1958 ศาลฎีกากฎิเสธคำอุทธรณ์ของสถาการศึกษาอาร์คันซอ และประกาศย้ำให้ยุติการแบ่งแยกผิวในโรงเรียนรัฐบาลทุกระดับอย่างเร็วที่สุด โรงเรียนมัธยมปลายในอาร์คันซอต้องยื่นปฏิบัติตามคำสั่งศาลฎีกา เด็กผิวคล้ำได้เรียนร่วมชั้นกับเด็กผิวขาวภายใต้การคุ้มครองของผู้ดูแลรักษาความสงบของตำรวจ ผลงานประการที่สามคือประธานาธิบดีไอแซนฮาเวอร์ในวันที่ 21 เมษายน 1960 ลงนามในกฎหมายสิทธิพลเมืองปี 1960 (The Civil Rights Act of 1960)⁶⁴ เหตุที่นาของกฎหมายสิทธิพลเมืองปี 1960 สืบเนื่องมาจากการตุ่นร้ายทางใต้ (มิสซิสซิปปีนี อะลาบามา จอร์เจีย คაโรไลนาใต้และหลุยส์เซียน่า) ปฏิบัติการหลักเลี่ยงการลงทะเบียนใช้สิทธิลงคะแนนของคนอเมริกันผิวคล้ำ กฎหมายสิทธิพลเมืองปี 1960 กำหนดให้อำนาจรัฐบาลกลางเข้าจัดการในรัฐใดที่มีปัญหาด้วยปฏิบัติการหลักเลี่ยงการลงทะเบียนใช้สิทธิลงคะแนนของคนอเมริกันผิวคล้ำ

ปฏิบัติการของบุนวนการเรียกร้องสิทธิโดยคนอเมริกันผิวค่าเพื่อเลิกการแบ่งแยกเหยียดผิวในกลางทศวรรษ 1950 ที่เด่นมีสองเรื่องคือ กรณีนางโรزا พาร์ค และบทบาทของมาร์ติน ลูเซอร์ คิง กรณีโรزا พาร์ค 1955 (The Rosa Parks Case 1955)⁶⁵ เกิดขึ้นในวันที่ 1 ธันวาคม 1955 บนรถโดยสารแล่นในเมืองมอน哥เมอรี่ (Montgomery) อะลามาโน โดยนางโรزا พาร์ค สตรีอเมริกันผิวค่ามีอาชีพเย็บผ้า เข้านั่งในที่นั่งค่อนมาทางหน้ารถในส่วนที่นั่งจัดให้คนอเมริกันผิวขาว (White Only) เมื่อมีผู้โดยสารอเมริกันชาวยิวขาวเข้ามานั่งบนรถโดยสาร นางโรزا พาร์ค ปฏิเสธการให้ที่นั่งแก่ผู้โดยสารอเมริกันชาวยิวขาว และไม่ยอมข้ายไปปั่งท้ายรถในส่วนที่นั่งจัดให้แก่คนอเมริกันผิวสี (Colored Only) นางโรزا พาร์ค ถูกจับกุมและปรับในข้อหาละเมิดข้อบังคับขนส่งมวลชนอะลามาโน กรณีนางโรزا พาร์คนำสู่หนึ่งการประท้วงร่วมต่อต้าน (boycott) ของคนอเมริกันผิวค่าเริ่มในวันที่ 5 ธันวาคม 1955 โดยไม่ใช้บริการรถโดยสารและดำเนินใจมติข้อบังคับขนส่งมวลชนอะลามาโน สองสมาคมแห่งชาติเพื่อความก้าวหน้าของชนผิวสีนำกรณีโรزا พาร์ค เสนอและขอคำพิพากษาจากศาลฎีกา ปลายปี 1956 ศาลฎีกากำหนดให้ยกเลิกข้อบังคับขนส่งมวลชนอะลามาโน เพราะเป็นการแบ่งแยกขัดต่อบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่สิบสี่ สามดีอกเตอร์มาร์ติน ลูเซอร์ คิง ยูเนียร์ (Dr. Martin Luther King, Jr.) นำการมีบทบาทต่อต้านการแบ่งแยกเหยียดผิวด้วยสันติวิธีเริ่มด้วยการซักชวนในคนอเมริกันผิวค่าร่วมต่อต้านไม่ใช้บริการรถโดยสาร (boycott) ในเมืองมอน哥เมอรี่ การไปยังที่ทำงานครัวใช้ชีวิตรึเคนหรือร่วมอาศัยรถเพื่อน อันมีผลทำให้ธุรกิจเดินรถโดยสารในเมืองมอน哥เมอร์ขาดรายได้ สองต้นปี 1957 มาร์ติน ลูเซอร์ คิง นำการจัดสภาคุ่มน้ำคริสต์เดียนภาคใต้ (The Southern Christian Leadership Council - SCLC) กำหนดแผนปฏิบัติการโดยตรงเพื่อต่อต้านการแบ่งแยกเหยียดผิว และเรียกร้องความเสมอภาคเทียบเท่ากันแก่คนอเมริกันผิวค่า สามสนับสนุนการใช้ชีวิตรึแพ่งด้วยการนั่งประท้วง (sit-in movement)⁶⁶ เพื่อรับการบริการ นำสู่การเกิดเหตุการณ์ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 1960 เมื่อนิสิตอเมริกันผิวค่า 4 คนของวิทยาลัยเกษตรกรรมและเทคโนโลยี卡罗来纳เหนือ (The North Carolina Agricultural and Technical College) เข้านั่งในที่นั่งส่วนของคนอเมริกันผิวขาว เพื่อรับบริการอาหารกลางวันในห้างสรรพสินค้าวูลเวิร์ธ (Woolworth) เมืองกรีนส์บоро (Greensboro) คาโรไลนาเหนือ พนักงานบริการปฏิเสธให้การบริการและอเมริกันผิวขาวไม่กล้าเข้ามาใช้บริการ นิสิตอเมริกันผิวค่าคงนั่งประท้วงจนห้างสรรพสินค้าปิด ในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 1960 นิสิตอเมริกันผิวค่าทั้งสี่น้ำเพื่อนอีก 85 คนปฏิบัติการนั่งประท้วงเช่นเหตุการณ์ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 1960 ปฏิบัติการนั่งประท้วงเป็นผลเสียอย่างมากแก่ธุรกิจบริการของห้างสรรพสินค้าวูลเวิร์ธ วิธีรึแพ่งได้ขยายวงกว้างในกลุ่มรัฐทางใต้จากนั่งประท้วง

(sit-ins) ในร้านอาหาร รถโดยสาร ที่พักอาศัย รวมถึงการลงทະเบียนใช้สิทธิลงคะแนน ปรับเปลี่ยนเป็นประท้วงเข้าร่วมพิธีกรรมทางศาสนาในโบสถ์ คนอเมริกันผิวขาว (kneel-ins or pray-ins) หรือประท้วงลงว่ายน้ำในสระ คนอเมริกันผิวขาว (wade-ins) ในเดือนเมษายน 1960 เยาวชน อเมริกันผิวดำได้รวมตัวภายใต้ชื่อ คณะกรรมการเพื่อการประสานความร่วมมือในกลุ่มนักเรียนที่ไม่ ก่อความวุ่นวาย (The Student Nonviolent Coordinating Committee - SNCC)⁶⁷ นุ่งแก๊ปชูหัวแบ่งแยกเหยียดผิวโดยตรงด้วยสันติวิธีและเพชชูหน้า กล่าวไว้ว่ากางปี 1960 SCLC และ SNCC เข้ามีบทบาทเพื่อแก๊ปชูหัวแบ่งเหยียดผิวแทนที่ NAACP ผลการดำเนินการคือเพ่งด้วยสันติวิธีและเพชชูหน้าทำให้ในปี 1960 การแบ่งแยกเหยียดผิวในการใช้สาธารณะไปคลองรัฐและการรับบริการในกลุ่มรัฐทางใต้ลดน้อยลงอย่างมาก การจับกุมคุณชั้นคนอเมริกันผิวดำคู่ประท้วงคงมีเมื่อปฏิบัติการเกินขอบเขต ช่วงทศวรรษ 1960 การประท้วงเพื่อแก๊ปชูหัวแบ่งแยกเหยียดผิวที่วิเคราะห์รุนแรงขึ้นรัฐบาลกลางแก๊ปชูหัวแบ่งแยกเหยียดผิวด้วยการทะยอยผ่านกฎหมายสิทธิพลเมือง

10. สาธารณรัฐอเมริการับเข้าสิบรัฐในปี 1959 โดยในวันที่ 3 มกราคม รัฐอะลาสก้า (Alaska) มีพื้นที่ 586,400 ตารางไมล์เข้ารวมเป็นรัฐที่ 49 และในวันที่ 21 สิงหาคม 1959 รัฐ הוואי (Hawaii) มีพื้นที่ 6,424 ตารางไมล์เข้ารวมเป็นรัฐที่ 50

ผลงานด้านการต่างประเทศของประธานาธิบดีไอเซน豪华ร์ ช่วงปี 1953-1961

นโยบายต่างประเทศของประธานาธิบดีไอเซน豪华ร์ เน้นสร้างสันติภาพ ต่อต้านและสกัดกั้นการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ด้วยนโยบายมนุนคงใหม่ (The New Look Policy)⁶⁸ อันหมายถึงลดการขยายกำลังพลในกองกำลังทางบกและกองกำลังทางเรือ เสริมสร้างขีดความสามารถในกองกำลังทางอากาศ และเร่งผลิตอาวุธร้ายแรง (จรวดขีปนาวุธ อาวุธนิวเคลียร์ ระเบิดปรมาณู ระเบิดไฮโดรเจน) แทนการผลิตอาวุธประชิดตัวแบบเดิม เพื่อใช้ทำลาย สกัดกั้นหรือต่อต้านการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ โดยเสียกองกำลังทหารอเมริกันให้น้อยที่สุด รวมถึงใช้หน่วยสำรวจกลาง (CIA) ปฏิบัติการอยู่เบื้องหลังทุกวิกฤติการณ์และแสวงหาแนวทางยุติปัจจุบันให้เร็วที่สุดอย่างมีประสิทธิภาพ ผลงานเยี่ยมช่วงปี 1953-1961 คลายความตึงเครียดลง ผลงานที่ปรากฏเด่น ได้แก่

1. ยุติสงครามเกาหลี (1950-1953) ได้ในวันที่ 27 กรกฎาคม 1953 ดังได้ทราบมาแล้วว่าสงครามเกาหลีเริ่มในวันที่ 25 มิถุนายน 1950 การรบช่วงเดือนมิถุนายน-กันยายน 1950 กองกำลังเกาหลีเหนือเป็นฝ่ายบุกในคืนเดนเกาหลีใต้ การรบช่วงเดือนกันยายน-ตุลาคม 1950 กองกำลังสหประชาชาติเป็นฝ่ายบุกในคืนเดนเกาหลีเหนือ การรบช่วงเดือนพฤษภาคม 1951

กองกำลังจีนคอมมิวนิสต์เข้าช่วยเกาหลีเหนือและรุกขึ้นໄล่กองกำลังสหประชาชาติเข้ามาดินแดนเกาหลีใต้ การรับเรื่นจากเดือนกุมภาพันธ์ 1951 กองกำลังสหประชาชาติเริ่มรุกผลักดันกองกำลังเกาหลีเหนือและจีนคอมมิวนิสต์กลับสู่ดินแดนเกาหลีเหนือ การเจรจาเพื่อแสวงหาแนวทางยุติสิ่งครามเริ่มครั้งแรกในวันที่ 10 กรกฎาคม 1951 และสัมมนาตลอดกลังกันไม่ได้ ไอเซ่นชาวර์ระหว่างการหารือในเดือนตุลาคม 1952 สัญญาจะแสวงหาแนวทางยุติสิ่งครามเกาหลี ผลคือในวันที่ 29 พฤษภาคม 1952 ประธานาธิบดีไอเซ่นชาวาร์เดินทางไปเกาหลีใต้ตรวจสอบสถานการณ์กองกำลังสหประชาชาติและตรวจเยี่ยมกองกำลังแนวหน้าเขตอันตรายอย่างเป็นการลับใช้เวลาสามวัน การเจรจาเพื่อแสวงหาแนวทางยุติสิ่งครามมีขึ้นเป็นช่วง ๆ นำสู่การยุติสิ่งครามเกาหลีในวันที่ 27 กรกฎาคม 1953 เมื่อตัวแทนกองกำลังสหประชาชาติและตัวแทนเกาหลีเหนือลงนามในข้อตกลงสงบศึกชั่วคราวปี 1953 (Armistice Agreement of 1953) ทั้งนี้ในเวลาต่อมาไม่มีการลงนามในสนธิสัญญาสันติภาพถาวรระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้แต่อย่างใด เหตุนำมายังการยุติสิ่งครามเกาหลีได้ เพราะประการแรกเริ่มด้วยจากการเสียชีวิตของโจเชฟ สถาลินที่มีส่วนในการล้มเหลวในวันที่ 5 มีนาคม 1953 นิกิต้า เอส. ครุสชอฟ (Nikita S. Khrushchev) ในช่วงแรกของการสืบทอดการเป็นผู้นำรัสเซียมีนโยบายเป็นมิตรกับสหรัฐอเมริกาและโลกเสรี ประการที่สองจีนคอมมิวนิสต์ในปี 1953 เลิกทำการสนับสนุนเกาหลีเหนือด้วยเกรงสหรัฐอเมริกาอาจทั่งระเบิดในแนวขวางหากสิ่งครามเกาหลียังยืดเยื้อ ประการที่สามการรบในปี 1953 กองกำลังทั้งสองฝ่ายครองกันอยู่ที่พรมแดน และการรบไม่สามารถชี้ขาดได้ว่าฝ่ายใดชนะหรือแพ้ เป็นผลให้เกาหลีเหนือขององค์การและยินดียุติสิ่งครามในวันที่ 27 กรกฎาคม 1953 มีการลงนามร่วมกันในข้อตกลงสงบศึกชั่วคราวปี 1953 (The Armistice Agreement of 1953)⁶⁹ กำหนดหนึ่งแบ่งดินแดนแดนเกาหลีออกเป็นสองประเทศคือเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ สองกำหนดเขตปลอดทหาร (neutral zone) กว้าง 2.5 ไมล์ ระหว่างประเทศทั้งสอง สามจังหวัดคุมการจากชาติที่เป็นกลางเข้าด้วยกันและในเรื่องการแลกเปลี่ยนเชลยศึกและบริหารจัดการให้ทั้งสองฝ่ายปฏิบัติตามข้อตกลง สิ่งครามเกาหลีได้ชื่อว่าเป็นส่วนหนึ่งในสิ่งครามที่มีการสูญเสียมากที่สุด⁷⁰ กล่าวคือ กองกำลังอเมริกันและกองกำลังสหประชาชาติ 39,000 คน เสียชีวิตเพียงสิ่งครามหรือถูกฆ่าช่วงเป็นเชลย พลเรือนเกาหลีใต้ 500,000 คน เสียชีวิตเพียงสิ่งคราม โรคระบาด และอุดมยาก กองกำลังเกาหลีเหนือและจีนคอมมิวนิสต์ 1,600,000 คน เสียชีวิตเพียงสิ่งคราม โรคระบาดและสูญหาย และมีการนำเชลิคอปเตอร์ (helicopter) มาใช้เป็นครั้งแรกในสิ่งครามเกาหลีเพื่อการลำเลียงเตบีงบนกองกำลัง และลำเลียงทหารผู้บาดเจ็บออกจากสมรภูมิรบ ในวันที่ 1 สิงหาคม 1953

ประธานาธิบดีไอแซกหาร์ได้ลงนามในกฎหมายบรรเทาทุกข์ผู้ลี้ภัยปี 1953 (The Refugee Relief Act of 1953)⁷¹ กำหนดเปิดรับการอพยพเข้าอาศัยในสหรัฐอเมริกาของผู้ลี้ภัยอันเนื่องมาจากการถูกคอมมิวนิสต์ก้าวร้าวrukran ในช่วงสามปี (1953-1956) จำนวน 214,000 คน โดยมีค่าสัดส่วนตามเกณฑ์ปักดิบของระบบจำกัดจำนวนผู้อพยพเข้าสหรัฐอเมริกาของประเทศนั้น ๆ สรุปได้ว่าสังคมเรกาลี 1950-1953 เป็นการแสดงแสวงหาบุภากองกำลังจีนคอมมิวนิสต์ต่อสู้กับโลกเสรี (กองกำลังสหประชาชาติเป็นครั้งแรก) จีนคอมมิวนิสต์ส่งกองกำลังเข้าช่วยเหลือเรกาลีเหนือ รัสเซียช่วยด้านอาชญากรปัจจัยแก่เรกาลีเหนือ กองกำลังสหประชาชาติคือทหารจาก 16 ประเทศ สหรัฐอเมริกาเป็นหลักด้านกองกำลัง ยุทธปัจจัยและสนับสนุน ด้วยความหวาดกลัวการถูกความก้าวร้าวของคอมมิวนิสต์ สหรัฐอเมริกาขอนำสินเปลืองเงินจำนวนมากเร่งผลิตอาวุธร้ายแรง ปฏิบัติการสกัดกั้นการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในเอเชียด้วยการให้สัญญาจะปกป้องเรกาลีได้และจีนชาติจากการถูกถูกความของจีนคอมมิวนิสต์ รวมถึงจะให้ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของสองชาติให้ดีขึ้นในอนาคต สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนเป็นการลับในสังคมอินโดจีนรวมถึงกำหนดมาตรการปิดล้อมการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และสหรัฐอเมริกาต้องเข้าร่วมในสังคมเร维ียดนามในเวลาต่อมา

2. บทบาทของสหรัฐอเมริกาในสังคมอินโดจีน (The Indochina War 1946-1954) ควบสมุทรอินโดจีนหรืออินโดจีนฝรั่งเศส (French Indochina) เป็นดินแดนอยู่ทางตะวันออกของประเทศไทย อดีตเคยเป็นอาณาจักรของฝรั่งเศส ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของประเทศไทยเวียดนาม ลาวและกัมพูชา อิทธิพลชาติตะวันตกเข้าเวียดนามเริ่มด้วยหมวดสอนศาสนา (missionaries) ชาวฝรั่งเศสในนิกายโรมันคาಥอลิกนำคริสตศาสนาเข้าเผยแพร่ในเวียดนามเริ่มในศตวรรษที่ 17 มีชาวเวียดนามจำนวนมากเป็นคริสตศาสนิกชน รัฐบาลเวียดนามไม่พอใจทำการปราบปรามหมวดสอนศาสนาชาวฝรั่งเศสเริ่มในกลางคริสตศตวรรษที่ 17 สร้างความไม่พอใจแก่รัฐบาลฝรั่งเศส กลางคริสตศตวรรษที่ 19 (1850) ขุคล่าอาณาจักรใหม่เริ่มขึ้น รัฐบาลฝรั่งเศสต้องการยึดครองเวียดนามเพื่อให้เป็นทางสู่จีนเพื่อการค้าขาย เป็นผลให้ในปี 1858 กองกำลังฝรั่งเศสเริ่มเข้าขึ้นพื้นที่ตอนใต้ของเวียดนาม ยังเพื่อปักป้องคุ้มครองหมวดสอนศาสนาชาวฝรั่งเศสจากการถูกฆ่าโดยเจ้าหน้าที่เวียดนาม ในปี 1861 กองกำลังฝรั่งเศสขึ้นไซง่อน (Saigon) ได้ ในปี 1883 กองกำลังฝรั่งเศสขึ้นพื้นที่ตอนเหนือของเวียดนามได้ และบังคับให้รัฐบาลเวียดนามยกดินแดนเวียดนามทั้งหมดแก่ฝรั่งเศส เป็นผลให้เวียดนามเป็นอาณาจักรของฝรั่งเศสนับจากปี 1883 ฝรั่งเศสแบ่งดินแดนเวียดนามออกเป็นสามส่วนคือ ในส่วนตอนเหนือของเวียดนามเรียกว่าตั้งเกี้ย (Tonkin-Northern Vietnam) ในส่วน

ตอนกลางของเวียดนามเรียกอันนัม (Annam-Central Vietnam) ในส่วนตอนใต้ของเวียดนามเรียก โคชินไชนา (Cochin China-Southern Vietnam) ฝรั่งเศสยึดหลักการปกครองแบ่งแยกดินแดนและ ปกครองแยกจากกันรวมถึงมีอำนาจปกครองในดินแดนกัมพูชาและลาวด้วย ชาวเวียดนามไม่พอใจ และไม่ต้องการอยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศสเพราฝรั่งเศสเข้ามีบทบาททางสังคมด้านการ ดำเนินชีวิต ภาษา ศาสนาและการศึกษา ด้านเศรษฐกิจฝรั่งเศสมุ่งกอบโกยผลประโยชน์จากเวียดนาม และด้านการเมืองฝรั่งเศสเข้าปกครองมีอำนาจทางการเมืองเหนือชาวเวียดนาม การต่อต้านของชาว เวียดนามถูกฝรั่งเศสปราบปรามได้ทุกรั้ง ในสงครามโลกครั้งที่ 2 (1939-1945) ในวันที่ 22 มิถุนายน 1940 ฝรั่งเศสยอมจำนนต่อเยอรมัน ญี่ปุ่น พันธมิตรของเยอรมันเคลื่อนกองกำลังญี่ปุ่น เข้ายึดดินแดนอินโดจีนฝรั่งเศส ทั้งนี้ญี่ปุ่นยอมให้เข้าหน้าที่ฝรั่งเศสคงอยู่ได้ในเวียดนามแต่ต้อง ปฏิบัติงานตามคำสั่งของญี่ปุ่น ในปี 1941 โฮจิมิน (Ho Chi Minh) รับการถ่ายทอดลัทธิ คอมมิวนิสต์จากรัสเซีย ซึ่งชอบในลัทธิคอมมิวนิสต์และลัทธิชาตินิยม (ต้องการกอบกู้เอกราชแก่ เวียดนาม) นำการจัดตั้งสันนิบาตปฏิบัติเพื่อเอกราชของเวียดนามหรือเวียดมิน (The Revolutionary League for Independence of Vietnam or Vietminh) ปฏิบัติการของเวียดมินหรือขบวนการเวียด มิน (Vietminh Movement) ปฏิบัติการช่วงปี 1941-1945 เพื่อต่อต้านโจนติญี่ปุ่น ด้วยการสู้รบแบบ กองโจร (guerrilla warfare) และให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีแก่องค์กรกำลังอเมริกันหน่วยการ ยุทธปัจจัย (The American Office of Strategic Services - OSS) ที่ปฏิบัติการในสมรภูมิอินโดจีน ด้วยหวังว่าเมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 สร้างรัฐเมริการหนึ่งในชาติผู้นำฝ่ายสัมพันธมิตรจะช่วยให้ เวียดนามได้รับเอกราช ปัญหาดินแดนเวียดนามที่ญี่ปุ่นเข้ายึดครองแทนฝรั่งเศสเป็นเรื่องหนึ่งที่มี การถกเถียงกันในการประชุมพอทส์ดัมปี 1945 (The Potsdam Conference of 1945) ระหว่างวันที่ 17 กรกฎาคม - 2 สิงหาคม 1945 มีการลงมติกำหนดจัดการแก้ปัญหาเวียดนามแทนฝรั่งเศสโดยให้ แบ่งดินแดนเวียดนามด้วยเส้น 17 องศาเหนือ เมื่อญี่ปุ่นยอมจำนนให้จั่นเข้าปลดอาไวญี่ปุ่นและ คุ้มครองความสงบในดินแดนเวียดนามเหนือเส้น 17 องศาเหนือ (จีนคอมมิวนิสต์ยึดแผ่นดินใหญ่ จีนในปี 1949) ให้อังกฤษเข้าปลดอาไวญี่ปุ่นและคุ้มครองความสงบในดินแดนเวียดนามใต้เส้น 17 องศาเหนือ ทันทีที่ญี่ปุ่นยอมจำนนต่ององกำลังสัมพันธมิตรในวันที่ 10 สิงหาคม 1945 โฮจิ มินนำกองกำลังเวียดมินเข้ายึดครองดินแดนส่วนตอนเหนือของเวียดนามและในวันที่ 2 กันยายน 1945 ประกาศจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม (The Democratic Republic of Vietnam - DRV) มีกรุงฮานอย (Hanoi) เป็นเมืองหลวง โฮจิมินนำการจัดตั้งรัฐบาลคอมมิวนิสต์ ภายใต้การควบคุมของเวียดมินและได้รับการสนับสนุนร่วมด้วยจากชาวเวียดนามผู้รักชาติที่ไม่ใช่

คอมมิวนิสต์และปฏิเสธการนำเวียดนามกลับเป็นอาณาจักรฝรั่งเศส รุสเซียสนับสนุนการขัดตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม สร้างรัฐอเมริกาไม่สนับสนุนการกระทำของโซเวียตในวันที่ 2 กันยายน 1945 ด้วยเกรงการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์จากเวียดนามสู่อินโดจีนทั้งหมด และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สร้างรัฐอเมริกาจำเป็นต้องดำเนินนโยบายสกัดกั้นการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์จากเวียดนาม⁷² ด้วยสาเหตุประการแรกคือ เวียดนามเป็นของฝรั่งเศส พันธมิตรที่สำคัญยิ่งของสร้างรัฐอเมริกาในกองกำลังนาโต้ สองเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นแหล่งแหล่งทรัพยากรธรรมชาติใหญ่สุดแห่งหนึ่งของโลก (ยางพาราและข้าว) สามเวียดนามเป็นจุดยุทธศาสตร์กันการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์สู่ญี่ปุ่นและฟิลิปปินส์ ในทางปฏิบัติสร้างรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนจีนและอังกฤษปฏิบัติตามมติการประชุมพอทสตัมป์ 1945 ขณะเดียวกันโซเวียตขอมให้กองกำลังจีนและกองกำลังอังกฤษปฏิบัติตามมติการประชุมพอทสตัมป์ 1945 ด้วยหวังสร้างรัฐอเมริกาจะดำเนินการให้ฝรั่งเศสปลดปล่อยเวียดนามในอนาคต กองกำลังอังกฤษนำการปฏิบัติการในคืนเดนเวียดนามได้เสีย 17 องศาเหนือและตอนออกทันทีให้กองกำลังฝรั่งเศสเคลื่อนเข้าจัดการต่อผลคือปลายปี 1946 ฝรั่งเศสเจรจา กับจีนเพื่อการเข้ายึดพื้นที่ในส่วนเวียดนามตอนเหนือโดยฝรั่งเศสมอนตอนสิทธิสภาพนอกราชอาณาเขตในเขตบีโครงของฝรั่งเศสในคืนเดนจีนและในเดือนสิงหาคม 1946 กองกำลังจีนเคลื่อนออกจากพื้นที่ในส่วนเวียดนามตอนเหนือให้กองกำลังฝรั่งเศสเคลื่อนเข้ามาแทนที่ กองกำลังฝรั่งเศสเข้ามายื่นได้ โซเวียตและนานาชาติร่วมมือรับการก่อการกำลังฝรั่งเศสที่กรุงฮานอย ถือเป็นการเริ่มต้นของสงครามอินโดจีนหรือสงครามเวียดมิน 19 ธันวาคม 1946 - 7 พฤษภาคม 1954 (The Indochina War of The Vietminh War 1946)⁷³ สงครามอินโดจีนเป็นการสู้รบกันระหว่างกองกำลังฝรั่งเศส กัมพูชา ลาวและเวียดนามชาตินิยม (Vietnamese Nationalist) ฝ่ายหนึ่งมีศูนย์บัญชาการที่ไซง่อนในคืนเดนตอนได้ของเวียดนามกับกองกำลังเวียดมินภายใต้การนำของโซเวียตอีกฝ่ายหนึ่ง มีศูนย์บัญชาการในคืนเดนตอนเหนือของเวียดนาม สาเหตุแห่งสงครามเพราะเวียดมินภายใต้การนำของโซเวียตไม่ยอมรับและดำเนินการก่อการกำลังฝรั่งเศสในคืนเดนเวียดนาม สร้างรัฐอเมริกาและอังกฤษสนับสนุนฝรั่งเศสดำเนินยุทธปัจจัย ส่วนรุสเซียและรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ (ตั้งในปี 1949) ให้การสนับสนุนเวียดมิน เวียดมินสู้รบแบบกองโจร เป้าหมายการสู้รบคือ เอกราชของเวียดนาม กลางปี 1949 ฝรั่งเศสสนับสนุนจัดตั้งรัฐแห่งเวียดนาม (The State of Vietnam) ในคืนเดนตอนได้ของเวียดนาม ภายใต้การนำของจักรพรรดิไบได (Bao Dai) มีกรุงไชง่อนเป็นศูนย์กลางการปกครอง

กรอง เวียดนามชาตินิยมสนับสนุนจักรพรรดิเบงไได้ เพราะไม่ต้องการให้คอมมิวนิสต์บีดครองเวียดนาม กู้ชาติตะวันตกพ้นมิตรฝรั่งเศส (รวมทั้งสหรัฐอเมริกา) ให้การสนับสนุนในรัฐบาลภายใต้การนำของจักรพรรดิเบงไได้ด้วย กู้ชาติคอมมิวนิสต์ (รวมทั้งรัสเซีย) คงให้การสนับสนุนรัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนามของโขจิมิน (ตั้งขึ้นในวันที่ 2 กันยายน 1945) แต่ถูกล้มล้างในปลายปี 1946 รัฐบาลทั้งสองฝ่ายต่างถังเป็นรัฐบาลที่ถูกต้องของเวียดนาม ในปี 1953 เวียดมินเริ่มเข้ายึดครองพื้นที่เกษตรกรรมตอนเหนือของเวียดนาม และให้ชาวนาผลิตข้าวเสี้ยงกองกำลังเวียดมินจากปฏิบัติการสู้รบทองกำลังเวียดมินเป็นฝ่ายรุก กองกำลังเวียดนามภายใต้การนำของจักรพรรดิเบงไได้และฝรั่งเศสเป็นฝ่ายถอยการเจรจาเตรียมการยุติสงครามอินโคจิ้นเริ่มขึ้นในเดือนเมษายน 1954 ที่กรุงเจนิวาโดยตัวแทนเก้าชาติ คือ ฝรั่งเศส อังกฤษ รัสเซีย สหรัฐอเมริกา รัฐแห่งเวียดนาม สาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม ลาว กัมพูชา และสาธารณรัฐประชาชนจีน เข้าร่วมประชุมปรึกษาหารือกัน ลงความอินโคจิ้นบุตในวันที่ 7 พฤษภาคม 1954 เมื่อกองกำลังเวียดมินชนะ กองกำลังฝรั่งเศส 12,000 คน ในการรบที่เดียนบีญฟู (Dien Bien Phu) การปราซัชของฝรั่งเศสที่เดียนบีญฟูเป็นการสิ้นสุดยุคอาณานิคม ฝรั่งเศสในอินโคจิ้น (1883-1954) เวียดมินชนะท่ากับโลก คอมมิวนิสต์ (รัสเซีย) ชนะ ฝรั่งเศสแพ้ท่ากับโลกเสรี (สหรัฐอเมริกา) แพ้ ในปี 1954 สหรัฐอเมริกาเสียเงิน⁷⁴ กว่า \$2000 ล้านเป็นค่าใช้จ่ายที่ต้องจ่ายให้กับฝรั่งเศสในสังคրามอินโคจิ้น อีก \$703 ล้านเพื่อการซ่อมแซมเส้นทางรถไฟสายหลักในเวียดนาม รวมคิดเป็น 80 % ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดในสังครามอินโคจิ้น และสัมมนาสหภาพแรงงานและเทคโนโลยีในเวียดนาม รวมคิดเป็น 80 % ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดในสังครามอินโคจิ้นในวันที่ 7 พฤษภาคม 1954) นำสู่การประชุมที่กรุงเจนิวาปี 1954 (The Geneva Conference 1954) ระหว่างวันที่ 20-21 กรกฎาคม 1954 ตัวแทนเก้าชาติเข่น เคยร่วมประชุมครั้งเดือนเมษายน 1954 ร่วมกำหนดข้อตกลงเจนิวาปี 1954 (The Geneva Accords or The Geneva Agreement of 1954)⁷⁵ กำหนดจัดการคืนแดนแคนอินโคจิ้นคืนให้หนึ่งในลาวและกัมพูชา ให้ยุติการสู้รบทองทหารัฐฝรั่งเศสและเวียดมินออกจากพื้นที่ จัดตั้งรัฐบาลและให้หมวดประเทศทั้งหลายในโลกยอมรับในเอกสาร และความเป็นกลางของลาวและกัมพูชา สองในเวียดนามให้ยุติการสู้รบทองเดือนแคนเวียดนามอย่างเป็นการชั่วคราวที่เดือนบน 17° เหนือ เวียดมินภายใต้การนำของโขจิมินถือครองคืนแคนเวียดนามเหนือเดือนบน 17° เหนือเรียกวีดนามเหนือ มีกรุงษานอยเป็นศูนย์กลางการปกครอง รัฐแห่งเวียดนามภายใต้การนำของจักรพรรดิเบงไได้ถือครองคืนแคนเวียดนามใต้เดือนบน 17° เหนือเรียกร้องเวียดนามใต้ มีกรุงไชง่อนเป็นศูนย์กลางการปกครอง และกำหนดจัดการเลือกตั้งในเดือนกรกฎาคม 1956 ในคืนแคนเวียดนามเพื่อการรวมคืนแคนน้ำดู่

การจัดตั้งรัฐบาลและการมีเอกสารที่สมบูรณ์ในอนาคต สามกำหนดจัดตั้งคณะกรรมการประกอบด้วยตัวแทนจากแคนาดา โปแลนด์และอินเดียเพื่อกวนคุณคุณให้รัฐบาลเวียดนามทั้งสองปฏิบัติตามข้อตกลงทุกประการ สาธารณรัฐอเมริกาและรัฐแห่งเวียดนามไม่เห็นด้วยกับการกำหนดการเลือกตั้งในเดือนกรกฎาคม 1956 เพราะเกรงว่าเวียดมินจะชนะคุณเสียงข้างมากในรัฐสภา ลัทธิคอมมิวนิสต์จะแผ่ขยายทั่วคืนแคนเวียดนาม และจะนำเวียดนามสู่การเป็น社会主义โลกคอมมิวนิสต์หรือโลกตะวันออก ภายใต้ข้อตกลงเงินไวปี 1954 ในเวียดนามได้จัดพรรดิเบ่าได้แต่ตั้งให้โงดินเดียม (Ngo Dinh Diem) เป็นนายกรัฐมนตรี และสาธารณรัฐอเมริการิบสั่งคัดสังคมที่ปรึกษาอเมริกันทั้งฝ่ายพลเรือนและทหารเข้าช่วยพัฒนาเวียดนามได้

3. ข้อตกลงเงินไวปี 1954 นำสู่การเกิดสังคมรัฐเวียดนาม 1957-30 เมษายน 1975 (The Vietnam War) ในปี 1954 ภายใต้ข้อตกลงเงินไวปี 1954 จัดพรรดิเบ่าได้นำการปักธงในเวียดนามได้แต่ตั้งให้โงดินเดียม (Ngo Dinh Diem) เป็นนายกรัฐมนตรี ในปี 1955 เวียดนามได้หรือรัฐแห่งเวียดนามเปลี่ยนชื่อประเทศใหม่ว่าสาธารณรัฐเวียดนาม (The Republic of Vietnam) และเปลี่ยนการปักธงเป็นสาธารณรัฐนี้โงดินเดียมเป็นประธานาธิบดี นำการบริหารประเทศช่วงปี 1955-1963 สาธารณรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนประธานาธิบดีโงดินเดียม ภายใต้การปักธงของโงดินเดียมมีการทุจริตในการเมือง ยึดมั่นในระบบพวກพ้อง ที่ดินส่วนใหญ่เป็นของคนรวย ชาวเวียดนามส่วนใหญ่ยากจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกษตรกรไม่มีดินแดนเป็นของตนเองในการทำเกษตรกรรม การปฏิรูปเศรษฐกิจและสังคมมีน้อยมาก และโงดินเดียมไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเงินไวปี 1954 ในประเด็นปฏิเสธการเลือกตั้งในเวียดนามได้ในเดือนกรกฎาคม 1956 (เพราะมั่นใจว่าสาธารณรัฐฯ ให้การสนับสนุนในท่าทีครั้งนี้) อันมีผลทำให้เวียดมินในเวียดนามได้ซึ่งไม่ศรัทธาในโงดินเดียมอยู่แล้วไม่พอใจ ในปี 1957 เวียดมินในเวียดนามได้ประกาศตนเป็นศัตรูกับรัฐบาลโงดินเดียมภายใต้ชื่อว่าเวียดกง (Viet Cong) รวมตัวจัดตั้งแนวร่วมปลดแอกแห่งชาติ (The National Liberation Front) มุ่งปฏิบัติการปฏิรูปต่อค่านล้มอำนาจรัฐบาลโงดินเดียม ปฏิบัติการสรุรบแบบกองโจร เวียดนามเห็นอภัยได้การนำของโฮจิมินให้การสนับสนุนยุทธปัจจัยแก่เวียดกงด้วยเส้นทางจากเวียดนามเหนือผ่านลาวและกัมพูชาสู่เวียดนามใต้ เรียกเส้นทางนี้ว่าเส้นทางโฮจิมิน (The Ho Chi Minh Trail) อันถือเป็นการเริ่มต้นสงครามเวียดนาม สงครามเวียดนามเริ่มจากสงครามกลางเมือง (The Civil War) โดยชาวเวียดนามสองกลุ่มเพื่อการตัดสินใจการมีรูปแบบรัฐบาลปักธงประเทศ จากสงครามกลางเมืองพัฒนาการลายเป็นข้อขัดแย้งระหว่างประเทศดึงสาธารณรัฐอเมริกาให้ต้องเข้าร่วมสงครามเป็นเวลาหลายนาน พวกเวียดมินและเวียดกงเรียกสงครามเวียดนาม (The Vietnam War)

1957-1975) ว่าสังคրามเพื่อการปลดแอกชาติ (A War of National Liberation) อันหมายถึงเวียดนามเหนือต้องการยุติการสนับสนุนของสหรัฐอเมริกาที่ให้แก่เวียดนามใต้และรวมเวียดนามเหนือและเวียดนามใต้เป็นชาติเดียวกัน ในสังคրามเวียดนามครั้งนี้จึงและรุสเซียให้การสนับสนุนด้านยุทธปัจจัยเท่านั้นแก่เวียดนามเหนือที่ให้แก่เวียดกง สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนเวียดนามใต้⁷⁶ เริ่มด้วยการจัดส่งผู้เชี่ยวชาญอเมริกันทั้งฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหารจำนวน 675 คนให้คำปรึกษาแก่รัฐบาลเวียดนามใต้และยุทธปัจจัยช่วงปี 1955-1961 มีมูลค่าปีละ \$2000 ล้าน ด้วยเงินกลัวต่อการขยายลัทธิคอมมิวนิสต์จากเวียดนามสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

4. สหรัฐอเมริกาปักป้ายของการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยองค์การสนธิสัญญาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือซีโต ปี 1954 คอมมิวนิสต์ประสบความสำเร็จในการขยายอิทธิพลอย่างมากในเอเชียล่า้วนคือ ในปี 1949 จีนคอมมิวนิสต์ยึดครองแผ่นดินใหญ่จีนได้ ในสังคրามเกาหลี (1950-1953) จีนคอมมิวนิสต์เข้าช่วยเกาหลีเหนืออย่างเปิดเผยในวันที่ 25 ตุลาคม 1950 ในสังคրามอินโดจีน (1946-1954) รัสเซียและจีนคอมมิวนิสต์หนุนเวียดนามด้านการกลับมีอำนาจของฝรั่งเศสในอินโดจีน ผลการสู้รบคือ ในวันที่ 7 พฤษภาคม 1954 กองกำลังฝรั่งเศสพ่ายแพ้กองกำลังเวียดมินของโอลิมปิกที่เดินเบียนฟู สหรัฐอเมริกาเกรงการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์จากอินโดจีนสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นำการทางสภากด้วยการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยองค์การสนธิสัญญาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ปี 1954 (The Southeast Asia Treaty Organization of 1954)⁷⁷ การจัดตั้งเริ่มด้วยในวันที่ 8 กันยายน 1954 ในการประชุมที่กรุงมนามิลา พิลิปปินส์ พันธมิตรแปดชาติคือสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส อังกฤษ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ไทย ปากีสถาน และพิลิปปินส์ ร่วมกันลงนามในสนธิสัญญาป้องกันร่วมกันในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 1954 (The Southeast Asia Collective Defense Treaty of 1954) กำหนดร่วมกันจัดตั้งองค์การสนธิสัญญาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือซีโต (The Southeast Asia Treaty Organization - SEATO) จุดมุ่งหมายของซีโตคือชาติสมาชิกเป็นพันธมิตรกับทางกองกำลังทหารให้ความสำคัญเพื่อการคงความมั่นคงทางการเมืองและต่อต้านการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซีโตปฏิบัติงานเริ่มจาก 8 กันยายน 1954 ถึง 30 มิถุนายน 1977 จุดอ่อนของซีโตพัฒนาไปคือ ประการที่หนึ่ง ซีโตไม่มีกองกำลังร่วมเข่นนาได้ในการปฏิบัติการสหรัฐอเมริการับผิดชอบส่วนใหญ่ด้านกองกำลังทางเรือและทางอากาศ ในส่วนกองกำลังทางบกประเทศไทยรับผิดชอบ ประการที่สองคือสามชาติใหญ่ในเอเชีย ได้แก่ อินเดีย อินโดนีเซีย และญี่ปุ่นไม่เป็นสมาชิกซีโต กองกำลังชาติสมาชิกซีโตในเอเชีย ได้แก่ ไทย พิลิปปินส์

และป้ากีสถานไม่อาจด้านท่านกองกำลังคอมมิวนิสต์ถ้าเข้ารุกรานในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ ประการที่สามอังกฤษและฝรั่งเศสไม่ให้ความสำคัญและไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควรแก่ซีดี้เพาะ ในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 ทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสปลดปล่อยอาณานิคมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อีกด้วยไป บุ่งทำการค้ายาเสพติดเป็นมิตรกับจีนคอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝรั่งเศสมุ่งให้ความสนใจเพื่อการค้าคว้าผลิตภัณฑ์ (ระบุคปรามาณสหรัฐอเมริกา กิตติไคในปี 1945 รุสเซียกิตติไคในปี 1949 อังกฤษกิตติไคในปี 1952 และฝรั่งเศสกิตติไคในปี 1960) ประการที่สี่ป้ากีสถานเข้าเป็นสมาชิกซีดี้เพื่อหาพวกสร้างคุลบ์อำนาจกับอินเดียเท่านั้น เพราะป้ากีสถานมีกรณีพิพากษาเรื่องแคร์เคนเนย์กับอินเดีย ป้ากีสถานถอนการเป็นสมาชิกซีดี้ในปี 1968 ประการที่ห้าในสังครวมเวียดนาม (1957-1975) สมาชิกซีดี้สี่ชาติเท่านั้น (ไทย สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์) ที่มีส่วนส่งกองกำลังร่วมรบด้านกองกำลังเวียดกงในเวียดนามได้ ประการที่หก ในปี 1975 ฝรั่งเศสเลิกให้การสนับสนุนด้านการเงินแก่ซีดี้ บทบาทซีดี้ยุติในวันที่ 30 มิถุนายน 1977 เริ่มจากในปี 1967 มีการจัดตั้งสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน (The Association of Southeast Asia Nations or ASEAN) โดยกลุ่มประเทศในเอเชีย ตะวันออกเฉียงใต้ห้าชาติคือ ไทย มาเลเซีย พลิปปินส์ อินโดนีเซีย และสิงคโปร์ร่วมมือกันส่งเสริม ความเจริญความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและสร้างพัฒนาต่อรองในเวทีการเมืองระหว่างประเทศ สอง ในปี 1972 ประธานาธิบดีนิกสันเยือนจีนแผ่นดินใหญ่เสริมสร้างความรู้สึกที่ดีระหว่างสหรัฐอเมริกา กับจีนคอมมิวนิสต์ และสาม ในปี 1975 ยุติสังครวมเวียดนามและเวียดนามรวมชาติ

5. สหรัฐอเมริกากับวิกฤติการณ์ตะวันออกกลาง ดินแดนตะวันออกกลาง (Middle East) คือดินแดนส่วนทางตะวันตกเฉียงใต้ของเอเชีย เป็นดินแดนกลางสามทวีปคือเอเชีย ยุโรป และแอฟริกา เป็นแหล่งอารยธรรมเริ่มแรกของโลก เป็นแหล่งน้ำมันคิบของโลก มีคลองสuez (Suez Canal) เชื่อมทะเลเมดิเตอร์เรเนียนกับทะเลแดง มีช่องแคบบosphorus (Bosphorus) และคานแนลส์ (Dardanelles) เชื่อมทะเลเดดกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เป็นเวทีช่วงชิงอำนาจกันระหว่าง สหรัฐอเมริกากับรัสเซีย และเป็นเวทีต่อสู้กันระหว่างอาหรับและชาว ประชากรของตะวันออกกลาง มีสามกลุ่มใหญ่คือเตอร์ก (Turk) ในตุรกี ยิว (Jew) ในอิสราออลและอาหรับ (Arab) เป็นประชากร ส่วนใหญ่ของตะวันออกกลาง และตะวันออกกลางเป็นแหล่งกำเนิดศาสนาหลักของโลกสองศาสนา คือ ศาสนาคริสต์ในสังคมอิบรา (Hebrew) หรือยิว ในดินแดนปาเลสไตน์ และศาสนาอิสลามใน สังคมอาหรับ ในความสมควรอาระเบีย

5.1 ปาเลสไตน์เป็นคืนแคนส่วนหนึ่งของตะวันออกกลาง ปัจจุบันพื้นที่ส่วนใหญ่ เป็นที่ตั้งของประเทศอิราq อเมื่อ 1900 ปีก่อนคริสต์กาลก่อตั้งขึ้นซึ่งรูปพยากรณ์โซโรเตีย (Mesopotamia) ปัจจุบันคืออิรัก เข้าตั้งมั่นในคืนแคนปาเลสไตน์ อิบรูหรือชื่อว่าความเจริญด้านมนุษยธรรมเนียมประเพณี ศาสนา สังคม เศรษฐกิจและการเมืองมีกรุงยะรูชาเล็ม (Jerusalem) เป็นเมืองหลวง นับจากปี 721 ก่อนคริสต์กาลเป็นต้นมาคืนแคนปาเลสไตน์ต้องยกยื่นภัยให้การยึดครองของกุลุ่มนชาตินักรบໄได้แก่ อัสซีเรียน (Assyrian) แคลเดียน (Chaldean) เปอร์เซียน (Persian) กรีก (Greece) และโรมัน (Roman) ในศตวรรษที่หนึ่งในคริสต์กาลศาสนาก里斯ต์กำเนิดขึ้นในสังคมเชิงมุสลิม ขยะภัยให้การปกครองของโรมัน คริสต์เดียนคือผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์ เพราะโรมันกดขี่จนเหงเป็นผลให้เชื่อว่าเริ่มอพยพออกจากปาเลสไตน์สู่ยุโรป ต้นคริสต์ศตวรรษที่เจ็ด (610) ศาสนาอิสลามกำเนิดขึ้นในสังคมอาหารในศาสนาพุทธ อารย์ นุสลิมคือผู้นับถือศาสนาอิสลาม อาหารส่วนใหญ่เป็นมุสลิม ด้วยศรัทธาในองค์อัลลอห์เจ้า (Allah) นำสู่การก่อตั้งจักรวรรดิมุสลิมและกองกำลังมุสลิมสามารถเข้ายึดครองพื้นที่ส่วนใหญ่ของตะวันออกกลางรวมถึงปาเลสไตน์ มุสลิมยอมให้เชื่อว่า คงเหลืออยู่ในปาเลสไตน์ประกอบพิธีกรรมในศาสนาคริสต์ ต้นคริสต์ศตวรรษที่สิบหก (1517) ออตโตมาน เทอร์ก (Ottoman Turk) เป็นมุสลิมเข้ายึดครองปาเลสไตน์เช่นประชากรส่วนใหญ่ของปาเลสไตน์เป็นอาหารและเชื่อเป็นชนกลุ่มน้อย ปาเลสไตน์ช่วงภัยให้การปกครองของออตโตมาน เทอร์กนี้เชื่อจากยุโรปเริ่มการอพยพกลับสู่ปาเลสไตน์นิยมเข้าตั้งมั่นในกรุงยะรูชาเล็ม กล่าวได้ว่าในปี 1880 มีเชื่อว่าในปาเลสไตน์ประมาณ 24,000 คน

5.2 ความขัดแย้งระหว่างเชื่อว่ากับอาหารในคืนแคนปาเลสไตน์เริ่มขึ้นปลายศตวรรษที่ 19 (1895) โดยผู้นำเชื่อว่าในอสเตรียจัดตั้งขบวนการ “ไช้อนนิสต์” (The Zionist Movement or Zionism)⁷⁸ กำหนดให้ชาวเชื่อว่าในยุโรปรวมตัวอพยพกลับสู่ปาเลสไตน์และแสวงหาแนวทางสร้างชาติเชื่อว่าในคืนแคนปาเลสไตน์ (ภัยให้การปกครองของมุสลิมออตโตมาน เทอร์ก) ในทางปฏิบัติเชื่อว่าในยุโรปและอเมริกาที่ร่วมร่วมและต้องการเห็นการสร้างชาติเชื่อว่าในปาเลสไตน์ได้สถาปนาจัดตั้งกองทุนและใช้เงินกองทุนนี้ของคืนแคนปาเลสไตน์เริ่มจากที่ดินเพื่อเลิกจากออตโตมาน เทอร์ก เชื่อว่าพัฒนาทำเกษตรกรรมในที่ดินส่วนเชื่อว่าการของย่างถูกต้องย่างรุคุณค่า สร้างความไม่พอใจแก่อานาครับในปาเลสไตน์ ในปี 1914 เกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 (1914-1918) รวมประชากรในปาเลสไตน์ 700,000 คน เป็นเชื่อว่า 85,000 คน เป็นอาหาร 615,000 คน ออตโตมาน เทอร์กภัยให้เชื่อว่าตุรกี (Turkey) เข้าร่วมกับฝ่ายมหาอำนาจกลางนำโดยเยอรมันและอสเตรียชั้นการ ในปี 1916 อังกฤษหนึ่งในชาติผู้นำฝ่ายสัมพันธมิตรต้องการให้อานาครับ (ภัยให้การปกครองของตุรกี) เป็นมิตรกับสัมพันธมิตรและต่อต้าน

ตรุกีได้เสนอจะให้การสนับสนุนอาหรับเพื่อการหุดพื้นจากอำนาจของตรุกี และก่อตั้งชาติอาหรับภายในสิ้นสัมภาราโลกครั้งที่ 1 อาหรับเรื่องในข้อเสนอปี 1916 ของอังกฤษ ในปี 1917 อังกฤษต้องการการสนับสนุนในการปฏิบัติการบนในสมรภูมิจากกลุ่มผู้นำชาวในยุโรปและสหรัฐอเมริการัฐบาลอังกฤษโดยรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือ อาร์瑟์ บัลฟอร์ (Arthur Balfour) เสนอคำประกาศบัลฟอร์ปี 1917 (The Balfour Declaration of 1917)⁷⁹ กำหนดอังกฤษให้การสนับสนุนจัดตั้งรัฐชาติในดินแดนปาเลสไตน์ (ท่ามกลางรัฐอาหรับ) สร้างความขึ้นไม่พอใจแก่อาหรับและอาหรับในปาเลสไตน์ สงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติลงในปี 1918 ด้วยฝ่ายมหาอำนาจทางพ่ายแพ้อันหมายถึงตรุกีพ่ายแพ้ด้วย สันนิบาติชาติ (The League of Nations) ในปี 1920 กำหนดให้ปาเลสไตน์เป็นดินแดนในอาณัติปักครอง (Mandated Territory) ของอังกฤษ ปาเลสไตน์ในปี 1920 ชิวและอังกฤษหมายถึงคืนดีนเดนครอบคลุมทั้งฝั่งตะวันตกและฝั่งตะวันออกของแม่น้ำ约尔์เดน เพื่อความชัดแจ้งในปี 1922 สันนิบาติชาติประกาศว่าปาเลสไตน์คือดินแดนเฉพาะในส่วนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำ约尔์เดนเท่านั้น ในส่วนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำ约尔์เดนเรียกทราบชอร์เดน (ปัจจุบันคือชาอร์เดน) แยกออกจากปาเลสไตน์เป็นดินแดนอิสระในอาณัติปักครองของอังกฤษ ในทางปฏิบัติ อังกฤษยึดมั่นในคำประกาศบัลฟอร์ปี 1916 ด้วยการแสดงความตั้งใจสนับสนุนชาวร่างชาติในดินแดนปาเลสไตน์ดินแดนในอาณัติปักครองของอังกฤษ ขณะเดียวกันกระบวนการใช้ออนนิสต์คิดว่าอาณัติปักครองคือการสนับสนุนการอพยพชนชาวยิวเพื่อในปาเลสไตน์ อังกฤษรู้ดีว่าการเพิ่มจำนวนชาวในปาเลสไตน์สร้างความไม่พอใจแก่อาหรับประชากรส่วนใหญ่ในปาเลสไตน์ อาหรับในปาเลสไตน์ประท้วงอังกฤษและปฏิบัติการของบวนการใช้ออนนิสต์ด้วยการเดินบวนและก่อความวุ่นวาย อังกฤษจึงเป็นต้องจำกัดจำนวนชาวพยพเข้าปาเลสไตน์ ช่วงทศวรรษ 1930 ก่อนเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ชาวเยอรมันและโปแลนด์หลีบหนีการฆ่าเชิงทางของนาซีอพยพหลังไหลเข้าปาเลสไตน์ อาหรับในปาเลสไตน์ต่อต้านการอพยพหลังไหลของชาวสู่ปาเลสไตน์ด้วยการก่อความวุ่นวาย ประท้วงอังกฤษอิกในช่วงปี 1936-1939 ในปี 1939 อังกฤษต้องปฏิบัติการจำกัดจำนวนชาวพยพเข้าปาเลสไตน์และจำกัดการขายที่ดินแก่ชาวในช่วงห้าปีอย่างเคร่งครัด (1939-1944) ชิวไม่พอใจท่าทีของอังกฤษ

5.3 สหรัฐอเมริการ่วมสนับสนุนจัดตั้งประเทศไทยในปี 1948 ในสงครามโลกครั้งที่ 2 ทั้งชิวและอาหรับในปาเลสไตน์หุดต่อต้านอังกฤษและเข้าร่วมในกองกำลังสัมพันธมิตร ในเวลาเดียวกันนี้นาซีเยอรมันนีเบี่ยงเบ้าชาวชิวในยุโรปกว่าหกส้านคนผลักดันให้ขบวนการใช้ออนนิสต์ จำกัดจำนวนชาวพยพและรับเขียวญี่ปุ่นที่เหลือ

รอดการเบี่ยงบ่าสังเผ่าพันธุ์ (Holocaust) เข้าอาศัยในปาเลสไตน์และจัดตั้งรัฐิวอย่างเป็นทางการอาหรับในตะวันออกกลางต่อต้านการจัดตั้งรัฐิวอย่างเป็นทางการด้วยสันนิบาตอาหรับ (The Arab League or The League of Arab States)⁸⁰ จัดตั้งในวันที่ 22 มีนาคม 1945 ประกอบด้วยชาติอาหรับเริ่มแรกเจ้าชาติคือ อียิปต์ อิรัก ซีเรีย เลบานอน จอร์แดน เยเมน และชาติอาราเบีย ลิบยาเข้าเป็นสมาชิกในปี 1953 ซูดานเข้าเป็นสมาชิกในปี 1956 ตุนิเซียและโมร็อกโกเข้าเป็นสมาชิกในปี 1958 คุเวตเข้าเป็นสมาชิกในปี 1961 และอัลจีเรียเข้าเป็นสมาชิกในปี 1962 อังกฤษวางแผนทางตัวสำนักและในปี 1947 อังกฤษนำปัญหาปาเลสไตน์สู่การซื้อขายขององค์การสหประชาติ เพื่อการแก้ไขปัญหาปาเลสไตน์องค์การสหประชาติกำหนดจัดตั้งคณะกรรมการพิเศษในเรื่องปาเลสไตน์ขององค์กรสหประชาติ (The United Nations Special Commission on Palestine) ในวันที่ 29 พฤษภาคม 1947 คณะกรรมการพิเศษในเรื่องปาเลสไตน์ให้ข้อเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาปาเลสไตน์ต่อสมัชชากำหนดประการที่หนึ่งแบ่งดินแดนปาเลสไตน์เป็นสามส่วนคือ รัฐิว รัฐอาหรับ และกรุงยะรูชาเล้มอยู่ภายใต้การคุ้มครองคณะกรรมการทรัพยากรัฐสี สองให้กองกำลังอังกฤษถอนออกจากปาเลสไตน์ อาหรับไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอ แต่ยิว อังกฤษและสหรัฐอเมริกาเห็นด้วยกับข้อเสนอ สมัชชายอมรับในข้อเสนอให้มีผลในทางปฏิบัติ ในวันที่ 14 พฤษภาคม 1948 ทันทีที่กองกำลังอังกฤษถอนออกจากปาเลสไตน์ ข่าวประกาศจัดตั้งประเทศอิสราเอล (Israel) ภายใต้การนำของเดวิด บุน ภูเรียน (David Ben-Gurion) องค์การสหประชาติและสหรัฐอเมริกาให้การรับรองในเอกสารของอิสราเอล⁸¹ ในวันที่ 15 พฤษภาคม 1948 กองกำลังสันนิบาตอาหรับนำโดยอียิปต์ ซีเรีย จอร์แดน และเลbanon บุกโจมตีอิสราเอลชาติเกิดใหม่ในดินแดนปาเลสไตน์ นับเป็นสังหารมรณะแห่งระหว่างอาหรับ-อิสราเอล (The First Arab-Israel War 1948-1949) สงครามยุติลงปี 1949 โดยอิสราเอลชนะกองกำลังสันนิบาตอาหรับและอิสราเอลสามารถเข้ายึดครองพื้นที่เพิ่มขึ้นจากเดิมอีกครึ่งหนึ่งของรัฐอาหรับในปาเลสไตน์ ในส่วนอีกครึ่งหนึ่งของรัฐอาหรับที่เหลือคือในส่วนดินแดนกาชา (Gaza Stripe) อียิปต์ได้ยึดครอง ในส่วนดินแดนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน (East Bank) จอร์แดนได้ยึดครอง สร้างความขุนเคืองไม่พอใจแก่อาหรับ อาหรับในปาเลสไตน์เรียกชาวปาเลสไตน์ (Palestinians) ชาวปาเลสไตน์ส่วนใหญ่ต้องออกจากปาเลสไตน์ในเขตปกครองอิสราเอล สันนิบาตอาหรับรับผู้ลี้ภัยจากชาวปาเลสไตน์เข้าอาศัยในประเทศของตน กลางปี 1949 อิสราเอลลงนามในข้อตกลงหยุดยิงกับสันนิบาตอาหรับแต่ไม่มีการลงนามร่วมกันอย่างเป็นทางการในสนธิสัญญาสันติภาพเพราภาคุ่มชาติอาหรับ (มุสลิม) ปฏิเสธการก่อตั้งชาติอิสราเอลในดินแดนปาเลสไตน์

5.4 สาธารณรัฐอเมริกาสนับสนุนจัดตั้งองค์การสหกันการขยายอิทธิพลคอมมิวนิสต์ ในเดือนตุลาคมของปี 1955 และองค์การสนธิสัญญากลางปี 1959 แม้กระนั้นสาธารณรัฐอเมริกาจะให้การสนับสนุนเช่น (คริสต์ศาสนิกชนหรือคริสต์เตียน) จัดตั้งประเทศอิหร่าน ในวันที่ 14 พฤษภาคม 1948 สร้างความไม่สงบแก่ชาห์ (มุสลิม) แต่สาธารณรัฐอเมริกาคง มุ่งสร้างความสัมพันธ์อันดีกับชาห์เพื่อให้ก่ออุบัติอาหันรวมกำลังกันต่อต้านการขยายอิทธิพล ของคอมมิวนิสต์ (รัสเซีย) ในเดือนตุลาคม เริ่มด้วยในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 1955 อิรักและตุรกี ประเทศทางตอนใต้ของรัสเซียเกรงการถูกโจมตีของรัสเซียได้ร่วมลงนามในข้อตกลงแบกแಡคปี 1955 (The Baghdad Pact of 1955)⁸² กำหนดเป็นพันธมิตรกันทางทหารร่วมต่อต้านการก้าวร้าว ทุกความของคอมมิวนิสต์รัสเซียในเดือนตุลาคมของปี 1955 มีสำนักงานใหญ่อยู่ที่กรุงแบกแಡคใน อิรัก ปลายปี 1955 อังกฤษ อิหร่าน และปากีสถาน เข้าร่วมเป็นสมาชิกด้วย สาธารณรัฐอเมริกาให้การ สนับสนุนการรวมตัวด้านการทหารของชาติตัวยงเงิน เทคโนโลยีและยุทธปัจจัย แต่ไม่ได้เข้าร่วม เป็นสมาชิก ในปี 1959 อิรักถอนจากการเป็นพันธมิตรร่วมทางการทหารตามข้อตกลงแบกแಡคปี 1955 เป็นผลให้สำนักงานใหญ่ย้ายจากกรุงแบกแಡคในอิรักมาอยู่ที่อังกฤษ (Ankara) ในตุรกี เหลือชาติผู้ร่วมลงนามเพียงสี่ชาติคือ ตุรกี อังกฤษ อิหร่าน และปากีสถาน เป็นผลให้ในปี 1959 ข้อ ตกลงแบกแಡคปี 1955 จำต้องเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นองค์การสนธิสัญญากลาง (เซ็นโต) (The Central Treaty Organization 1959 - CENTO)⁸³ เน้นความเป็นพันธมิตรด้านความมั่นคงทางการเมืองและการทหาร ในปี 1979 อิหร่าน ปากีสถานและตุรกีถอนจากการเป็นสมาชิกเซ็นโต เหลือเพียงอังกฤษ ชาติเดียวเป็นผลให้บุนเลิกเซ็นโตอย่างเป็นทางการในปี 1979

5.5 บทบาทสาธารณรัฐอเมริกาในวิกฤติการณ์คลองสuezปี 1956 (The Suez Crisis 1956) คลองสuezเป็นคลองขุดในอียิปต์ยาว 190 กิโลเมตรเชื่อมทะเลเมดิเตอร์เรเนียนกับทะเลแดง ในอดีตเป็นเส้นทางนำลัดเพื่อการเดินเรือค้าขายจากยุโรปมาสัมภาระ เช่น โดยไม่ต้องอ้อมแหลมญกูด荷普 (Cape of Good Hope) ของแอฟริกา ใช้เวลาบุกคลองสินปี (1859-1869) ในปี 1869 เมื่อบุคเสร็จ คลองลึก 8 เมตร กันคลองกว้าง 22 เมตร ปากคลองกว้าง 70 เมตร มีการบุดขยายคลองหลายครั้ง เพื่อรับเรือบรรทุกสินค้าขนาดใหญ่มีผลให้ปัจจุบันคลองลึก 19 เมตร กันคลองกว้าง 92 เมตร ปาก คลองกว้าง 226 เมตร⁸⁴

ในปี 1798 เมื่อนโปเลียน โบนาปาร์ต (Napoleon Bonapart) นำกองกำลังฝรั่งเศส นารุกรานอียิปต์ของเห็นความจำเป็นต้องขุดเส้นทางนำลัดเชื่อมทะเลเมดิเตอร์เรเนียนกับทะเลแดง ในปี 1854 เฟอร์ดินานด์ เดอ เลสเซปส์ (Ferdinand de Lesseps) วิศวกรชาวฝรั่งเศสได้รับอนุญาต

จากผู้ประกอบอิมป์ตให้บุคคลองสuez บริษัทบุคคลองสuez (The Suez Canal Company) รับผิดชอบดำเนินการบุค ฝรั่งเศสและอิมป์ตถือหุ้นใหญ่ของบริษัทบุคคลองสuez การบุคคลองสuezเริ่มในวันที่ 25 เมษายน 1859 บุคเสร็จเปิดใช้ในวันที่ 17 พฤษภาคม 1869 บริษัทบุคคลองสuezได้รับสัมปทานเก็บค่าผ่านคลอง 99 ปี (1869-1968) อังกฤษใช้คลองสuezเป็นเส้นทางนำลัดเดินเรือค้าขายกับอินเดีย อังกฤษได้รับประโยชน์จากการบุคคลองสuezมากกว่าประเทศใดและอังกฤษไม่มีหุ้นในบริษัทบุคคลองสuez แต่สามารถใช้ประโยชน์จากการบุคคลองสuezมากกว่าประเทศใดและอังกฤษเป็นผลให้ในปี 1875 อิมป์ตโอนหุ้นทั้งหมดของอิมป์ตในบริษัทบุคคลองสuezให้หุ้นนี้อังกฤษมีผลให้อังกฤษและฝรั่งเศสนำบทบาทคุณการบริหารเก็บค่าผ่านคลองสuez นับจากปี 1875 เป็นต้นไป ในปี 1888 ในการประชุมนานาชาติติดต่อการประชุมเห็นควรให้บุคคลองสuezเปิดให้ทุกชาติร่วมใช้ทั้งในยานสูบและยานสูบรวม ในสังคրามโลกครั้งที่ 1 (1914-1918) อิมป์ตให้การสนับสนุนอังกฤษ (ชาติผู้นำฝ่ายสัมพันธมิตร) และอังกฤษประกาศให้การปกป้องอิมป์ตจากการอาชญากรรมตีจากตุรกี (พันธมิตรของเยอรมนี) รวมถึงปกป้องบุคคลองสuez ในทางปฏิบัติอังกฤษจัดส่งกองกำลังอังกฤษประจำการเรียงรายตามแนวบุคคลองสuez และให้เรือพันธมิตรอังกฤษแท่นน้ำแล่นผ่านบุคคลองสuezได้ และในวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 1922 อังกฤษรับรองเอกสารของอิมป์ต ในสังครามโลกครั้งที่ 2 (1939-1945) อังกฤษปฏิเสธเรื่องฝ่ายอักษะแล่นผ่านบุคคลองสuez ในวันที่ 14 พฤษภาคม 1948 อังกฤษสนับสนุนการจัดตั้งประเทศไทยของชนชาวชวิวในดินแดนปาเลสไตน์ สมภารามอาหรับ-อิสราเอลครั้งแรก (1948-1949) เริ่มขึ้นในวันที่ 15 พฤษภาคมปี 1948 เมื่อกองกำลังสันนิบาตอาหรับโจมตีอิสราเอล ผลการสู้รบอิสราเอลชนะ อิมป์ตยึดได้ดินแดนกาซา (The Gaza Strip) และในปี 1950 อิมป์ตห้ามเรือสินค้าอิสราเอลแล่นผ่านบุคคลองสuez ในวันที่ 23 กรกฎาคม 1952 กษัตริย์ฟารุค (Farouk) ปกครองอิมป์ตช่วงปี 1936-1952 ถูกโค่นอำนาจลงด้วยกองกำลังปฏิวัติ ภายใต้การนำของพันเอกนัสเซอร์ (Colonel Gamal Abdel Nasser) นัสเซอร์ ในวันที่ 18 มิถุนายน 1953 นำอิมป์ตเป็นสาธารณรัฐและได้รับเลือกเป็นนายกรัฐมนตรีและในเดือนมิถุนายน 1956 ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี มุ่งพัฒนาอิมป์ตด้านเศรษฐกิจและการทหาร และวางแผนเป็นกลาง "ไม่เป็นชาติสามัคคีทั้งโลกตะวันออกและโลกตะวันตก ทั้งทำข้อตกลงกับอังกฤษในปี 1954 กำหนดให้กองกำลังอังกฤษถอนออกจากแนวบุคคลองสuezในเดือนกรกฎาคม 1956 ภายใต้การปกป้องของนัสเซอร์ในปี 1955 กำหนดสองโครงการเพื่อพัฒนาด้านการทหารและเศรษฐกิจอิมป์ต โครงการที่หนึ่งคือสร้างเขื่อนอัสوان (The Aswan High Dam) บนแม่น้ำไนล์ ใช้พลังงานน้ำเพื่อขยายการทำเกษตรกรรมและผลิตพลังงานไฟฟ้าพัฒนาอุตสาหกรรม โครงการที่สองคือติดต่อซื้ออาวุธจากเชคโกสโลวาเกีย (หนึ่งใน)

สมาชิกชาติคอมมิวนิสต์) โดยเลอกอาวุธกับฝ่ายของอียิปต์ สร้างรัฐอเมริกาไม่ต้องการให้คอมมิวนิสต์ แทรกแซงและต้องการเห็นการพัฒนาในอียิปต์เสนอเงินกู้ช่วยเหลืออียิปต์ \$56 ล้าน อังกฤษช่วยเหลือเงินกู้ \$15 ล้าน และธนาคารโลกช่วยเหลือเงินกู้ \$200 ล้าน ในวันที่ 19 กรกฎาคม 1956 เงินช่วยเหลืออียิปต์ทั้งหมดถูกยกเลิก เพราะหนี้กองกำลังอังกฤษถอนออกจากแคว้นสูเอซเป็นที่เรียบร้อย สองเกย์ตระกรอเมริกันผู้ผลิตฝ้ายในกลุ่มรัฐทางใต้โอมาร์หุสานะร์ชื่ออาวุธเพื่อเสริมสร้างกองกำลังอังกฤษและกองกำลังสันนิบาตอาหรับเตรียมการบุกโอมาร์หุสานะร์ในอนาคต เพราะเงินช่วยเหลือถูกยกเลิกหมดเป็นผลให้นัสเซอร์ในวันที่ 26 กรกฎาคม 1956 ประเทศเยคคูลองสูเอซ มาไว้ภายในวันที่ 26 กรกฎาคม 1956 เป็นจุดเริ่มต้นวิกฤติการณ์คลองสูเอซ (The Suez Crisis 1956)⁸⁵ เป็นสิ่งครามอาหรับ-อิสราเอลครั้งที่ 2 เริ่มด้วยอังกฤษและฝรั่งเศสไม่พอใจการกระทำของนัสเซอร์ เพราะอังกฤษและฝรั่งเศสเสียผลประโยชน์ ช่วงสัมปทานบั้งเหลืออีก 12 ปี และเกรงอียิปต์อาจห้ามเรือสินค้าฝรั่งเศสและอังกฤษแล่นผ่านคลองสูเอซ เช่นอังกฤษเคยประกาศห้ามในอดีต อิสราเอลเป็นอิทธิพลที่ไม่พอใจการกระทำของอียิปต์ที่ก้าวเข้าไปในอังกฤษและฝรั่งเศส และมองว่าอียิปต์เป็นชาติก้าวเข้าไปในอิสราเอลด้วย เพราะอิสราเอลมีกรณีพิพาทเรื่องพรมแดนกับอียิปต์ ก่อความขัดแย้งในกลางทะเล 1950 รัฐบาลอียิปต์ให้การสนับสนุนด้านการเงินและยุทธปัจจัยแก่ชาวปาเลสไตน์ผู้ลี้ภัยจากคืนเดนปาเลสไตน์เข้าตั้งบ้านในคืนเดนกาชาดใหญ่ให้การยืดหยุ่นของอียิปต์ เพื่อให้กองกำลังปาเลสไตน์จากคืนเดนกาชาดบุกเข้าโอมาร์หุสานะร์ ปัญหานี้ในเดือนกุมภาพันธ์ 1955 อิสราเอลตอบโต้อบ่ากันเดินทางและหนักหน่วงต่อกองกำลังปาเลสไตน์ อียิปต์ไม่พอใจตอบโต้อิสราเอลด้วยการประกาศห้ามเรือสินค้าอิสราเอลแล่นผ่านคลองสูเอซ และปิดอ่าวอาคaba (Gulf of Aqaba) ทำให้การเดินเรือค้าขายของอิสราเอลจะงัก และอิสราเอลเกรงการถูกอียิปต์บุกโอมาร์หุสานะร์ได้ในอนาคต จุดระเบิดของวิกฤติการณ์คลองสูเอซมีขึ้นเมื่ออิสราኤลนำการตอบโต้อียิปต์ก่อนเป็นชาติแรกโดยปฏิบัติการบุกโอมาร์หุสานะร์แบบสายฟ้าแลบในวันที่ 29 ตุลาคม 1956 ผลการปฏิบัติการอิสราเอลก่อสาธารณรัฐอาหรับซีนาย (Sinai Peninsula) และคืนเดนกาชา (The Gaza Strip) ของอียิปต์ได้กองกำลังอียิปต์ต้องถอนกลับไปตั้งอยู่ที่คลองสูเอซ ในวันที่ 30 ตุลาคม 1956 อังกฤษและฝรั่งเศสส่งให้อียิปต์และอิสราเอลหยุดการสู้รบ ถอนกำลังของสองชาติออกจากแคว้นคลองสูเอซและให้กอง

กำลังอังกฤษและฝรั่งเศสเข้าประจำการในแนวคดองสุเออชแทน อิสราเอลปฏิบัติความคำสั่งถอนกำลังออกจากแนวคดองสุเออชแต่คงยึดพื้นที่ในคาบสมุทรไชนาฯ แต่อิชปีดปฏิเสธคำสั่งมีผลให้ในวันที่ 2 พฤษภาคม 1956 อังกฤษและฝรั่งเศสปฏิบัติการทึ่งระเบิดในอิชปีดและในวันที่ 5 พฤษภาคม 1956 กองกำลังอังกฤษและฝรั่งเศสยกพลบุกยึดพื้นที่ตอนเหนือปากทางเข้าสู่คลองสุเออช ในวันที่ 6 พฤษภาคม 1956 รัสเซียชาติผู้นำโลกคอมมิวนิสต์ให้การสนับสนุนอิชปีดมองว่าอิสราเอล อังกฤษ และฝรั่งเศสเป็นชาติผู้ก้าวไว้ และรัสเซียจะแทรกแซงวิกฤติการณ์คลองสุเออชด้วยกองกำลังรัสเซีย ถ้ากองกำลังสามชาติไม่ถอนออกจากดินแดนอิชปีด สร้างรัฐอเมริกาอยู่ในสถานการณ์กระอักกระอ่วน เพราะทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสเป็นพันธมิตรที่ดีของนาโ由此 สร้างรัฐอเมริกาของว่าปฏิบัติการของอังกฤษ และฝรั่งเศสอาจนำสู่สংกรณ์ใจร้าย โลกครึ่งที่สาม สร้างรัฐอเมริกาจากด้านหน้ามันแก่ อังกฤษและฝรั่งเศส และ สร้างรัฐอเมริกาจำเป็นต้องมีท่าทีวงศ์ใหญ่ให้องค์การสหประชาชาติเป็นผู้แก้ไขวิกฤติการณ์คลองสุเออช ผลการประชุมสมัชชาองค์การสหประชาชาติในวันที่ 6 พฤษภาคม 1956 มีมติหนึ่งให้ทุกฝ่ายหยุด การสู้รบ สองให้กองกำลังอังกฤษและฝรั่งเศสถอนออกจากดินแดนอิชปีด (กองกำลังอังกฤษและ ฝรั่งเศสถอนออกในวันที่ 15 พฤษภาคม 1956) สามให้กองกำลังอิสราเอลถอนออกจากคาบสมุทร ไชนาฯ และดินแดนกาชา และองค์การสหประชาชาติให้การรับประทานว่าอิสราเอลจะได้ร่วมใช้อาวา อาภานา และกองกำลังปาเลสไตน์จากดินแดนกาชาจะไม่บุกโจมตีอิสราเอล สืออิชปีดได้เข้าครอบ ครองบริหารจัดการคลองสุเออชภายใต้เงื่อนไขต้องให้ทุกชาติร่วมใช้คลองสุเออช (คลองสุเออชเปิดใช้ ในวันที่ 10 เมษายน 1957) วิกฤติการณ์คลองสุเออช (26 กรกฎาคม-6 พฤษภาคม 1956) อิชปีดคือผู้ ชนะ เพราะองค์การสหประชาชาติช่วยเข้ารั้งเหตุ และอิชปีดได้คลองสุเออชที่ต้องการอย่างถูกต้อง เป็นทางการ อิสราเอลได้ในสิ่งที่ต้องการคือความปลอดภัย เพราะมีกองกำลังสหประชาชาติเข้ามาแล รักษาความสงบบริเวณพรมแดนอิสราเอลกับดินแดนกาชาของอิชปีด และอิสราเอลได้ร่วมใช้อาวา อาภานา เป็นทางออกสู่ทะเลแดงและมหาสมุทรอินเดีย อังกฤษและฝรั่งเศสเสียหน้ามากในวิกฤติการณ์ คลองสุเออชปี 1956 เพราะถูกสหประชาชาติและสร้างรัฐอเมริกาของว่าเป็นชาติผู้ก้าวไว้ ถูกสห ประชาชาติสั่งให้ถอนกองกำลังออกจากดินแดนอิชปีด อุกสหรัฐอเมริกาลงโทษด้วยการคงขายน้ำ มนต์ให้ (น้ำมันถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือต่อรองทางการเมืองเป็นครั้งแรก) และไม่พอใจที่สร้าง อมริภาวะเช่นไม่ช่วย ตลอดจนได้แนวความคิดใหม่ว่าในภาวะคับขันต้องช่วยตนเองหวังพึ่งใคร ไม่ได้

5.6 สารรัฐเมริกาปักป้องการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในคินແດນตะวันออก กลางด้วยการประกาศหลักการไฮเชนชาร์ป 1957 (The Eisenhower Doctrine 1957)⁸⁶ ด้วยวิกฤติ

การผังคลองสูเอชปี 1956 สร้างอิมริกานองว่ารุสเซียพยาญแทรกแซง (สนับสนุนอิยิปต์) และข่ายอิทธิพลคอมมิวนิสต์ในคืนเดนตะวันออกกลาง เห็นความจำเป็นต้องสกัดกั้นอิทธิพลคอมมิวนิสต์ ในคืนเดนตะวันออกกลาง และต้องปกป้องอิสราเอลจากการถูกโจมตีก้าวไว้รุกรานโดยกองกำลังอาหรับ ด้วยสาเหตุดังกล่าวในวันที่ 5 มกราคม 1957 ประธานาธิบดีไอเซน豪ว์ประกาศหลักการไอเซน豪ว์ (The Eisenhower Doctrine 1957) กำหนดสร้างอิมริกาพร้อมให้ความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจ ยุทธปัจจัยและกองกำลังทหารแก่ประเทศในคืนเดนตะวันออกกลางที่ร้องขอความช่วยเหลือเพื่อให้รอดพ้นจากการคุกคามของคอมมิวนิสต์ รัฐสภาเห็นชอบในหลักการไอเซน豪ว์ ปี 1957 ด้วยการอนุมัติเงิน \$200 ล้านเพื่อการช่วยเหลือพัฒนาชาติในคืนเดนตะวันออกกลาง หลักการไอเซน豪ว์ปี 1957 ได้เริ่มปฏิบัติการเด่นชัดในเลบานอนในปี 1958 กล่าวคือเมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 1 สันนิบาตชาติกำหนดให้เลบานอนเป็นคืนเดนในอาณัติปักครองของฝรั่งเศส ชาวเลบานอนเป็นอาหรับที่เป็นทั้งมุสลิมและคริสต์เดียนอยู่ร่วมกัน ฝรั่งเศสสนับสนุนการเมืองเอกสารชีวิตในเลบานอนมีผลให้ในปี 1943 เลบานอนก่อตั้งประเทศสำเร็จ บรรดาผู้นำทางการเมืองทั้งมุสลิมและคริสต์เดียนตกลงจะร่วมกับปักครองประเทศ รัฐบาลเลบานอนมีความผูกพันทางการเมืองการทางการกับชาติตะวันตกและสหรัฐอเมริกา ในกลางศตวรรษที่ 20 ขบวนการรวมตัวทางการเมืองเพื่อการหดหุดพันจากอิทธิพลของชาติตะวันตกของกลุ่มชาติอาหรับในคืนเดนตะวันออกกลาง ได้เริ่มน้ำหนึ่งก่อตั้งสหสาธารณรัฐอาหรับ (The United Arab Republic - U.A.R.)⁸⁷ ในเดือนกุมภาพันธ์ 1958 ภายใต้การริเริ่มของอิยิปต์และซีเรียมีประธานาธิบดีนัสเซอร์แห่งอิยิปต์เป็นประธานสหสาธารณรัฐอาหรับ แนวความคิดใหม่เพื่อการหดหุดพันจากอิทธิพลชาติตะวันตก ได้แพร่ขยายสู่การเมืองในกลุ่มชาติอาหรับมีผลให้เกิดความวุ่นวายเริ่มในเลบานอนต้นปี 1958⁸⁸ โดยกลุ่มมุสลิมเลบานอนรับการสนับสนุนจากประธานาธิบดีนัสเซอร์ปฏิบัติการก่อความวุ่นวายในเลบานอนเพื่อไม่พอใจรัฐบาลเลบานอนที่ฝึกไฟด้านการเมืองการทางการกับชาติตะวันตก นายกรัฐมนตรีเลบานอนร้องขอให้สหประชาชาติเข้าแทรกแซง คณะผู้สังเกตการณ์องค์การสหประชาชาติเข้าตรวจสอบไม่พ้นการสนับสนุนให้ ฯ ของนัสเซอร์แก่กลุ่มมุสลิมเลบานอน แต่สหรัฐอเมริกาเชื่อในคำร้องขอของนายกรัฐมนตรีเลบานอน ประธานาธิบดีไอเซน豪ว์รีบมั่นในหลักการไอเซน豪ว์ปี 1957 สั่งกองเรือรบพร้อมกองกำลังทหารอเมริกัน 8000 คนเข้าช่วยรัฐบาลเลบานอนในวันที่ 15 กรกฎาคม 1958 และถอนกำลังอเมริกันกลับในเดือนตุลาคม 1958 เมื่อสถานการณ์ในเลบานอนเป็นปกติ

6. ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับรุสเซีย ภายใต้การนำของประธานาธิบดีไอเซน豪ว์ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับรุสเซียเริ่มด้วยดี แต่จบลงด้วยความบาดหมาง ใน

ช่วงสมัยประธานาธิบดีไโอลเซนhaar์ (1953-1961) นายกรัฐมนตรีรุสเซีย (Premier) ช่วงปี 1953-1955 คือเจอโรจิ มาเลนโกว์ (Georgi Malenkov) นิโคล่าই บูลกานิน (Nikolai Bulganin) ช่วงปี 1955-1958 และนิกิต้า ครุสเชลฟ์ (Nikita Khrushchev) ช่วงปี 1958-1964 รวมถึงดำรงตำแหน่งผู้นำประเทศคอมมิวนิสต์ช่วงปี 1953-1964 ครุสเชลฟ์นำการเมืองทบทวนปรัชญาและ政策ต่อต้านเผด็จการในประเทศของครุสเชลฟ์คือยกเว้นความไม่สงบทางการเมืองและการเมืองที่ไม่เป็นธรรม จัดหาสาธารณูปโภคเพิ่ม เครื่องอุปโภคบริโภคแก่คนรุสเซีย สนับสนุนโครงการอวกาศและผลิตอาวุธร้ายแรง นโยบายต่างประเทศของครุสเชลฟ์คือมั่นใจหลักการอยู่ร่วมกัน โดยสันติ (Peaceful Coexistence) อันหมายถึงหลีกเลี่ยงการทำสงครามกับกลุ่มชาติตะวันตก แต่ในระหว่างชาติตะวันนี้มีความต้องการที่จะขยายอิทธิพลทางด้านเศรษฐกิจการค้า โครงการอวกาศ การเมืองคือให้ความช่วยเหลือประเทศต่อไปเพื่อคงความเป็นสามชาติกัน ด้วยหลักการอยู่ร่วมกัน โดยสันติวิธีนี้นำสู่การบาดหมางระหว่างจีนกับรัสเซียในเวลาต่อมา

6.1 การประชุมสุดยอดที่เจนีว่าปี 1955 (The Geneva Summit Conference in 1955)⁸⁹ การประชุมสุดยอดที่เจนีว่าปี 1955 ต้องมีขึ้น เพราะสาเหตุสองประการ ประการแรกก็คือมีการเสริมสร้างสะสมกองกำลังอาวุธสืบเนื่องมาจากการเดือนตุลาคม 1954 สาธารณรัฐอเมริกาและชาติสมาชิกนาโต้ได้มีตัวรับเยอร์มนีติตะวันตกเป็นสมาชิกนาโต้ลำดับที่ 14 และเพื่อเสริมสร้างกองกำลังนาโต้ให้ก้าวหน้าให้เยอรมนีตัวรับเยอร์มนีติตะวันตกเตรียมกองกำลังทหารห้าแสนนายเข้าประจำการในกองกำลังนาโต้ และสาธารณรัฐอเมริกาจัดส่งอาวุธยุทธปัจจัยแก่สมาชิกนาโต้เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งแก่กองกำลังนาโต้ ในอันจะสกัดกั้นการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในยุโรปตะวันตก ประการที่สองทั้งสาธารณรัฐอเมริกาและรัสเซียเมืองร้ายแรงในครอบครอง ก่อตัวคือในปี 1954 ทั้งสาธารณรัฐอเมริกาและรัสเซียผลิตระเบิดไฮโตรเจนได้ (Hydrogen Bomb) สาธารณรัฐอเมริกาผลิตระเบิดไฮโตรเจนได้ในวันที่ 6 เมษายน 1952 รัสเซียผลิตระเบิดไฮโตรเจนได้ในวันที่ 8 สิงหาคม 1953 ต่างทำการทดสอบเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ สารกัมมันตภาพรังสีเป็นภัยอันตรายต่อสิ่งมีชีวิต ทั้งโลกรึยก็ร่องให้หยุดการทดสอบ เพื่อหยุดการพัฒนาอาวุธร้ายแรง ด้วยสาเหตุทั้งสองประการนำสู่การประชุมสุดยอดที่เจนีว่าปี 1955 ในวันที่ 21 กรกฎาคม 1955 โดยผู้นำสำคัญคือสาธารณรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซียร่วมประชุมกันที่กรุงเจนีวาประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เรื่องแรกที่พูดกันคือ ประธานาริบบิลไฮเอนด์อาร์เสนอนนโยบายเปิดน่านฟ้า (The Open Skies Policy) กำหนดให้มีการแลกเปลี่ยนพิมพ์เขียว (blueprint) ที่ตั้งมั่นของกองกำลังระหว่างกัน และเปิดน่านฟ้าของกันและกัน ให้มีการบินเข้าตรวจสอบระหว่างกัน ได้เพื่อให้รู้ความเคลื่อนไหวและเตรียมการขับยึงปฏิบัติการรุ่นอันอาจจะเกิดขึ้นได้ อันเป็น

หนทางนำสู่การเกิดสังคมได้ทันกาล ผู้นำรุสเซียไม่เห็นด้วยกับนโยบายเปิดน่านฟ้าของประธานาธิบดี ไอเซนഹาว์ เรื่องที่สองคือเรื่องการลดกองกำลังและอาวุธ (Disarmament) ผู้นำรุสเซียไม่เห็นด้วย กับการเสริมสร้างสะสมกองกำลังอาวุธในเยอรมันตะวันตกและนาโต้ และเห็นควรจัดตั้งคณะกรรมการลดอาวุธ (The Disarmament Committee) เรื่องที่สามเรื่องความมั่นคงทางการเมืองในเยอรมัน ผู้นำรุสเซียไม่เห็นด้วยกับการรวมเยอรมัน เรื่องที่สี่คือต่างเห็นพ้องต้องกันในเรื่องการลดการทดลองอาวุธร้ายแรงและแสวงหาแนวทางดำเนินการ ผลการประชุมไม่มีการลงนามร่วมกันแต่ อย่างใด ระหว่างการประชุมแม้นจะมีความขัดแย้งกันในแนวความคิด แต่การประชุมเป็นไปอย่าง ราบรื่นเปี่ยมด้วยมิตรภาพและความรู้สึกที่ดีที่ให้แก่กัน (The Spirit of Geneva 1955)

6.2 สาธารณรัฐอเมริกาไม่พอใจปฏิบัติการปราบปรามเด็ดขาดของรุสเซียกระทำต่อ หังการปี 1956⁹⁰ ในวันที่ 23 ตุลาคม 1956 กลุ่มนักศึกษาและคนงานหังการเรียนก่อการจลาจลในกรุง บูดาเพรส (Budapest) เรียกร้องให้กองกำลังรุสเซียถอนออกจาหังการและจัดตั้งรัฐบาลใหม่โดย การเลือกตั้ง รุสเซียยอมรับคำเรียกร้องของกลุ่มก่อการจลาจลและเริ่มถอนกองกำลังรุสเซียออกจาก บูดาเพรสในวันที่ 30 ตุลาคม 1956 การเลือกตั้งมีบึ้นอิม雷 นาจี (Imre Nagy) ได้รับเลือกเป็นนายก รัฐมนตรีหังการ ในวันที่ 4 พฤษภาคม 1956 กองกำลังรุสเซียพร้อมอาวุธหนักเคลื่อนเข้ากรุงบูดา เพรสกดล้างและฆ่ากลุ่มกบฏชาวหังการเรียนและทำลายทรัพย์สินบ้านเรือน นายกรัฐมนตรีนาจี ถูกโค่นอำนาจลง รุสเซียจัดตั้งรัฐบาลคอมมิวนิสต์ขึ้นปกครองหังการ สมัชชาองค์การสหประชา ชาติก่อการล้างเผือกในรุสเซียและรุสเซียไม่อนุญาตให้คณะผู้สังเกตการณ์ขององค์การ สหประชาชาติเข้า ตรวจสอบในหังการ ขณะเดียวกันรัฐบาลคอมมิวนิสต์ในหังการเริ่งปราบปรามจับกุมกลุ่มต่อต้าน เป็นผลให้ชาวหังการเรียน 160,000 คนต้องลี้ภัยการเมืองเข้าอาศัยในออสเตรีย

6.3 ปัญหานอร์ลินตะวันตกปี 1958⁹¹ นับจากเยอรมันตะวันออกเป็นส่องประเทศในปี 1949 กรุงเบอร์ลินตะวันตก (อยู่ในเยอรมันตะวันออก) คงมีกองกำลังสามชาติคือ สาธารณรัฐอเมริกา ยังกุญแจและฝรั่งเศสเพื่อประจำการอยู่ กรุงเบอร์ลินตะวันออกคงมีกองกำลังรุสเซียประจำการหนุน รัฐบาลคอมมิวนิสต์เยอรมันตะวันออก รุสเซียต้องการให้กองกำลังสามชาติออกจากกรุงเบอร์ลิน ตะวันตกเพื่อรัฐบาลคอมมิวนิสต์เยอรมันตะวันออกจะได้ยึดครอง ด้วยความคิดดังกล่าวรุสเซียเริ่ม ทำเป็นตัวอย่างแก่สามชาติโดยในวันที่ 10 พฤษภาคม 1958 ผู้นำรุสเซีย นิกิต้า ครุสเชลฟ์ประกาศ ว่าในวันที่ 27 พฤษภาคม 1959 รุสเซียจะถอนกองกำลังรุสเซียออกจากกรุงเบอร์ลินตะวันออกและ มอบกรุงเบอร์ลินตะวันออกแก่รัฐบาลเยอรมันตะวันออก (คอมมิวนิสต์) และเรียกร้องให้กองกำลัง สามชาติถอนออกจากรุงเบอร์ลินตะวันตกภายในหากเดือน (พฤษภาคม 1958-พฤษภาคม 1959) ถ้า

เมื่อครบหกเดือนแล้วขังคงกองกำลังสามชาติในกรุงเบอร์ลินตะวันตก รัสเซียจะให้รัฐบาลเยอรมนีตะวันออกคุม (ปีด) เส้นทางคมนาคมทุกสายที่มุ่งสู่กรุงเบอร์ลินตะวันตก สามชาติตะวันตกจะเข้ากรุงเบอร์ลินตะวันตกได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐบาลเยอรมนีตะวันออกเท่านั้น กองกำลังรัสเซียและกองกำลังเยอรมนีตะวันออกจะร่วมกันปราบปราม ถ้าสามชาติตะวันตกข้ามดินแดนเยอรมนีตะวันออกสู่กรุงเบอร์ลินตะวันตกโดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาลเยอรมนีตะวันออก แม้กระทั่งประเทศบุญญาชาติตะวันตกในเรื่องกรุงเบอร์ลินตะวันตกผลก็อ สามชาติตะวันตกคงยืนยันการคงกองกำลังประจำการในกรุงเบอร์ลินตะวันตก

6.4 ผู้นำรัสเซียเยือนสหรัฐอเมริกาในเดือนกันยายน 1959 นำสู่การเจรจาตามมติครรภพที่แคมป์เดวิด (The Spirit of Camp David of 1959)⁹² ระหว่างวันที่ 15-27 กันยายน 1959 ผู้นำรัสเซียนิกิต้า ครุซซอฟเยือนสหรัฐอเมริกาได้เข้ากล่าวในที่ประชุมสมัชชาองค์การสหประชาชาติเน้นเรื่องการลดอาวุธร้ายแรงและความคุณการทดลองระเบิดไฮโตรเจน และร่วมพักผ่อนที่แคมป์เดวิด (บ้านพักประธานาธิบดีในรัสเซียแลนด์) การปรึกษาหารือระหว่างผู้นำทั้งสองเป็นไปด้วยมติครรภพและได้ร่วมกันประกาศสรุปข้อเจรจาคือจำเป็นต้องลดอาวุธร้ายแรงและความคุณการทดลองระเบิดไฮโตรเจน ปัญหากรุงเบอร์ลินตะวันตกจะยุติโดยสันติวิธี กำหนดการประชุมขั้นสุดยอดที่กรุงปารีส ในวันที่ 16 พฤษภาคม 1960 และเชิญประธานาธิบดีไอเซน豪华ร์เยือนรัสเซียเดือนมิถุนายน 1960 ผลการเจรจาที่แคมป์เดวิด 1959 ทำให้ความตึงเครียดในเหตุการณ์โลกลดลง

6.5 เหตุการณ์ ยู-2 ปี 1960 (The U-2 Incident 1960)⁹³ ยู-2 เป็นเครื่องบินพิเศษ (เครื่องบินกึ่งเครื่องร่อน) บินได้สูง พื้นที่สำหรับการตรวจจับของเครื่องเรดาร์ ผลิตโดยบริษัทล็อกไฮท (Lock Heat Company) ในแคลิฟอร์เนียเมื่อปี 1953 กองทัพอากาศใช้เครื่องบิน ยู-2 บินตรวจสอบอากาศเบื้องบนเพื่อการบินและตรวจสอบสภาพอากาศ หน่วยข่าวกรองกลาง (CIA) สนใจเครื่องบินยู-2 เพื่อใช้บินสำรวจในพื้นที่รัสเซีย ต้นปี 1960 หน่วยข่าวกรองกลางจัดส่งนักบินที่สามารถขึ้นเครื่องบินยู-2 ได้ให้ประจำการที่ฐานทัพอากาศสหรัฐอเมริกาในตุรกี (ตุรกีเป็นชาติสมาชิกนาโต้ ลำดับที่ 13 และมีพร้อมดำเนินทางตอนเหนือติดกับรัสเซีย) กำหนดให้นักบินแบบปฏิบัติการบินในน่านฟ้ารัสเซียเพื่อตรวจสอบความเคลื่อนไหวของรัสเซีย รัสเซียรู้ปฏิบัติการของเครื่องบินยู-2 แต่ไม่มีหลักฐานเด่นชัดยืนยัน ในวันที่ 1 พฤษภาคม 1960 นักบินขึ้นเครื่องบินยู-2 ชื่อฟรานซิส จี. เพเวอร์ส (Francis Gary Powers) ได้รับคำสั่งให้ขึ้นเครื่องบินยู-2 จากตุรกีเข้าผ่านน่านฟ้ารัสเซีย (ทำการกรรมด้วยภาพพื้นที่รัสเซีย) บินลงที่นอร์เวย์ ระหว่างบินในน่านฟ้ารัสเซียเครื่องบินยู-2 ถูกรัสเซียยิงเครื่องขัดข้อง จำต้องร่อนลง และยอมจำนนด้วยหลักฐานว่านักบินสำรวจ รัสเซียรายงานให้โลกรับ

รัฐในวันที่ 5 พฤษภาคม 1960 นิกิต้า ครุสเชลฟ์ออกมาระบุการในวันที่ 7 พฤษภาคม 1960 ว่า naked มีชีวิต แต่ถูกจับกุม เพราะเป็นสายลับ ผลจากการเกิดเหตุการณ์ยู-2 ปี 1960 ประธานาธิบดีไอเซน豪ว์ออกมาระบุการในวันที่ 11 พฤษภาคม 1960 ว่าเป็นผู้สั่งให้เครื่องบินยู-2 ปฏิบัติการครั้งนี้ ประการที่สองคือในวันเดียวกันประชุมสุดยอดที่กรุงปารีส (16 พฤษภาคม 1960) ประธานาธิบดีไอเซน豪ว์ระบุการในที่ประชุมว่า เลิกใช้เครื่องบินยู-2 ปฏิบัติการจารกรรมและจะไม่ให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอีก และนิกิต้า ครุสเชลฟ์ยกเลิกการเชิญประธานาธิบดีไอเซน豪ว์เยือนรัสเซีย ประการที่สามระหว่างการประชุมสุดยอดที่กรุงปารีส มีการกล่าวหากันระหว่างผู้ร่วมประชุมจากโลกตะวันตกและโลกตะวันออก (การประชุมล้มเหลว) และประการที่สี่ ผลการพิพากษาที่มีอยู่ในครัวเรือนของ ไอเซน豪ว์ในวันที่ 17-19 สิงหาคม 1960 ฟรานซีส จี. เพาเวอร์ส ถูกพิพากษาเป็นสายลับด้วยโถงจำคุกสิบปี แต่ในปี 1962 รัสเซียปล่อยเพาเวอร์สกลับสหรัฐอเมริกาเพื่อแลกด้วยกันสายลับรัสเซียอดออลฟ์ เอเบล (Adolf Abel)⁹⁴

7. สหรัฐอเมริกาตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับคิวบาในปี 1963⁹⁵ คิวบาเป็นเกาะอยู่ทางตอนใต้ของฟลอริดาห่างจากฟลอริดาประมาณ 90 ไมล์ (145 กิโลเมตร) ในทะเลแคริบเป็นชนชาติหนึ่งในอาณาจักรสเปน ในปี 1898 สหรัฐอเมริกาช่วยปลดปล่อยคิวบามีส่วนร่วมในภารกิจที่เรียกว่า "Operation Tumultuous" ที่ได้รับการสนับสนุนจากสหราชอาณาจักรและฝรั่งเศส หลังจากนั้น สหรัฐอเมริกาได้รับสิทธิเข้าถือครองที่ดินดังที่เรียกว่า "Guantanamo Bay" เป็นฐานทัพเรือสหัฐอเมริกาในคิวบานานาไป จนกระทั่งในปี 1901 คิวบาก่อการปฏิรูปในคิวบานา นำโดยทอมัส เอสตราดา พัลมา (Thomas Estrada Palma) ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนแรกของคิวบานา ภายใต้การนำของประธานาธิบดีฟูเจนซีโอ นาตีสต้า (Fulgencio Batista) ช่วงแรก 1934-1944 ในปี 1934 สหรัฐอเมริกาพยายามให้การนำของแฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ ยอมลงนามยกเลิกข้อกำหนดของสหัฐอเมริกาปี 1901 (The Platt Amendment of 1901) ที่บังคับใช้ในคิวบานาแต่คงข้อกำหนดสหัฐอเมริกาคงการเข้าถือครองที่ดินที่อยู่ในคิวบานานาไป ฟูเจนซีโอ นาตีสต้าได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีอีกครั้งบริหารคิวบานาช่วงปี 1952-1959 นาตีสต้าเป็นผู้นำในการปกครองเผด็จการและเป็นจอมเผด็จการ (dictator) ส่งเสริมบริษัทต่างชาติให้เข้ามาทำธุรกิจในคิวบานา เศรษฐกิจดีขึ้น เกิดประโยชน์แก่ชนกลุ่มน้อยพากเพียร นายทุนและนักการเมือง สาธารณูปโภคทำงานไม่ได้รับการปรับปรุงพัฒนาชาวคิวบานาส่วนใหญ่เดือดร้อนและยากจน ฟีเดล คัสโตร (Fidel Castro) สามารถ

โค่นอำนาจนาตีสต้าได้ในวันที่ 1 มกราคม 1959 และนำการบริหารประเทศคิวบา ในช่วงแรก สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนรัฐบาลคิวบากับให้การนำของคัสโตร แต่ในเวลาต่อมาสหรัฐอเมริกา มั่นใจว่าคัสโตรคือขอมเด็จการเริ่มด้วยปฏิเสธขัดการเลือกตั้ง ฉะนั้นและคุณปั้งผู้ต่อต้านการปกครอง ช่วงปี 1959-1960 ยืดไร้อ้อย โรงงานน้ำตาล และธุรกิจ ปศุสัตว์ของคนอเมริกันในคิวบากับ ขับไล่คน อเมริกันออกจากคิวบากับ ชาวคิวบานพาภัยอยู่พื้นที่ในสหรัฐอเมริกา คัสโตรรับ ความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจจากรัสเซียโดยในเดือนกุมภาพันธ์ 1960 รัสเซียและคิวบาร่วมกันใน ข้อตกลงทำการค้าระหว่างกันเป็นครั้งแรก และคิวบาก็รับความช่วยเหลือด้านกองกำลังและอาวุธ จากรัสเซียถึงสหรัฐอเมริกาแทรกแซงคิวบากับ ในเดือนมิถุนายน 1960 รัฐบาลคิวบากับ ได้ทรงกลั่นนำมัน ของนักธุรกิจอเมริกันในคิวบากับ สหรัฐอเมริกาตอบโต้โดยการหดการซื้อน้ำตาลจากคิวบากับ คัสโตร ตอบโต้สหรัฐอเมริกาทันทีด้วยการยึดธุรกิจอเมริกันทุกประเภทในคิวบากับ เป็นผลให้ในวันที่ 3 มกราคม 1963 สหรัฐอเมริกาตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับคิวบากับ

8. ประธานาธิบดีไอเซนไฮม์ดำเนินนโยบายการทูตส่วนตัว (The Personal Diplomacy 1959-1960) ด้วยการเยือนประเทศทั้งหลายมุ่งสร้างสันติภาพแก่โลก กล่าวคือระหว่างวันที่ 26 สิงหาคม-6 กันยายน 1959 เดินทางเยือนอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมันตะวันตกได้พบผู้นำทั้งสาม ชาติเจรจาเรื่องนโยบายอุปคติระหว่างวันที่ 3-21 ธันวาคม 1959 เดินทางเยือน 11 ชาติใน ยุโรป แอฟริกา และตะวันออกกลาง ได้แก่ ญี่ปุ่น เ叙รีีย และโมร็อกโค (ในแอฟริกา) ปากีสถาน อินเดีย อิหร่าน และอัฟغانิสถาน (ในเอเชีย) อิตาลี ตุรกี กรีก สถาปัน และฝรั่งเศส (ในยุโรป) ที่ฝรั่งเศส แห่งกรุงปารีสระหว่างวันที่ 19-21 ธันวาคม 1959 ประธานาธิบดีไอเซนไฮม์ได้พบผู้นำฝรั่งเศส อังกฤษ และเยอรมันตะวันตกได้ร่วมกำหนดหัวข้อสำคัญที่จะพูดในการประชุมสุดยอดที่กรุงปารีส ระหว่างกับผู้นำรัสเซีย (กำหนดการประชุมจะมีในวันที่ 16 พฤษภาคม 1960) ระหว่างวันที่ 22 กุมภาพันธ์-7 มีนาคม 1960 เดินทางเยือนกุ่ยั่นประเทศไทยได้ ได้แก่ บรรดาศิล อยืนดินา ชิส และอุรุกวัย กล่าวเรียกร้องให้ร่วมกันปกป้องภาคพื้นที่วีปэмริกาจากการอาจถูกก้าวร้าวุกรานโดย คอมมิวนิสต์

พระคเดโ蒙เครดิกชนะการเลือกตั้งปี 1960⁹⁸

การเลือกตั้งในปี 1960 พระคเดโ蒙เครดิกส่งของหนุ่น เอฟ. เ肯เนดี (John F. Kennedy) รับ เลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี ลินคอล์น บี. จอห์นสัน (Lyndon B. Johnson) รับเลือกในตำแหน่ง รองประธานาธิบดี พระคริพันลิกันส์ริ查ร์ด เอ็น. นิกสัน (Richard M. Nixon) รับเลือกใน ตำแหน่งประธานาธิบดี เฮนรี ซี. ลอด (Henry C. Lodge) รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี

ในช่วงแรกของการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง ผู้สันทัดทางการเมืองส่วนใหญ่เชื่อว่าริชาร์ด เอ็น. นิกสัน จะชนะการเลือกตั้ง เพราะนิกสันเป็นที่รู้จักของคนอเมริกันและมีความได้เปรียบมีประสบการณ์การบริหารประเทศในตำแหน่งรองประธานาธิบดีเป็นเวลาแปดปีในสมัยประธานาธิบดีไอแซนไฮวาร์ด ทังชู ประเดินจะนำมาซึ่งสันติภาพ และความมั่งคั่งสู่เมริกา (Peace and Prosperity) สำหรับจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ คนอเมริกันรู้จักไม่นานนัก แต่ เพราะเป็นคนหน้าตาดี บุคลิกดี ฐานะดีและมีภารยาสวยงามเป็นที่สะคุคตชาวยุโรปให้ภาคและเรื่องราวของจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ ถูกลงเผยแพร่ในหนังสือพิมพ์ และนิตยสาร โทรทัศน์มีส่วนช่วยเหลือ ให้ภาพและเรื่องราวของจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ เป็นอย่างมาก เพราะมีการรณรงค์หาเสียงแบบเผชิญหน้ากันทางโทรทัศน์ถึงสี่ครั้ง เป็นครั้งแรกในการเมืองสหรัฐอเมริกา แม้นจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้จะมีอายุน้อยเพียง 43 ปี แต่ภาพที่ออกมายังไงทั้งนอง ก็ถูกมองว่าเป็นบุคคลที่มีความสามารถที่แท้จริงของสหรัฐอเมริกา ในการดำเนินนโยบายต่างประเทศ และเป็นที่พึงแก่ผู้ยกไว้ด้วยโอกาส ภายใต้แผนชายแดนใหม่ (The New Frontier Program) ผลการลงคะแนนปรากฏว่าจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ ชนะได้ 303 คะแนน จากคณะกรรมการเลือกตั้งและริชาร์ด เอ็น. นิกสัน ได้ 219 คะแนนจากคณะกรรมการเลือกตั้ง นับเป็นครั้งแรกที่รองประธานาธิบดีลงรับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีแล้วพ่ายแพ้การเลือกตั้ง ของจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ คือประธานาธิบดีลำดับที่ 35 นำการบริหารประเทศช่วงปี 1961-1963

ในบทที่ 5 จะเป็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษ 1960 (1961-1969) นักประวัติศาสตร์เรียกเหตุการณ์ช่วงนี้ว่าหกสิบที่ปั่นป่วน (The Stormy Sixties) หรือยุคแห่งความรุนแรง (The Age of Violence) ภายใต้การนำของประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เ肯เนดี้ และประธานาธิบดีลินคอล์น บี. จอห์นสัน ใช้แผนชายแดนใหม่ และแผนสังคมยิ่งใหญ่แก่ไปปัญหาภายในประเทศ

ເງິນອຮຣອນທີ່ 4

1. Divine, Robert A., Breen, T. H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** (Addison Wisley Educational Publishers Ince., 1999), p. 859.
2. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** (Harcourt, Brace & World, Inc., 1961), p. 771.
3. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** (McGraw-Hill, Inc., 1991), p. 833.
4. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** (Worth Publishers, Inc., 1993), pp. 846-847.
5. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** (Boston : Houghton Mifflin Company, 1986), pp. 814-815.
6. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** pp. 780-783.
7. Burke, Merle. **United States History : The Growth of Our Land.** (Chicago : American Technical Society, 1951), p. 199.
8. Ibid., p. 200.
9. Loc.cit.
10. Ibid., pp. 200-201.
11. Ibid., p. 203.
12. Loc.cit.
13. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 839.
14. Loc.cit.
15. Ibid., p. 840.
16. Ibid., p. 841.
17. Divine, Robert A., Breen, T.H. Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** pp. 594-595.

18. Ibid., p. 682.
19. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 860.
20. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 778.
21. Loc.cit.
22. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** (Massachusetts: G & C Merriam Company, 1971), pp. 86-87.
23. Ibid., p. 295.
24. Ibid., p. 515.
25. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** pp. 836-837.
26. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 527.
27. Divine, Robert A., Breen, T.H. Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** pp. 887-889.
28. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 880-881.
29. Ibid., p. 881.
30. Ibid., p. 882.
31. Loc.cit.
32. Ibid., pp. 879-880.
33. Burke, Merle. **United States History : The Growth of Our Land.** p. 405.
34. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** pp. 828-829.
35. Ibid., p. 829.
36. Loc.cit.

37. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 537.
38. Ibid., p. 537.
39. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 829.
40. Ferguson, Wallace K. and Bruun Geoffrey. **A Survey of European Civilization : Part Two-Since 1660.** (Boston : Houghton Mifflin Company, 1969), pp. 843-846.
41. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 900-902.
42. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 847.
43. Ibid., p. 848.
44. Ibid., p. 874.
45. Ibid., p. 886.
46. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 536.
47. Ibid., p. 539.
48. Ibid., p. 100.
49. Ibid., p. 178.
50. Ibid., p. 541.
51. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** pp. 796-797.
52. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 857.
53. Loc.cit.

54. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 548.
55. Ibid., p. 566.
56. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 920.
57. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 864.
58. Divine, Robert A., Breen, T.H. Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 916.
59. Loc.cit.
60. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 858.
61. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 946.
62. Ibid., p. 947.
63. Ibid., p. 874.
64. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 567.
65. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 911-912.
66. Ibid., pp. 913-914.
67. Ibid., p. 916.
68. Ibid., p. 916.
69. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 875.

70. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 537.
71. Loc.cit.
72. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 930.
73. Ibid., pp. 930-931.
74. Ibid., p. 930.
75. Ibid., p. 931.
76. Ibid., p. 932.
77. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 874.
78. Ibid., p. 876.
79. Ferguson, Wallace K. and Bruun Geoffrey. **A Survey of European Civilization : Part Two-Since 1660.** pp. 821-822.
80. Ibid., p. 918.
81. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 876.
82. Ferguson, Wallace K. and Bruun Geoffrey. **A Survey of European Civilization : Part Two-Since 1660.** p. 884.
83. Loc.cit.
84. **The World Book Encyclopedia (International) : So-Sz Volume 18.** (World Book, Inc., 1992), p. 386.
85. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** pp. 870-872.
86. Ibid., p. 872.
87. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. **Rise of the American Nation.** p. 808.

88. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 880.
89. Divine, Robert A., Breen, T.H. Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 896.
90. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 552.
91. Divine, Robert A., Breen, T.H. Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 897.
92. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 921-922.
93. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** pp. 879-880.
94. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 568.
95. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** pp. 877-878.
96. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 923-925.